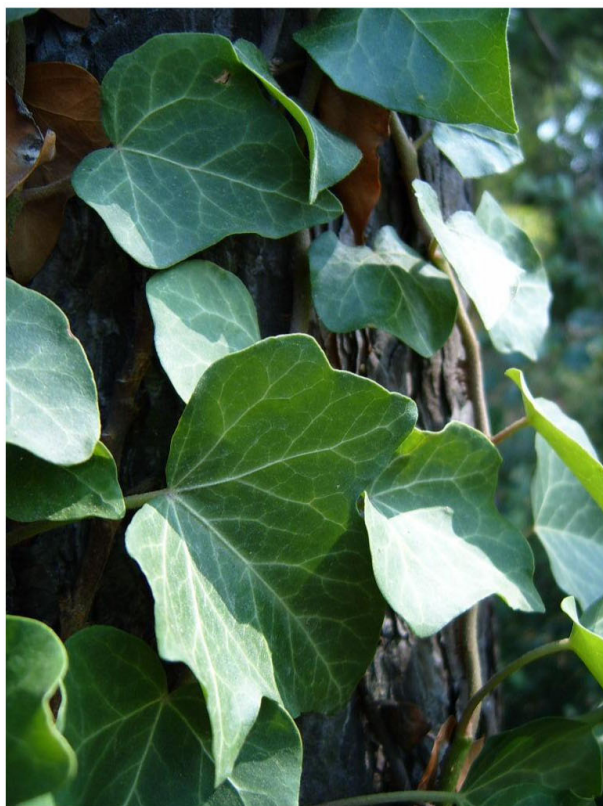

Kántor Pál

BOROSTYÁNLEVÉL

2009 versei

Corvina Printing

VÁLTOZÓ VÉLEMÉNY

Ne mondd a te testvéredre:
Hazudik.
Ne ítélj el, válogasd meg
Szavaid.

Ha valaki más helyről néz
Tégedet,
Nem azt látja, amit te látsz,
Ne feledd.

Nézz meg jól egy elefántot
Oldalról,
Más lesz annak az alakja
Hátulról.

Ha megmondja a barátod,
Mit látott,
Nem kell neki azt mondani:
Hazudott.

Sokan nézik szép hazánkat
Oldalról,
Balról, jobbról, néha-néha
Hátulról.

Meglátások, vélemények
Változnak,
Akik közlik, talán nem is
Hazudnak.

A könnyelmű szavainkkal
Ölhetünk,
Ha egy testvért mi hazugnak
Nevezünk.

2009. január 4.
London, Ontario

VISSZANÉZEK

Nem tudom én elfeledni
múltamat,
nem lehet azt letagadni,
megmarad.

Ami rossz volt, elfelejtem,
eldobom,
de a kedves szép emlékem
megtartom.

Küzdelem volt az életem
népemért,
idegenben harcba mentem
hitemért.

Ha valakit megsértettem,
sajnálom,
rosszindulat nélkül tettem,
jól tudom.

Hazámért rendületlenül
felálltam,
bizony néha, én egyedül
maradtam.

Találkoztam veszélyekkel,
üldöztek,
de én soha nem adtam fel
hitemet.

Más országban fia voltam
hazámnak,
idegenben megmaradtam
magyarnak.

2009. január 5.
London, Ontario

EMLÉKEIM

Múló évek tovatűnnek,
de a kedves emlékedet
felejtani nem tudom.
Az emléked ma is kísér,
forró tüze szívemhez ér,
s naponta átkarolom.

Jobb volna ha elfeledném,
és nem jönne többé felém
emlékeim kocsiján.
De érzem, hogy amíg élek
visszaszáll a te emléked
a Pegazus hintáján.

Akkor is ha nem láthatlak,
emlékeim megmaradnak,
és árnyékként követnek.
Bárhol járok én a földön,
hű árnyékom énvelem jön,
ha nincsenek fellegek.

Az éjszakák sötétjében,
ha álom ül a szememen,
átrepülsz az éjszakán.
Sose várlak, mégis látlak,
a suhogó angyalszárnyak
elröpítnek énhozzám.

A múlt éjjel megjelentél,
mosolyogva reám néztél,
megálltál az ágyamnál.
Biztos érzed: szeretlek én,
azért jössz te mindig felém,
akárhány év tovaszáll.

2009. január 6.
London, Ontario

PATAKTÓL KAPTAM

Kiskoromban, a kezdetben
Egyáltalán nem volt nekem
Édesanyám, édesapám,
Csak anyukám és apukám.

Túl mentem a tíz évemen,
Nem rágódtam a neveken,
Elsős gimnazista lettem,
Sárospatakra kerültem.

Az osztályom padjaiban,
Kisdiákként tanulgattam,
Sokat kívánt az iskolám,
Kihívás volt ott a munkám.

Közeledett a karácsony,
Szülőiház volt az álmom,
Vágytam látni szüleimet,
Megosztani örömömet.

Az utolsó magyar órán
Egy feladat hárult reám,
Az lett az én feladatom:
Anyu, apu szót feladom.

Azóta van édesanyám,
Apu helyett édesapám.
Amit adott Sárospatak,
Egy életen velem marad.

Jó szüleim elmentek rég,
Hazahívta őket az ég.
Ki az, aki fent vár reám?
Édesanyám, édesapám.

2009. január 7.
London, Ontario

MILLIÁRDOS VAGYOK

Azért nem lehetek szegény,
mert él bennem ezer remény,
milliárdról mesél szívem,
akkor is ha nincsen pénzem.

Ha hitemért dollárt kapnék,
országokat megvehetnék,
de nem kéne csak egy ország,
édes hazám, Magyarország.

Szeretem a magyar népem,
idegen faj nem kell nekem,
akár gazdag, akár szegény,
kis nemzetem szeretem én.

Amíg élek magyar leszek,
jöjjenek bár szenvedések,
nem adom fel a múltamat,
benne látom az álmomat.

Nemzetemben van a hitem,
s mély hitemben az életem,
a kettőben gazdagságom,
örömöm és boldogságom.

Vagyonom van a hitemben,
gazdaggá tett reménységem,
még ha borús is kék egem,
napsütést hoz a reményem.

Ha csupán pénz az életem,
akkor látod szegénységem,
mert a pénzem túl mulandó,
míg reményem maradandó.

2009. január 8.
London, Ontario

MUNKÁSÉLETEM

Vándor vagyok itt a földön,
legelőkön, hegyen, völgyön,
reám nem hull sose manna,
zárva van a mennyajtaja.

Nincs ki ingyen etetgessen,
szép ruhába öltöztessen,
munka nélkül sosem ettem,
örökmunka volt életem.

Magyarhazám egyetemén
nem lehettem tanuló én,
nem volt jó a káderlapom,
újország lett az otthonom.

Itt mindig volt dolog nekem,
tanulhattam egyetemen,
egyetemi munkám mellett,
megkerestem kenyeremet.

Sok éjszakát átdolgoztam,
mulasztásokat pótoltam,
közben iskolába jártam,
néha bizony megfáradtam.

Erős volt a munkakedvem,
munka után újat kezdtem;
nyárestéken fűvet vágtam,
télidőben havat hánytam.

Ki nem lusta, talál munkát,
folytathatja tanulmányát;
volt világunk megváltozott,
a bátraknak reményt adott.

2009. január 9.
London, Ontario

KICSI NEMZETÜNK

Jó híreket kérünk rólad
Drága kicsi nemzetünk,
A mi lelkünk is fellázad,
Ha rossz hirre ébredünk.

Mosolyodat várja régen
A hozzád hű nemzedék,
Ravatalnál várjuk ébren,
Hátha ajkad megnyílnék.

Félhalottként lefeküdtél,
Hideg magyar földünkre,
De jó lenne ha felkelnél,
S mernél menni előbbre.

Elöl jártál egyszer régen,
És most mi lett belőled?
A csillagod fent az égen
Meg se látszik, sötét lett.

Nem véreztél te el soha;
Mi történik most veled?
Miért ver a sors ostora?
Mért nem robog életed?

Körülötted virradat van,
A kiskakas rég szólt már,
Aranyló nap a magasban
Azt hirdeti: munkád vár.

Vár az élet, ébredni kell,
Ne légy többé tetszhalott,
Álmaidból kelj korán fel,
Ne várd meg a holnapot.

2009. január 13.
London, Ontario

SZÉP A TÉL

A szobából szép a tél,
Sűrű havat hord a szél,
Repülnek a hópelyhek,
Megnőnek a hóhegyek.

Hordja a szél a havat,
Nem látni az utcánkat,
Olyan sűrűn hull a hó.
De szép dunna takaró!

Havat hányni kellene,
Ám a napnak hidege,
Arra biztat maradjak,
Az ablakon bámuljak.

Képzeletben látok én,
Az udvarunk közepén,
Hóvirágot, s rózsákat,
Amit múltam tárolgat.

Messze túl a viharon,
Már látom az udvaron,
Hű tavaszom hírnökét,
A szerelmem jelképét.

Bősz viharban odakint
Sok hóvirág felém int,
S a reményem jelképe,
Beköltözött szívembe.

Nem zavar az engemet,
Hóvirág csak képzelet,
Odakint még hull a hó,
Reménykedni mégis jó.

2009. január 14.
London, Ontario

ŐSIDÓS INTERNET

Ha Jézusnak idejében
Lett volna már internet,
Percek alatt, melegében
Terjedt voln' az üzenet.

Tanítványok elhívását
E-mail útján rendezné,
Nem követné a tópartját,
Ha egy levél megtenné.

András ha levelet kapott,
Péternek ezt mondaná:
Adjuk fel a halászatot,
Az e-mailt megmutatná.

Híres Máté, a fővámos,
Képernyőn ezt olvasná:
Jézus köre túl hiányos,
Kell tizenegy még hozzá.

Zebedeus két nagy fia:
Jakab, Jánossal eljött,
Miután Jézus meghívta,
Tanítvánnyá mindkettőt.

Fülöp is kapott levelet,
Majd kaptak a többiek,
Jól működött az internet,
Mert jöttek az emberek.

De Názáret nem ismerte,
Bár e helyen nőtt Ő fel,
Ugyanígy a falum népe,
Talán minket se ismer.

2009. január 14.
London, Ontario

AZ ÉLET ISKOLÁJA

Nem akarnám bevégezni
élttem iskoláját,
nem akarok én megbukni,
én, az ifjú diák.

De sok leckét átolvasok
a végső vizsgámra,
szorgalmasan tanulgatok
érettségit várva.

A jövőmre úgy készültem:
Istenemre bíztam,
Ő jól tudja mi lesz velem,
és miket tanultam.

Az iskolám egy tanterem,
nagy gyertya ég benne,
szórja fehér fényét nekem,
amúgy sötét lenne.

Tudom lassan el fog fogyni
életem gyertyája,
nagy sötétség fog lakozni
továbbtanulásra.

A sötétben lesz tán nekem
egy vezető fényem,
Teremtőmet én megkérem,
hogy vezessen engem.

S engedjen át vizsgáimon
kiváló jegyekkel,
nagy jóságát meghálálom
szorgos életemmel.

2009. január 14.
London, Ontario

KÖLTEMÉNYEIM

Ingyen kapom,
Ingyen adom.
Megtisztelés énekem,
Ha olvasod énekem.

Minden versem
Eléd teszem,
Egy naplóként átadom,
Olvashatod szabadon.

Költeményben
Rejlik kincsem,
És ha fogytán a pénzem,
Verseimet megnézem.

Nézem, nézem
Minden héten,
Megtöltök több fiókot,
Történelmet alkotok.

Asztalomban
Sok versem van,
Van benne vagy kétezer,
De rostálom idővel.

Gondolatom
Olvasgatom,
Sajnos sok már elévült,
Tán írója megvénült?

Jó az eszem,
Összetépem
Sok szerelmes versemet,
Így kezdem az újévet.

2009. január 15.
London, Ontario

HÁROM CSILLAG

Három csillag egy családban:
Anna, Anna és Mariann.
Gazdagítják életemet.
A két Anna csengő hangja
Szíveinket elbájolja,
Mint mennyei üzenet.

“Kis” Mariann műsort vezet,
Mint az Annák: szív, szeretet,
Hódítja az országot.
Mennyi áldás egy családban!
Örülök, hogy megláthattam
Három csodás csillagot.

London, Ontario
2009. január 16.

MEGKERESLEK

Megkereslek az évszakokban:
Tavaszban, nyárban, őszben, télben.
Az elemekben is kereslek:
Földben, vízben, tűzben és szélben.

Elmegyek keletre, nyugatra,
Elmegyek délre és északra;
Bejárom érted a világot,
Csak megyek, míg rád nem találok.

2009. január 17.
London, Ontario

HÓVIHART KAPTUNK

Havat szór a szürke felhő,
Fehér színű lett az erdő,
Szél rázza a száraz ágat,
De megpihen, ha elfáradt.

Havas úton hajtok végig,
Nézegetünk fel az égig,
Jobb időért fohászkodunk,
Csak lépésben haladhatunk.

Fehér a táj, merre látok,
Ez a tél már majdnem átok,
Szél dalol a kopár réten,
Hullik a hó egész héten.

Tél dermeszti most a tájat,
Erdőbe bújt sok vadállat,
Repülni a madár sem mer,
Odabent van minden ember.

De mi megyünk a viharban,
A célunk még távolabb van.
Kissé félünk, azért megyünk,
Reménykedünk: hazaérünk.

Panasz helyett nézegetek,
Megcsodálom a vidéket.
Minden fehér jobbra, balra,
Havat hord a szél az útra.

Nem látjuk az utat néhol,
Hóviharban vakság honol.
Várjuk már a vihar végét,
Az otthonunk melegségét.

2009. január 17.

London, Ontario

RENDSZERVÁLTÁS

A jó apám visszavágyott
oda, honnan elindult,
de amíg a rendszer tartott,
otthonából nem mozdult.

Elnéztem a munkásarcát;
láttam, sokat szenvedett,
de nem adta fel a harcát,
nem volt benne gyűlölet.

Olyan barát után vágyott,
kiben nem volt irigység,
kergetett egy régi álmot:
legyen otthon békesség.

Nem áldotta meg a sorsa,
hazájából menekült,
nem költözött soha vissza
oda, honnan elkerült.

Nem ismerte ő a nyelvet,
mit beszéltek körülte,
nem cserélhetett ő szívet,
Karádnak volt szülöttje.

Hiába volt rendszerváltás,
meghalt szegény előtte,
halála volt a megváltás,
hazament ő örökre...

A jó apám visszavágyott
oda, honnan elindult,
de amíg a rendszer tartott,
otthonából nem mozdult.

2009. január 18.
London, Ontario

KISKAKAS

Több mint fele januárnak
elszaladt,
de a színe hónapunknak
itt maradt.

Ajtó előtt fehér hóhegy,
de magas;
jó lenne, ha lenne itt egy
kiskakas.

Felmászna a hegytetőre
estére,
megszólalna napkeltére
reggelre.

Korán reggel januárban
sötét van,
hallgat a nap a távolban
álmában.

Felébredne kakasszóra,
mint nyáron,
és ragyogna reggel hatra,
ezt várom.

Túl sötét ma a reggelünk,
hajnalunk,
talán azért: nincs minekünk
kakasunk.

Ébresztgetné a napunkat,
és minket,
szebbé tenné álmainkat,
s létünket.

2009. január 19.
London, Ontario

ÓVODÁS SZERELEM

Öt-hat éves voltam csupán,
Óvodánkban volt egy leány,
Akit igen szerettem,
Nevét sose felejttem.

Jól emlékszem, Irénke volt,
Barna szeme szinte lángolt,
Szerелеmbе estem én,
Csoda szép volt az Irén.

Irénkével gyöngyöt fűztem,
Kisszékemen vele ültem,
Neki adtam nyakláncom,
Így lett Irén a párom.

Óvodánkba jó volt járni,
Nem akartam hazamenni,
Mikor volt rá alkalom,
Játszottunk az udvaron.

“Tüzet viszek, nem látjátok,
Ha látnátok, oltanátok...”
Játék volt a kedvencem,
Ma is látom, emlékszem.

Mikor körben állt a lányka,
Mindig én voltam a párja.
Kit szeretett legjobban,
Azzal fordult ő gyorsan.

Ám véget ért a szerelem,
Mikor iskolába mentem,
Nem jött oda Irénke,
Elváltunk mi örökre.

2009. január 19.
London, Ontario

BALETTTRUHÁS LÁNY

Ott fent láttam a színpadon,
Rövid balettruhában,
S észrevettem még a nyáron,
Ruhájában tündér van.

Tündérország kéktavánál,
Táncoltak a tündérek,
És néztem őt a színpadnál,
Lányok közt a szebbiket.

Nem szóltam én soha neki,
Ő sem beszélt énhozzám,
Nem tudhatta akkor senki,
Neve perzselte a szám.

Üdehangját, tündérdalát,
A szívemben tároltam,
Hallgattam mint éghárfát,
De őneki nem szóltam.

Éghárfa szólt lelkemben,
Mikor táncolt a tónál,
Hűen vártam, megjelenjen
Én életem tavánál.

Színdarabunk záróestjén,
A szép tündért kerestem,
Nem találtam sehol sem én,
Azt, akit megszerettem.

Bús szívem őt elvesztette
Az utolsó éjszakán,
Tán szerelmem megérezte,
S elszökött a kisleány.

2009. január 19.
London, Ontario

DECEMBERI UTAZÁS

Jégvirágos éjszaka volt,
Amikor én indultam.
Hová jutok? Ha elfutok,
Jaj Istenem! Nem tudtam.

Némán ültem a vonaton,
Köröttem sok fáradt arc,
Keserűbb lett az életünk,
Véget ért egy hősi harc.

Néztem ott az embereket,
Gondolatom vándorolt,
Száguldtunk az éjszakába,
A vonatunk zakatolt.

Utasaink nem beszéltek,
Egymást nézték mereven,
Ahogy néztem arcaikat,
Önmagamba révedtem.

Kalap alatt öreg ember,
Gyermekeket tart ölében,
Kifelé néz az ablakon,
Bár nem lát a sötétben.

Mellette egy ifiasszony,
Lánya tán az öregnek,
Kisbabája alszik karján,
Gyöngyvirága szívének.

Megállásra ébred a nép,
Elöl orosz katonák...
Száz irányba elfutottunk,
Megteltek a barázdák.

2009. január 21.
London, Ontario

SOK HÓLAPÁTOLÁS

De sok havat lapátoltam
a télen,
bevallom, én elfáradtam
sebtében.

Összevágták a kórházban
ereim,
gyengébbek a mai korban
kezeim.

Két kórházban operáltak
engemet,
szívem fölé betoldottak
ereket.

Mivel csodás a technika,
nem félek,
nem kerültem koporsóba,
még élek.

Óvatosság a jelszavam,
betartom,
és ha üzen az én agyam,
hallgatom.

Ahogy nézek életemre,
öregszem,
de naponta cselekvésre
törekszem.

Ha hó hullik házunk elé,
nem várok,
de délután, vagy est felé,
megállok.

2009. január 21.
London, Ontario

ROHANÓ PERCEIM

Amikor én megszülettem,
Kaptam egy kistarisznyát,
Perceimet abba tettem,
S létem minden óráját.

Hullajtgatom perceimet,
Látok bent még sok órát,
Nézegettem ma is mindet,
Mégsem tudom a számát.

Érték nekem a sok órám,
Mert míg tudok, alkotok;
De ha üres a tarisznyám,
Tovább élni nem tudok.

Úgy elúsztak a napjaim,
Mint vizeken egy hajó.
Ködösek már a partjaim,
Mert az élet egy nagy tó.

Nézem fent a fellegeket,
Újak gyűlnek naponta,
Így váltja fel életemet:
Gyermek és az unoka.

A régiek jönnek-mennek,
Árnyat vetnek földünkre,
Elrepülnek napok, évek,
Nem maradnak örökre.

Megnézem a perceimet,
Ahogy jöttek, rohantak;
Számolgom éveimet,
Azok tán még maradnak.

2009. január 23.
London, Ontario

MÉLY SZERETETEM

A szerelem mély szeretet,
mélyebb a kék tengernél,
szeretnék akkor is én,
ha te már nem szeretnél.

Jó a csók a szerelemhez,
csók nélkül is szeretlek,
veled marad a hűségem,
még ha nem is öllelek.

Vigyázok a szavaimra,
soha meg nem bántalak,
szeretettel koszorúzom
minden földi álmodat.

Közösek a mi álmaink,
tervezgetjük jövőnket,
és ha jönne veszedelem,
nem tépné szét létünket.

A szeretet nem üres szó,
izzó annak parazsa,
szeretlek én akkor is ha,
elhalványul a lángja.

Koronát tesz szavaimra,
tettem, mellyel szeretlek,
és az örök végtelenség,
miben el nem eresztlek.

A szerelem mély szeretet,
mélyebb a kék tengernél,
szeretnék akkor is én,
ha te már nem szeretnél.

2009. január 26.
London, Ontario

FALUSI FONÓESTÉK

Vecsernyére szól a harang,
Hívogat a templomba.
Sok leányzó nem jár oda,
Inkább megy a fonóba.

Én is megyek a fonóba,
Nézem a szép lányokat,
Fonás közben eléneklük
A régi szép dalokat.

Ha egy orsó földre hullik,
Van legény, ki felé kap,
Úgy szerzi meg a leányzó,
Ha cserébe csókot ad.

Mennyi játék, szórakozás!
Pedig nincs itt rádió,
Mulathat a falunk népe,
Nekünk ez víg dárídó.

Fonás után lesz egy este,
Összegyűlnek a lányok,
Megkezdődik a kaláka;
Ezek aztán a bálók!

A legények kívül állnak,
Úgy megy be egy a bálba,
Ha egy leány kimegy érte,
És behívja a táncba...

Nincsenek már fonóesték,
Meggűntek a kalákák,
Elnémultak a szép dalok,
Csendesek az éjszakák.

2009. január 26.
London, Ontario

ERDEI LAKODALOM

Fehér erdő, fehér fa!
Jaj de szép a zúzmara!
Amerre a szemem lát,
Látok én sok fenyőfát.

Menyasszonyi ruhában,
Beöltözve sok fa van,
Vigadozik ma minden,
Lakodalom lesz itten.

Itt a mókus, jön az őz,
Micimackó levest főz,
Sárgarépát hoz a nyúl,
Sietett, mert alkonyul.

Lángost sütött a róka,
Megkezdődik a nóta,
Varjúkoma dalolgat,
Vörösróka táncolgat.

Míg táncolt a fenyőfa,
Lehullott a zúzmara,
Zölddé lett a ruhája,
Eltűnt fehér fátyola.

Mitől zajos az erdő?
Nem tudja a kerülő,
Mert mikorra odaért,
A mulatság véget ért.

Ottmaradt egy kisoróka,
S titkát el nem árulta;
De elmondta énnekem:
Lagzi volt az erdőben.

2009. január 28.
London, Ontario

MÉLYEN ALUDJ!

Pirulhat a sok sápadt arc,
Véget ért a szabadságharc.
Eredménye egy új ünnep,
De feladtuk fegyverünket.

Meghalnak a gondolatok,
Láncokban az igazságok;
A mi alvó kishazánkban,
Ki bízhat új messiásban?

Az új krisztus elbolondít,
Szebb jövőt ígérve szédít,
Azt akarja: aludj, pihenj,
Korán este ágyadba menj.

Parlamentből altató szól:
Felettetek vigyázunk jól.
Hunyjátok le szemeteket!
Ha alusztok, nem éheztek.

Alvóember nem kér sokat:
Kenyér mellé cirkuszokat.
Aludjatok hát, magyarok!
Mi majd védjük álmaitok.

Így hangzik az új ígéret,
És készítik nyughelyedet.
Ha látják, hogy elaludtál,
Azt akarják: álmodozzál.

Álmodjál új dicsőségről,
Új korszakunk "hőseiről".
Álmaidban mélyen aludj!
Bajaidról semmit se tudj!

2009. január 28.
London, Ontario

GONDOLATOK

Világunk a csillagokkal
Egy élőlényt alkot.
Hihetetlen nagyságával
Éltet egy világot.

Kiterjedő végtelenség.
Kering benne minden,
A világűr és mindenség,
Az talán az Isten.

Mennyi titok rejlik itten:
Hol lehet az Isten?
Létezését hiszem, érzem,
Bár nem látom én sem.

Sok millió sejt a létem...
És mik a csillagok?
Sejt alkotja rövid élttem,
Míg élőlény vagyok.

Csillagaink talán sejtek,
Lehet, elpusztulnak.
Billiók az elszállt évek,
Mi lesz ha elmúlnak?

A nagy világ örök marad,
Mert Isten él benne,
Bár az idő szalad, halad,
Nem lesz soha vége.

Az óriás mindenségben
Porszem vagyok csupán,
De az időnk térségében,
Vágyom Isten után.

2009. január 29.
London, Ontario

TÉLI NAPFÉNY

Téli napfény, fagyos játék,
Megrövidült hideg árnyék.
Télen a fény elhalványult,
Aludt a nap, ahogy kibújt,

Ma felkúszott magasabbra,
Onnan bámul világunkra.
Nézi de sok havat kaptunk
Túl havas lett a világunk.

Azt ígerte a halvány nap,
Hogy ezután meleget ad,
Felmászik a fejünk fölé,
Magasról süt majd lefelé.

Meleget szór a földünkre,
Hadd nőjön a mező füve.
Szeretném a fület vágni,
A hóhányást abbahagyni.

Ez a világ ma még havas,
De elindult már a tavasz.
Öt-hat hét és megérkezik,
Napról napra készülődik.

Kis türelem! Üzen a nap,
És a hóból nagyot harap;
Látod, eszem én a havat,
Márciusra nem is marad.

Köszönöm a téli napnak,
Hogy ő újból meleget ad,
Köszönöm a téli napfényt,
Visszahozza ő a reményt.

2009. január 29.
London, Ontario

JANUÁR VÉGE

Januárban vagyunk,
Havas az udvarunk,
Jeges még a telünk,
Sok hóra ébredünk.

Míg hideg a napunk,
Másról álmodozunk,
Madárdalra vágyom,
Új tavasz az álmom.

Hó van a felhőkben,
Táncot jár a szélben,
Öreg fenyőknek fokán
Kismókus néz reám.

Gyáván felém fordul,
Kicsi gyomra kordul,
Tőlem kér mogyorót,
De odabent nem volt.

Kenyérhajat hoztam,
Két újommal fogtam,
Hozzám jött, elvette,
És egy fán megette.

Csodás az az élmény,
Amikor egy kis lény
Gyáván siet hozzám,
És megeszi morzsám.

A tél már búcsút int,
Mókust látni ott kint,
Nagy ajándék nekem,
Megszerettem telem.

2009. január 29.
London, Ontario

LEHULLOTT

Lehullott a rózsám szirma,
Belesett a sárba,
Nem tehetem többé vissza,
Elment végső útjára.

Beteg lett az én rózsafám,
Lehullt minden levele,
Nagy betegség érte talán,
Elpusztult a gyökere.

Ültettem én más rózsafát,
Szép annak a virága,
De a régi csodás báját
Ez az új nem pótolja.

Mert bizony a régi rózsát
Nem pótolja semmi sem,
Szívbódító csodás báját
Ma is őrzi a lelkem.

Új rózsafám már nem olyan,
Mint az első szerelem,
Bár a bokron sok rózsza van,
Az a régi szebb nekem.

Tovább él még az emléke,
Annak a szép rózsának,
Ami nyílt bús szívembe,
S tündökölt a világnak.

Rég lehullt a rózsza szirma,
Beleesett a sárba,
Nem tehetem többé vissza,
Elment végső útjára.

2009. február 3.
London, Ontario

MAGAS HÓHEGYEK

Nagy hóvihar civakodik
Házunkkal;
Ablakomba kapaszkodik
Karmával.

A fagyos szél citerázott,
És dalolt,
Énekelt egy szerenádot,
Udvarolt.

Ablakunkon bekopogott
Ma este.
Majd éjfélig ébren tartott,
A beste.

A házunk is belerezgett,
Nem bántam,
De, hogy éjfél közeledett,
Meguntam.

Rászóltam a szélviharra:
Hallgasson!
Menjen ki a pusztaságba,
Ott fűjjön.

Megfogadta tanácsomat:
Elfutott,
Békén hagyta a házunkat,
Távozott.

A hónak is parancsolom:
Ne jöjjön!
Ám hiába mondogatom,
Még több jön.

2009. február 4.
London, Ontario

ELHERVADT MÁR

Elhervadt már az a rózsza,
ami egykor virágzott,
rég elhalkult már a nóta,
amit rózsám rám hagyott.

Tisza menti kisfalumban
nem járhatok az utcán,
pedig régen ottan laktam,
és ott lakott a rózsám.

Sokszor kinyílt már azóta
kertemben a rózsafa,
de nem látom többé soha,
nem mehetek én haza.

Elmúlt az én volt világom,
miben éltem réges-rég,
véget ért egy régi álmom,
múltam ege nem is kék.

Szürke felhők felváltották
az aranyló napomat,
dús hajamat őszbe fonták,
s elvitték a dalomat.

Mindhiába is keresem én
az én régi rózsámat,
sehol, sehol a földtekén
lelkem rá nem találhat.

Messze földön a lakásom,
nyílnak itt is a rózsák,
de enyémet nem láthatom,
mert a földbe hantolták.

2009. február 5.
London, Ontario

HIDEGMÉRŐ

Kinti, hátsó tornácunkon
van nekünk egy hőmérő,
az arca egy nagy telehold,
ám meleget nem mér ő.

Hetek óta minusz jelez
a megfagyott mutató,
szokatlan e tartós hideg,
embernek ez nem való

Minusz 20 a hőmérséklet,
ma reggel, úgy öt körül,
az állandó nagy hidegnek
a családom nem örül.

A hőmérőnk hideget mér,
méri a nap hidegét,
"hidegmérő" szerkezetre
váltottatom hát nevét.

2009. február 5.
London, Ontario

EGY EMBERÖLTŐ

Ötven év egy emberöltő,
ennyit kibír a rossz költő,
az olvasó többet bír,
ha a költő szépen ír.

Írogatok rossz verseket,
mégis kibírtam hetvenet,
olvasóim nem bírták,
üdvük sírban találták.

2009. február 6.
London, Ontario

HA MEGHALOK

Ha meghalok, meghalok,
Elvisznek az angyalok,
De ha nekik nem kellek,
A pokolba lemegyek.

Ám előbb még szétnézek,
Hogy élnek itt a szentek;
Nincs itt bingó, se lottó,
Szent Péter a gyóntató.

Egy aprószent azt gyónta,
Kávét ivott álmába',
Szent Péter csak nevette,
S friss tejet tett elébe.

Feloldotta "nagy" bűnét,
S megáldotta kis szentjét.
Nincs bűne itt a szentnek,
De gyónásra eljönnek...

Lementem a pokolba,
Megálltam a kapuba,
Lucifernek köszöntem
És azután bementem.

Találtam egy templomot,
Ott miséztek a papok,
Latinul volt a mise,
Nem értettem semmit se.

Nem gondolom, maradok,
Urak itt a főpapok;
Visszamegyek a mennybe,
Nem láttam ott egyet se.

2009. február 6.
London, Ontario

DRÁGA HOTELBEN

Egy tavalyi körlevélben
Ingyen szállást hirdettek.
Akkor rögtön, melegében,
Jelentkeztek emberek.

Mire párom hívta őket,
Minden szoba elfogyott,
Kaptunk tőlük üzenetet:
Várjunk három hónapot.

Kivártuk mi türelmesen,
Három hónap eltelt már,
És a hosszú hideg télben,
Eljött végre február.

Egy hiltoni éjjel ingyen,
Igen kedves szép emlék,
Ily hotelre nincsen pénzem,
Pénzért itt nem aludnék.

Ezernégyszázötven dollár,
Mit egy éjre elkérnek,
Hihetetlen túl magas ár,
Nem való ez szegénynek.

Ha valaha gazdag lennék,
Akkor sem aludnék itt,
Olcsó szállodába mennék,
Mert a luxus nem csábít.

Ez itt nem az én világom,
De ha van promóció,
Ajánlatuk kihasználom,
Mert így ingyen csuda jó.

2009. február 9.
Niagara Falls, ON

LÉTÜNK ÉRTÉKE

Nincs létemben örök idő.
Vajon mit hoz a jövő?
Nincsen arra válaszom.
Az életem mély rejtelem,
A jövőmet habár sejtem,
Ám igazán nem tudom.

Van kezdete és van vége,
Ilyen minden ember léte,
Nincs sohasem kivétel.
Ha valaki túl vagyonos,
Talán éppen milliomos,
Mégsem bír két élettel.

Gazdagnak is az a sorsa,
Testét egy sír betakarja,
S búcsúztatják papjaink.
Nem vehet ő hosszúéletet,
Nem eladók itt az évek,
Megszámláltak napjaink.

Hol számlálják az éveket,
Áldottabb lesz ott az élet,
Nem élnek fals álmokban.
Ami kevés megbecsüljük,
Nagyobb talán az értékük,
Ha az évünk szűkén van.

Ha az arany homok lenne,
Az embernek nem kellene,
Hiszen poros az utunk.
Emberlétünk nagy értéke
Szálló éltünk rövidsége,
Csupán egyet kaphatunk.

2009. február 11.
London, Ontario

NEM MEGYEK HAZA

Jégvirágok teremnek még,
hófelhőktől szürke az ég
fölöttünk.

Akácvirág sehol sincs itt,
nem is látok én muskátlit
köröttünk.

Álmaimban otthon vagyok,
sok akácvirágot látok
utamban.

Gondolatban hazajárok,
régi utcákon ballagok
falumban.

Visszamegyek kisfalumba,
az akácfa virágzásra,
álmomba'.

De itten még hideg tél van,
térdig járok a nagy hóban
naponta.

A zúzmarás hideg télben,
a juharfák szép fehérben
csillognak.

Ahogy nézem ruhájukat,
visszasírom az utcánkat,
falumat

A zúzmarás fa most emlék,
víg örömmel hazamennék,
nem lehet.

Bárhogy csábít haza álmom,
köröttem él rokonságom,
nem megyek.

2009. február 16.

London, Ontario

A VÉGEKEN, MESSZE

A végeken messze, messze
pásztortüzek égnek este,
bevonják az éjszakát.

A végekről hírt hoz a szél,
onnan, ahol egy nemzet él,
halljuk népünk sóhaját.

Egy nemzet sír anyja után,
szétszórva él távol, árván,
nem övök az anyaföld.
Hallgatom bús panaszukat:
letépték szép zászlóinkat,
nincsen piros, fehér, zöld.

Hol ringatták bölcsőinket,
hol szántottuk földjeinket,
elvették, bár miénk volt.
Virágkosár lenne hazánk,
ha a régít visszakapnánk,
nem lenne e szégyenfolt.

Hol vannak a hű vezérek,
kik csak hazájukért élnek,
s nem más népnek fiai?
Nem kell nekünk úri bitang,
kinek hangja repedt harang,
kik népünknek átkai.

Ha kell, magam égetem én,
de lesz újból vezetőfény,
bús végekről kiáltok.
Most tollamat előveszem,
ez a kardom és fegyverem,
s katonának beállok.

2009. február 17.
London, Ontario

ANYÁM KERTJE

Édesanyám kiskertjében
kinyíltak az orgonák,
és kertjének közepében
tündökölnék a rózsák.

Ha kitárom ablakomat,
a rózsákat megnézem,
beszívom dús illatukat,
visszajön sok emlékem.

A kiskertben ezer virág
regél egy hű kertészhöz,
kit elhívott a másvilág,
elköltözött földünkről.

Ültetgetett Édesanyám
rózsát és sok virágot,
szebbé tette az udvarán
kertjével a világot.

Muskátli volt ablakában,
piros, fehér, csodaszép,
s pulikutyánk a kapuban,
ugatott, mert jött a nép.

Jöttek azok napról napra,
nézni anyám kiskertjét,
be is jöttek udvarunkra,
csodálták a szépségét.

Évek után ma is nyílnak
a gyönyörű virágok,
gyökereik itt maradtak,
s maradtak az illatok.

2009. február 18.
London, Ontario

HÓPELYHEK

Lehulló hópelyhek
Kis liliomkelyhek.
Hullanak a légből,
Üzennek az égből.

Hiányzik a tavasz,
Hó esett, egy arasz,
Bár a felhő szürke,
Földünk fehér tőle.

Fújhatnak a szelek,
Én akkor is megyek;
Úton vagyok ismét,
S hallgatom a zenét.

Utamon hallgatom,
Ez rég a vigaszom.
Örökösen megyek,
A kocsimban élek.

Egyszer lelassulok,
Mindentől elválok,
Hosszú az út addig,
De jön, megérkezik.

Elmúlnak az álmok,
Mindentől elválok,
Új országba megyek,
Hol nincsenek telek.

Hol Istenem lakik,
Hópehely sem esik.
Az Úr országában
Mindig kikelet van.

2009. február 18.
London, Ontario

ILLÚZIÓ A TAVASZRÓL

Halálán az el mulandó télnek
tarka vadvirágok között élek;
új tavaszba röpit már a lélek,
akkor is ha havasak a rétek.

Körülöttem jégvirág virulhat,
a réteken hideg szél dúdolhat,
énelöttem felragyog a holnap,
amiben az új virágok nyílnak.

Virágok illata még csak álom,
telünk végét hetek óta várom,
amíg várok a telet nem látom,
gondolatban a réteket járom.

Közeledik februárnak vége,
mehetek-e vadvirágos rétre?
Odamegyek az új kikeletbe,
gondolatom már röpit feléje:

Szeretem a vadvirágos rétet,
arra szálló millió kis méhet,
virágokból mézet készítenek,
jelképei egy várt kikeletnek.

Virágaink örömmel fogadják
hű méheknek látogató hadát,
s élvezik a madaraknak dalát,
kik a telet dallal búcsúztatják.

Oly jó érzés a kék eget látni,
bárányfelhők játékát figyelni,
vadvirágok illatát beszívni,
hóvirággal tavaszt köszönteni.

2009. február 23.
London, Ontario

VIRÁGOK NÉLKÜL

Ültettem egy kis akácát,
de nem láttam virágzását
sohasem.
Akácának nem volt párja,
azért nem nyílt ki virága
kertemben.

Felnőtt a fám, óriás lett,
szurkálta a fellegeket,
tövissel.
Ha a felhők kilyukadtak,
hideg, meleg esőt adtak,
özönnel.

Mint az ember, olyan a fa,
nem lesz neki virágzása
egyedül.
Nyújtózkodik fel az égig,
egy életet harcol végig,
és kidül.

Ültethetek növényt, fákat,
de virágot nem kreálhat
a kezem.
Hű szerelmem a virágom,
szebb lesz tőle a világom,
s életem.

Éltem fáján van virágom,
virágzásra biztat párom,
szívemben.
Akácának nem volt párja,
azért nem nyílt ki virága
sohasem.

2009. február 25.
London, Ontario

TEKNŐSBÉKA SORS

Hátán fekvő teknősbéka
kis magyar hazám.
Ha engednék lábra állna,
s járna a lábán.

Azok, akik felfordítják
e kicsiny hazát,
hazugsággal bitorolják
népünk bizalmát.

Diktatúra lett a sorsunk,
kisebbség az úr,
belefájdul vérző hátunk,
mi vagyunk alul.

Ötven éve fegyver védte
a diktatúrát,
s üldözték ki követelte
a szólásjogát.

Bilincseink leláncolnak,
nincs itt változás...
valamikor megváltoznak,
ha lesz szavazás.

Ha feláll a teknősbékánk
kötöttségéből,
kimenekül drága hazánk
tétlenségéből.

De amíg a hátán fekszik,
semmit se tehet,
de ha nagyon próbálkozik
előre mehet.

2009. február 25.
London, Ontario

PIROS GUMICSIZMA

Egy embertől, túl a Tiszán,
Piros csizmát kaptam,
Elemista voltam csupán,
De csizmában jártam.

Nagyobb lett a bácsi fia,
Szűk lett a csizmája,
Így hát apám egy barátja
Nekem ideadta.

Büszke voltam a csizmára,
Igen megszerettem,
Abban mentem iskolába
Hidegben, melegben.

Piros volt a gumicsizma,
Kapcával használtam -
Nem költöttünk harisnyára,
Lábamra csavartam.

Amikor a meleg napfény
Márciust hirdetett,
Csizma nélkül élt a szegény,
Bár hideg lehetett.

Mezítlábás gyermekekkel
Jártam iskolába.
Fecske, gólya megtértével
Nem jártak csizmába...

Régi fénykép az asztalon:
Készült iskolámban,
Mezítlábás az osztályom,
De rajtam csizma van.

2009. február 26.
London, Ontario

PORLADÓ EMLÉKEK

Ami elmúlt, nem jön vissza,
mindhiába siratom,
könnyeimmel visszahozni,
bárhogy is fáj, nem tudom.

Ha álmomból felébredtem,
álomképed elporlad,
odalesz a szép emléked,
de foszlánya megmarad.

Ilyen foszlány az emléked:
elhalványult csillagok,
két szemed egy újvilágból,
ami ma is rámragyog.

Lágy szellőnek fuvallata,
selymes hangod zenéje,
visszajár örökre hozzám,
mint zsoltárok éneke.

Bájos arcod mosolygása
sziporkázó szivárvány,
aranybetűkkel írt neved,
megőrizte a márvány.

Szép nevedet szívem őrzi,
nem felejtlek sose el,
ám emléked porladozik,
halványabb lesz idővel.

Ami elmúlt, nem jön vissza,
mindhiába siratom,
könnyeimmel visszahozni,
bárhogy is fáj, nem tudom.

2009. február 27.
London, Ontario

TÉLI HAVAK UTÁN

Elolvadt már a sok hó,
itt maradt a nyoma,
udvarunknak közepén
megnőtt a pocsolya.
Vadkacsáink örülnek,
fürödnek is benne,
az udvari új tóban,
úsznak bukfencezve.

Hápogásuk betölti
az udvarunk csendjét,
órákon át úszkálnak,
s itt várják az estét.
Leleményes madarak,
nem repülnek messze,
beköltöztek vagy tizen
a mi kiskertünkbe.

Pulikutyánk figyel,
s terelgeti őket,
pocsolyába zavarja
a kint henyélőket.
Tél utáni időszak
röppent életünkbe,
és tavaszi hangulat
szökött a kertünkbe.

Nemsokára süt a nap,
meleg sugarával,
kiszárad az úsztató,
kizöldül az udvar.
Eljönnek a madarak,
fészket rakni nálunk,
énekükkel telik meg
udvarunk és házunk.

2009. február 27.
London, Ontario

ALKONYATI IMÁM

Múló napom alkonyán
Istenemhez száll imám:
Áldd meg Uram a hazám.
Bárhol keltem és jártam,
Mindig Reád találtam,
Mert jó úton haladtam.

Akaratom ha gyengül,
És már erőm kimerül,
Te újítsz meg egyedül.
Mikor utam túl sötét,
És nem látom a végét,
Add az eged bő fényét.

Ha a lábam megbotlik,
S fáradt testem elesik,
Tőled támasz érkezik.
Segíts nekem felállni!
Szebb utakon haladni
Egy-egy célhoz eljutni.

Adj, Uram, szeretetet,
Békességet, türelmet,
Templomokba híveket;
Szép hazánkba életet,
Hosszú, boldog éveket,
Szegényeknek kenyeret.

Adj hazámnak új jövőt,
Hajléktalanra tetőt,
Száraz földre sok esőt.
Dús kalászt a földekre,
Mély hitet a szívembe,
Biztatást hű lelkembe.

2009. március 4.
London, Ontario

KONKOLY HINTŐK

Ha eljövök tihozzátok,
csak a jó hírt hozom,
gyalázkodó hírt közölni
nekem nem szokásom.

Meglátom a rosszat is én,
körülettünk is van,
de jó is van, azt kutatom,
kicsiny világomban.

Öröm és szép ez az élet,
annak, aki szeret,
de aki csak gyűlölködik,
annak élte kereszt.

Bús lelkének keresztjeit
más vállára rakja,
s az életnek rossz híreit
másnak mondogatja.

Az élete konkolyhintés
mások búzájába,
bármerre néz életében
csak a rosszat látja.

Ha rossz a hír körülöttem,
én csak a jót látom,
örömhírnek megosztása
célom és az álmom.

Arra kérem Teremtőmet:
adjon békességet,
mások felé sok türelmet,
megbocsátó szívet.

2009. március 5.
London, Ontario

EGY ESTI EMLÉKEM

Nyugaton, a felhők alatt
vörösek a hegyek,
fáradt napom lemenőben,
átfesti az eget.

Elillanó festmény csupán
megfestett világom,
káprázatos színpompában
csak egy percig látom.

Nem lehet ezt lefesteni,
porlad, mint az álom,
és ilyenkor, alkonyatkor
ragyog a világom.

Őrizgetem emlékimben
ezt a csodás estét,
lángban álló felhők alatt
bíbor naplementét.

Egyik percről a másikra
újabb festmény készült,
tűnemények keletkeztek,
mígnem besötétült.

Amikor már sötét az ég,
csillagok ragyognak,
de megmarad az emléke
e gyönyörű napnak.

A szavaim nem színesek,
csak fekete betűk,
nem tudom én lefesteni
a napnyugtát velük.

2009. március 6.
London, Ontario

REMÉNYEMHEZ

Csodatévő remény,
Légy létem alapja!
Ábrándozó szívem
Ma is jöttöd várja.

Ne az ifjak keblét
Biztasd szavaiddal,
Hanem engemet is
Égi hozsannáddal.

Legyen égi fényed
Jelen napjaimban,
Nehogy a sötétség
Uralkodjék rajtam.

Fényed forrásából
Új erőt kaphatok,
Amivel másoknak
Írányt mutathatok.

Ha könnyeket látok
Biztass gyógyításra,
Adj szavamba erőt
A vigasz nyújtásra.

Ha viharok jönnek,
Vezess békés révbe,
Kis hajómat óvjad,
Habod ne fűrössze.

Csodatévő remény,
Ne hagyjál el soha,
Ma és mindörökké
Légy létem alapja.

2009. március 6.
London, Ontario

ÉBREDŐ VIRÁGAIM

Krókuszaim ébredeznek
A hosszú tél után,
Lehull földi szemfedőjük
Kis házunk udvarán.

Fagyos szelek betakarták
Virágaim hóval,
Földi ágyba burkolóztak
Fehér takaróval.

Álmaikból nincs ébredés
Kedves szavaimra,
Egy csupán mi felébreszti:
Az a nap sugara.

Ha hírt hoz a tavaszi nap,
Virágaim hallják,
Fellibbentik szemfedőjük,
Hogy a napot lássák.

Ébredezzetek krókuszok!
Üzen a kikelet,
Gyertek együtt temessük el
Ezt a hideg telet.

Mély álomba merültetek
Novembernek végén;
Vajon miket álmodtatok
Hideg tél idején?

Vesd le virág szemfedődöt,
Mutasd magad újból!
Hozd tavaszunk üzenetét
Gyászos koporsódból.

2009. március 6.
London, Ontario

EGY FÖLDI CSILLAG

Amikor én megláttalak,
csillag lettél nekem,
iskolából mentél haza
egy virágos réten.

Búzavirág ruhácskában,
vidáman futottál,
de amikor mellém értél,
egy percre megálltál.

Én is álltam, és néztelek,
s te csak mosolyogtál,
éreztem, hogy tán valamit
mondani akartál.

Hallgattál és néztél reám,
valami leláncolt,
és odabent az én szívem
örömében táncolt.

Földi csillag állt előttem,
nem kellettek szavak,
lelkemben forróság égett
pillanatok alatt.

Van, akinek egy élet kell,
míg valakit szeret,
nekem elég volt szemedből
forró tekinteted...

Soha én már nem láthatlak:
égi csillag lettél;
gyakran nézek az egekbe,
hátha rám nevetnél.

2009. március 14.
London, Ontario

CSODÁS ALKONYAT

Távolban a hegyek között,
lassan kúszó felhők fölött,
nyugvó napom piros ajka,
a kék eget megcsókolta.

Mint ártatlan kisleányka,
kinek rózsás szűz orcája,
ha kedvese megcsókolta,
rám néz az ég pironkodva.

Megveti a nap az ágát,
csillogtatja fény párnáját,
arra hajtja bágyadt fejét,
hűs szél dúdol neki mesét.

Csendes lett az esti határ,
de egy árva kóbor madár
felsír még az alkonyatban,
otthonától túl messze van.

Az elkésett vándormadár
érzi napja nyugvóban már,
gyorsan repül, párja várja,
nem marad kint éjszakára.

Megnézem a naplementét,
és megőrzöm az emlékét;
de amíg vár az én párom,
megyek tovább az utamon.

Holnap is lesz új alkonyat,
tudom, nekem új estét ad,
szépségeit még nem látom,
de párommal máris várom.

2009. március 16.
London, Ontario

KUFÁROK JÖNNEK

Szállj üzenet a hazámba,
Duna, Tisza két partjára,
Dunántúlra, az Alföldre,
Üzenek a magyar földre.

Szállj fel dalom a magasba,
Repülj fel a hegyormokra,
Repülj vizen, felhőkön át,
Vidd el lelkem meglátását.

Legyen dalom sebes villám,
Zord égzengés hazám táján,
Rengesd meg a felhős eget,
Ébreszd fel az embereket.

A hazánkban végig, végig,
Lássátok meg mi történik:
Kufár népek már bejöttek,
Vesznek házat, földjeinket.

Üzletek, és a nagy gyárok,
Gazdaságunk, s a vasutak,
Olcsó áron rájuk szállnak,
Mert ők hazát vásárolnak.

Megindult a szabadrablás,
S gazdasági honfoglalás,
Meváltozott a világunk,
Eladó lett szép országunk.

Kufár nép tör hazánk ellen,
Gáz, víz rejlik földjeinkben;
Hazánk majdan aranyat ér,
Lesz itten harc gázér', vízér.

2009. március 18.
London, Ontario

HA NEM VAGY ITT

Sötét felhő mögé bújik
a napom az égen,
ha tégedet nem láthatlak,
ha te nem vagy vélem.

Sötétségbe borul az ég,
és behunyja szemét,
ködfátyollal betakarja
arany napom fényét.

Fényeimet benned látom
minden szépségével,
amikor te mellettem vagy
megtelek napfénnel.

Nem hervad el a te arcod
bár az évek mennek,
akkor sem ha hideg telek
az éltünkbe jönnek.

Jöhetnek rám hóviharak,
fagyos, deres napok,
kikelet van a szívemben
ha én veled vagyok.

Hosszú évek elmúltával
teveled maradtam,
hűségemért viszonzásul
szeretetet kaptam.

Sötét felhő mögé bújik
a napom az égen,
ha tégedet nem láthatlak,
ha te nem vagy vélem.

2009. március 21.
London, Ontario

KEDVES BARÁTAIM!

Kék óceán van közöttünk,
Kedves barátaim!
Egyástól mi elkerültünk
Sorsunknak útjain.

Nem láthatlak már titeket,
Elválaszt az élet,
De megőrzöm emléketek
Ameddig csak élek.

Gondolatban otthon járok,
Régi utcáinkon,
S összegyűlnek a barátok
Emlék tájaimon.

Arcképetek halványodik,
Ködfátyol van rajta,
És aki a földben nyugszik
Emlék csupán arca.

Gondolatom őszbevegyül,
Nincs több kikeletje,
Idő múltán ki nem zöldül,
Elment mindörökre.

Mifelénk ha megkezdődik
A tavaszi élet,
Hervadt kertünk éledezik,
Újból virágos lett.

Mindhiába jön több tavasz
Újíthatni álmom,
Kikeletem nem ugyanaz,
Elszállt ifjúságom.

2009. március 23.
London, Ontario

MIVÉ LETTEM

Ácsmester volt Jézus, asztalos az apám,
Kenyeret keresni mentem szakma után;
Vasmunkássá lettem,
S néha hegesztettem.

Esztergályos munkát amikor csináltam,
Szilárd vasrudakba életet faragtam;
De az átkos rozsdá
Vasamat felfalta.

Szeretnék én gyakran gyalulni, faragni,
Bútort és tárgyakat fából készíteni;
Bár hullik a forgács,
Mégsem vagyok én ács.

Nem lettem asztalos, nem is esztergálok,
Vallást választottam, híven prédikálok.
Szószékre kerültem,
Pappá szenteltettem.

Van egy fákeresztem, nem kell kifaragni,
Életemnek gondját arra fogom rakni;
Üres e keresztem,
Isten adta nekem.

Üres keresztben van népem megváltása,
Emberi létünknek megboldogulása,
Keresztem egy áldás,
Lelki feltámadás.

Megfáradhat kezem, elporladhat testem,
De örökké él majd Istenadta lelkem.
Keresztem is örök,
Benne üdvözülök.

2009. március 23.
London, Ontario

AZ ÉN HÁLAADÁSOM

Hálás szívvel jövök eléd,
Drága jó Istenem,
Fogadd szívem köszönetét,
Légy mindenkor velem.

Virradatkor, napkeltekor,
Köszönöm a reggelt,
Alkonyatkor, napszálltakor,
Hogy a napom eltelt.

Ha a harang délre kondul,
S hívogat ebédre,
Hű szívem hálára buzdul,
Köszöntelek érte.

Vecsernyére imát mondok,
Minden eledeléért,
Tiszta szívből hálát adok,
Sok, sok áldásodért.

Jól tudom én, hogy az élet
A Te ajándékod,
Éppen azért, amíg élek,
Örök hálát adok.

Lehet reggel, vagy délután,
Vagy ha jön az alkony,
Eléd hozom nap, nap után
A hálaadásom.

Hálás szívvel jövök eléd,
Drága jó Istenem,
Fogadd szívem köszönetét,
Légy mindenkor velem.

2009. március 26.
London, Ontario

BALOLDALI INDULÓ

Másodrendű az országunk,
Az a célunk, hogy a pártunk
Hatalomban maradjon.
Ti parasztok, birkanépek,
A pártunkat tiszteljétek,
Miénk most a hatalom.

Ti fasiszta, komisz lények,
Szavazati jogot kértek?
Elment tán az eszetek?
Dózsa Gyuri híre nem él,
Ne harcolj hát jogaidér',
Mert elbánunk teveled.

Fletó Ferenc a vezérünk,
Mi csak vele menetelünk,
Mi leszünk a győztes had.
Mi választunk vezetőket,
Ők terelik majd a népet,
Pártunk ehhez jogot ad.

Élted akkor fordul jobbra,
Ha egyet lépsz velünk balra;
Múltad vagyunk és jövőd.
Ha belépsz mi sorainkba,
Hős leszel az országodba',
Ezt mondja párt vezetőd.

Mi nekünk ma az a célunk,
Hogy vezetőt mi válasszunk,
Ne adjuk fel hatalmunk.
Mert ha innen kikerülünk,
Meggűntethet a mi népünk,
Mert mi sokat hazudtunk.

2009. március 26.
London, Ontario

TALÁLKOZTUNK

Levélpapír, amin ma
írom e versemet,
megőríz egy emléket:
régi szerelmemet.

A tükörben látom én
őszülő fejemet,
s átélem a múltamat,
régi emlékemet.

Élt valaha egy leány,
igen megszerettem,
évek múltán rájöttem,
ő is szeret engem.

Ám akkor egy óceán
választott el tőle,
megfoghatatlan álom
lett az ő szerelme.

Nagy szerelmét leírta
egy, egy levelébe,
de az élet mást adott,
nem lehettem véle.

Mikor jött a változás,
és hazamehettem,
férjnél volt a leányzó,
én is másé lettem.

Találkoztunk az utcán,
könnyes lett a szemünk,
s megsirattuk zokogva
elvesztett szerelmünk.

2009. március 26.
London, Ontario

BÉKE ÉS HÁBORÚ

Hajnalodik ahol lakom,
Eső kopog ablakomon,
Szél dalol az ágakon.

Mára kibújt a hóvirág,
Barkával telt a fűzfaág,
Felébred a nagyvilág.

Messze illan a sötétség,
Megjelenik a fényesség,
Körülvesz a békesség.

Csodás áldás ez a béke:
Életemnek legfőbb éke,
Új virradat terméke.

Közelemben a folyónál,
Varjúsereg éhesen száll,
Ennivalót nem talál.

Egy közeli bő udvarban,
Megfigyelik eledel van,
Odaszállnak hangosan.

Elzavarnák az emberek,
Ám marad a varjúsereg,
Károgással üzenget.

Azt várja a varjúnépség,
Hogy őket itt etetgessék,
Hangos tőlük a vidék.

Károg, károg ez a sereg,
Haragosak az emberek,
S háborúra készülnek.

2009. március 30.
London, Ontario

LESZ-E VÁLTOZÁS?

Ha országod ügye hevít,
És lelkedben erős a hit,
Az hazádnak kaput nyit.

Erős hittel, kétely nélkül,
Hazád léte szebbé épül,
Nem harcolsz te egyedül.

Szikrát csihol a te hited,
Ha hamuba rakod tüzed,
S láng vezeti népünket.

Égjen lángod a sötétben,
És a hazád erős fényben,
Legyen csillag odafenn.

Azúrkék lesz a borús ég,
Kiszabadul a reménység,
Megszűnik a feszültség.

A változás olyan madár,
Amire a nemzetünk vár,
Már felettünk szálldogál.

Ha közösen összefogunk,
Eltűnhet a sötét múltunk,
És szebb jövőt láthatunk.

Csodálhatja a nagyvilág,
Miként harcol az ifjúság;
Létéért küzd egy ország.

Magyar létünk a mai tét,
Erre kérjük népünk hitét,
És mint régen: hű szívét.

2009. március 30.
London, Ontario

TAVASZ JELEI

Tavaszelei jönnek
Földön és az égben,
Kizöldülnek a rétek,
Gólya száll a légben.

Cseresznyefák ágain
Kicsattan sok bimbó,
És a nyárfa csúcsain
Fészket rak egy rigó.

Eső esik hó helyett,
Dörög az ég boltja,
Áprilisra tavasz lett,
A naptár is mondja.

Tavaszi szél hirdeti
Várt kikelet jöttét,
Felhőinket köszönti,
Köszön egy jó estét.

Vörös ma az égalja,
Holnap jó idő lesz,
Vitorlásink hajója
Elmegy a vizekhez

Megszólal a kikelet:
Madarak dalolnak,
Virágaink ébrednek,
Kinyílnak maholnap.

Tavaszelei jönnek
Földön és az égben,
Kizöldülnek a rétek,
Gólya száll a légben.

2009. április 3.
London, Ontario

BESZÉLŐ RÓZSA

Tisza menti falumból
sok emlékem maradt,
magam előtt látom én
az utolsó nyarat.

Falujárók voltunk mi,
sok helyre elmentünk,
a környező falvakba
színdarabot vittünk.

Egy este a színpadon
fentmaradt egy rózsza;
János vitéz dobta be
a tündéri tóba.

Nem akartam otthagyni,
féltőn felemeltem,
mellettem állt egy lányka,
a kezébe tettem.

Benne volt e rózsában
szívem minden titka,
szavak nélkül is tudta,
aki elfogadta.

Szebben beszélt e rózsza,
mint a vallomásom;
rózsát adtam egy lánynak
az utolsó nyáron.

Tisza menti falumból
sok emlékem maradt,
évek múltán is őrzöm
az utolsó nyarat.

2009. április 6.
London, Ontario

VADÁSZATOM

Nagyon kicsi voltam én,
meg kellett tanulni,
hogyan állatot, madarat
nem szabad bántani.

Nem ültem a víz partján
horoggal kezemben,
nem fogtam én halakat,
bár volt az eszemben.

Nem vadásztam sohasem
se őzre, se nyúlra,
nem volt még a kezemben
soha vadászpuska.

Ha fogtam egy pillangót,
óvatosan néztem,
megcsodáltam a kis lényt,
s aztán elengedtem.

Sok bogarat megfogtam,
volt egy gyűjteményem,
mígnem a kis lényekért
megfájdult a szívem.

Nem bántok én sohasem
állatot, madarat,
s nem szokásom letépni
kerti rózsáimat.

Fényképezőgép mindig
az én hű fegyverem,
fényképeket készítek,
ez vadászat nekem.

2009. április 6.
London, Ontario

ÁPRILIS HÓVIHAR

Kolorádó volt bölcsője
a mostani viharnek,
a hófelhők ott születtek,
s itt hópelyhet hullattak.

Igen várom én a tavaszt,
s havat kaptunk helyette,
sötét felhő, hideg szellő,
tavaszunkat megette.

Áprilisunk oly bolondos,
ez a hónap szeszélyes,
havasak lettek útjaink,
és ez bizony veszélyes.

Figyelem az ablakomon
ismét fehér az utca,
éppen ilyen szokott lenni
egy-egy téli hónapba'.

Hólapátom rég eltettem,
nem is veszem elő én,
nem akarok havat hányni
áprilisnak elején.

Áprilisi vihart kaptunk,
ám e vihar nem marad,
hamar jött és el is rohan,
holnap a hó elolvad.

Tiszta fehér kint az utca,
de holnapra megszürkül,
hó borítja most a rétet,
s holnapután kizöldül.

2009. április 6.
London, Ontario

SZERETETEM

Hiányos az én napom,
ha te nem vagy velem,
sötét az én világom,
ha nem lát a szemem.

Szeretetem elkísér
bárhová visz sorsod,
a szerelmem utolér,
mert az a sajátod.

Nekem ifjú maradtál,
bár rohan az időnk,
gondolatom veled jár,
egymásban van jövőnk.

Kertvirága megfonnyad
ősz napok jöttén,
de szerelmem nem hervad,
ma is szeretlek én.

Úgy látom az arcodat,
mint valaha régen,
ma is őrzöm bájodat,
szívemben, lelkemben.

Összehozott az élet,
mikor ifjak voltunk,
ahogy szálltak az évek,
együvé nőtt sorsunk.

Bánatban és örömben
mi egymással megyünk,
ébrenlétben, s álomban
mi egymásért élünk.

2009. április 9.
London, Ontario

GORDONAI ÚR

Gordonai Libás Úr!
De meggazdagodtál.
Hatszáz libás családot
Gonoszul becsaptál.

Amíg mások dolgoznak,
Izzadva küszködnek,
Becsületes munkával
Éppen hogy megélnek.

De te csaltál és loptál,
Modern kulák módra,
Aki neked ellenáll,
Küldenéd bitóra.

Gordonai Elnök Úr!
De nagy fiú lettél,
Csalafinta módszerrel
Kastélyt örököltél.

Libalábon forgó vár
Lett a te lakásod,
De ha gágog a gúnár,
Eljön a bukásod.

Gordonai Libás Úr!
Lesz még leszámolás,
Meg fog állni vonatod,
Lesz egy végállomás.

Ludas Matyi visszajön!
Elveri feneked.
Büntetlenül nem lehet
Becsapni népünket.

2009. április 9.
London, Ontario

LIBAVICS KIRÁLY

Gordonai Libavics
nekünk elrendelte:
elnyomás és szolgasors,
lesz az ország rendje.

Gordonai Libavics,
királyságot kapott,
pedig hát a gazdáktól
libát és pénzt lopott.

Gordonai Libavics,
milliárdos vezér,
baloldali kiskirály,
harcol önmagáér'.

Fájdalmas lesz a jövő,
pusztul az országunk,
mert a kulák Libavics
lett a mi királyunk.

Nadrágszíj a jutalom,
mit szűkre vehetünk,
de a hasunk fájni fog,
mert éhesek leszünk.

Reménytelen ott a sors,
hol hazug a kormány,
elvérik az országunk,
ha sorsa csak ármány.

Dologtalan gazdagok
nyúzzák majd a népet,
egy Libavics királyság
halálos ítélet.

2009. április 13.
London, Ontario

FORINTOS KIRÁLY

Egy csörtető ludas vezér
Gordonai,
hamis úton futnak az ő
erkölcsei.

Baloldali labanc hadak
választottja,
a gazdákat egyszer ő már
jól becsapta.

Egy forintért csapja most be
országunkat,
egy forintért viszi csődbe
kis hazánkat...

Gordonai külföldre megy,
Libanonba,
mert ő igen jártas már a
libahonba.

Ha “Liba” szó a kezdete
egy országnak,
akkor talán biztonságos
egy királynak.

Libanonba utazhatunk
két libával,
hivatalos feleséggel,
és egy társsal.

Gordonai gondoskodik
párjairól,
mindkettőre jut majd neki
egy forintból.

2009. április 16.
London, Ontario

ELVIRÁGZOTT ÜNNEP

Elhalkultak az énekek
Kicsi templomunkban.
Húsvét utáni csendesség
Szunnyad a padokban.

Mint a fának az ágai,
Amikor rügyeznek,
Ünnepekre az emberek
Virágot teremnek.

Rügyező fa levelet hajt,
S nagygyá lombosodik,
Ünnepekre a mi népünk,
Nagy fává növekszik.

De jönnek a hétköznapiak,
S szétszóródunk újból,
Csak az illat marad vissza
A nagy virágzásból.

Érzem még a dús illatát
Sok szép liliomnak,
És megőrzöm tanítását
A szent dallamoknak.

Eledelként él lelkemben
Az igének szava,
Bár repülnek az éveim,
Nem felejttem soha.

Az életünk csak rohanás,
De egyszer megállunk,
Jöhet húsvét, vagy karácsony,
Véget ér az álmunk.

2009. április 20.
London, Ontario

FALUSI ÉLETEMBŐL

Bennem él még az az idő
Amikor egy kovácsüllő
Felverte a hajnal csendjét,
S beharangozta az estét.

Bús fogatok cammogása
Belesírt az éjszakákba,
Köves úton kerék jajdult,
Ha népünk mezőre indult.

Trombitája a csordásnak
Búgó kürtje a kondásnak,
Serkentette a gazdákat:
Engedjék ki jószágukat!

Ha kapuhoz ért a csorda,
A tehén már megtanulta,
Menni kell a legelőre,
S hazajönni vecsernyére.

A kondás kutyája csaholt,
Ha a konda rendetlen volt,
Nem futhattak összevissza,
Mert a kutya volt a gazda.

A falumban munkás népek,
Nadrágszíjnyi földből éltek,
Szegényesen gazdálkodtak,
Sokat adtak, alig kaptak.

Régi falum megváltozott,
Ma már más életet látok;
Nagy változást szült az idő,
Néma lett a kovácsüllő.

2009. április 23.
London, Ontario

MÉG LÁTOM ARCOD

Visszahoznak tégedet még
Éjszaka az álmok,
Odakint ha sötét az ég,
Fényarcokat látok.

Szentjánosbogárként villan
Arcod a sötétben,
Visszajársz az álmaimban
Csalfa lidércekben.

Múlt éjszaka megjelentél,
S nem voltál a régi,
Ahogy éjjel felém jöttél,
Nem volt benned égi.

Leány arcok összessége
Földi alakba bújt,
Szerelmeim szép emléke
Arcodban megújult.

Olyan furcsa egy álomkép,
Nem tudom mit üzent,
Lehet, talán kis semmiség,
És semmit se jelent.

Ha jövőről álmod látnék,
Az már csoda volna,
Hiányzik az ily tehetség,
Nem vagyok próféta.

De te eljössz néha, néha,
Kitölteni álmod,
Lélek útján jársz te haza,
Az arcod még látom.

2009. április 28
London, Ontario

HOL VAN?

Hol van a te boldogságod?
Kérdezlek ma téged.
Megtaláltad számításod?
Megadta az élet?

Hol keresed boldogságod?
Pénzben és vagyonban?
Abbahagyod hajhászásod,
Amikor már sok van?

Ha van neked egy hű párod,
Boldog vagy-e vele?
Vagy még az utakat járod,
Másokat keresve?

Családtagok körülvesznek,
Tudsz nekik örülni?
Akkor is ha vannak terhek,
Tudsz-e hálás lenni?

Lesz akkor is boldogságod
Ha már megöregszel?
Nem lesz veled a családod,
És már gyenge leszel?

Most, amikor jó erős vagy,
Figyeled-e jövőd?
Valamikor minden elhagy,
S elfogy a te erőd...

Énnekem fő boldogságom:
Alkotni míg élek,
Örömet ebben látom,
Mert munka az élet.

2009. április 29.
London, Ontario

EGYNAPOS ZÁPOR

Élet, erő, nagy feszültség
Alszik a rügekben,
Sűrű záport küld rá az ég
Alvó kiskertemben.

Záporoső ömlik, hullik
Reggel, délben, este,
De szavára bimbó nyílik,
Városunkban szerte.

Lombot kapott az utcának
Sok, sok kopár ága,
Alvó rügye tavaszunknak
Ezt az esőt várta.

Egy hét alatt felébredtek
Álmukból a rétek,
Egy hét alatt zöldék lettek
A távoli hegyek.

Ahogy múlik a kopárság,
Élet száll a földre,
Az utcánkon virul az ág,
Itt a tavasz lelke.

Gyászos télnek ravatalán
Feltámadt a tavasz,
Hideg, rideg gyászok után
Jött egy újabb vigasz.

Feltámadtak a remények,
Itt van a kikelet.
Drága tavasz köszöntelek,
Vártuk már jöttödet.

2009. április 30.
London, Ontario

EMESE ÉS ETELE

Csaba király leánykája,
A szépséges Emese,
Együtt lakik hű párjával,
Kinek neve Etele.

Rejtett kastély a lakásuk,
Körülöttük nincsen tél,
Sűrű erdő száz állata,
Él mellettük, egy se fél.

Az ifjú pár elmerengett
Azokról az időkről,
Amikor rég elindultak
Egy távoli vidékről.

Évről évre hírt hallanak:
Volt országuk feldúlják,
Őshazájuk drága kincsét
Idegenek elhordják.

Van, ki szavát felemeli,
De börtönbe bezárják,
És ha továbbra is beszél,
A nyelvét is kivágják.

Ma tolvajok és hazugok
Uralják az országot,
Becsületes munkásember
Dolgozik és nyomorog.

Haragra gyúl most Etele,
Vele együtt Emese;
Elindulnak harcba értünk,
Ez valóság nem mese.

2009. május 7.
Hamilton, Ontario

ÉLETÜNK ÉVSZAKAI

Udvarunkban ezer virág,
Szivárványként tarkállik,
Ez valódi tündérország,
Amikor mind kinyílik.

Márciusban a hó szítál,
Frissíti a hó leplét,
Alóla krókusz kandikál,
Kidugja a kék fejét.

Az április színpompát ad,
Tulipánok teremnek,
És ahogy az idő halad,
Virágcsodák születnek.

Májusban már illatozik
Gyümölcsfa és orgona,
A természet kivirágzik,
Minden nap jön új csoda.

Alma terem nemsokára,
Útban van a forró nyár,
Kalászbán a búzaszára,
Víg aratás jöhet már.

Őszre sárga lesz a vidék,
Hervadnak a levelek,
Látjuk a tél közeledtét,
Hideg szelek üzennek.

Fagyos télnek halálával
A természet felébred,
De a tested hervadtával
Mi lesz ember te véled?

2009. május 8.
London, Ontario

MOST BALLAGÓKNAK

Én nem tudom, miért sírok,
ha ballagást látok,
talán: mindig visszajönnek
az iskolás álmok.

Megrakodva terveinkkel,
bátran elindultunk,
azt reméltük, szorgalommal
irányítjuk sorsunk.

Kimentünk a nagyvilágba
hittel és reménnyel,
megvítettük a harcok harcát
küzdő emberekkel.

Most, nézem a ballagókat,
köztük érzem magam,
újra élem sok virág közt
az iskolás múltam.

Öröm könnyek csillogásán
ma a múltban járok,
megjelennek szemem előtt
osztályok, tanárok.

Ifjú arccal visszajönnek
osztályom tagjai,
ballagókban élém szállnak
múltam emlékei...

Előttetek hosszú út van,
induljatok bátran,
járjatok el szerencsével,
ahogy én is jártam.

2009. május 9.
London, Ontario

ÖRÖK SZERELEM

Kisszobámban üldögélek.
Pihenek.
Elmerengek, veled lennék,
Nem lehet.

A hatalmas végtelenben
Nem látszol,
De énvelem gondolatban
Még játszol.

Visszanézek emlékimbe:
Ott vagy még.
Hozzám röpit a felhőtlen
Magas ég.

Csillagszemed az egekből
Ragyog rám,
S fénylő arcod ezerszínű
Szivárvány.

Miköztünk a kéklő égbolt
Válaszfal,
Mégis látlak, amint virulsz
Tavasszal.

Itt a földön nyílnak már a
Virágok,
Ahol te vagy, ragyognak a
Csillagok.

Nem félek én megvallani:
Szeretlek.
Kit szeretünk, azt feledni
Nem lehet.

2009. május 11.
London, Ontario

EMLÉKSZEL RÁM?

Emlékszel rám öreg Tisza?
Magyar honnak voltam fia,
Partidnál.
Ahogy te futsz a tengerbe,
Én is mentem idegenbe,
Régen már.

Édes vagy te bő medredben,
Sósvízzé válsz a tengerben
Egyszerre.
Én sem vagyok, ami voltam,
Új hazámban megváltoztam
Örökre.

Közelünkben folydogáltál,
Álmot vittél, álmot hoztál,
Minekünk.
Magyar vértől megáradtál,
Könnyeinktől bússá váltál
Helyettünk.

Lesz-e jövőnk öreg Tisza?
Taníts reménykedni újra
Népünkben.
Kérj áldásos esőt miránk,
Virágozzon a mi hazánk,
S teremjen.

Isten áldjon, szőke Tisza!
Sose megyek én már vissza
Hazámba.
Nem láthatlak soha talán,
De te maradj magyarhazám
Folyója.

2009. május 12.
London, Ontario

MÚLTSIRATÓ DAL

Amikor én megláttalak,
Nem nyíltak a rózsák,
De szívemben ébredtek
A szerelmes nóták.

Eldúdoltam szerelmemet
Magamnak egy dalban,
Hogy ne tudja meg a világ,
Elsuttogtam halkan.

Mielőtt én szóltam neked,
Egy nagy vihar támadt,
Nem volt időm elmondani,
Elhagytam hazámat.

Csók nélküli szerelem volt,
Amit akkor kaptam,
Álmodozva, remény nélkül,
Hazámat elhagytam.

Ki tudja, hogy mi lett volna,
Ha veled maradok?
Fényesebbek lettek volna
Otthon a nappalok?

Ami elmúlt, nem jön vissza,
Bárhogy is siratom,
Földöntúlról egy hatalom
Vezette a sorsom.

Régen történt. Elfogadom.
Nem tehetek másképp,
Ám dalolok a múltamról,
Mert lelkemben élsz még.

2009. május 13.
403-as út, Ontario

ÁLDÁSOS ESŐ

Eső szitál, nedves a föld,
Dombjainkon a fű is zöld,
Tavas van.
Vízcepp fut a virágokon,
Lombok nőttek az ágakon
Falunkban.

Az ágakon madárfészek,
Csendes ma a madárének
Köröttük.
Nincsen tető a fészkeken,
Szalad a víz a réseken
Belőlük.

A verebek most elbújtak,
Egy bokorba behúzódtak,
Száradni.
Cseresznyefán sárgarigó,
Jól tudja, hogy az eső jó,
Fütyüli.

A kismókus csuromvizes,
Gyomra korog, igen éhes,
Kapargál.
Lelassult a világ mostan,
Napsütést vár megázottan,
Az kén már.

Hálás vagyok az esőnkért,
Ugyancsak a napsütésért,
Naponta.
Hogyha a nap mindig sütné,
Növényvilágunk megégne,
Hervadna.

2009. május 14.
London, Ontario

VÉGSŐ KIKÖTŐM

Életemnek nagy tengerén
A létem egy kishajó,
Ha száguldok állandóan,
Az utazás fárasztó.

Mindnyájunkat röpit az ár,
Elsodornak a szelek,
Megrakodott bárkáikban
Rettegnek az emberek.

Van olyan, ki süllyedezik,
Mert hajója túlterhelt,
És ilyenkor mind kidobja,
Mit korábban értékelt.

Viharok is jönnek gyakran
Életemnek tengerén,
Ilyenkor más kormányozza
A hajómat, nemcsak én.

Bízom én a Teremtőmben,
Ő irányít engemet,
Nem félek én, benne bízom,
Zúghatnak a tengerek.

Én már régen ráébredtem:
Egyszer utam véget ér,
Nem száguldok céltalanul,
A világon semmiér'.

Beérek egy végső révbe,
Elveszítem hajómat,
Nem hajózhatok én többé,
Ehhez tartom magamat.

2009. május 15.
London, Ontario

ÖTVENÉVES CSAPAT

Baden-Powell álmod látott:
Nevelni az ifjúságot,
Egy új örökségben;
Cserkész közösségben.

Ezerkilencszázhet óta
Világunkat átformálta,
Amit elültetett:
Cserkész szeretetet.

Fává nőtt a bokrocskája,
Mi lettünk a magyar ága
A szülőhazánkban,
És itt Kanadában.

Némelyik ág fiatal még,
Lombjaikat áldja az ég,
Ám sok levél lehull,
Ha egy őszt átvonul.

Utánunk már az ifjúság,
Egy új hajtás és egy új ág:
Igazi magyar föld,
Piros fehér és zöld.

Adja Isten ránk áldását!
Vezetőknek is jó munkát!
Áldd meg ifjainkat,
Fiúkat, s lányokat!

Köszönve az esztendőket,
Köszöntöm az ünneplőket,
Kérem maradjanak:
Örökké magyarnak.

2009. május 20.
Hamilton, Ontario

VIRÍT AZ AKÁC

Felöltötte fehér fátylát,
Nálunk az akácfa.
Nézem hófehér virágát,
Édes az illata,

Az esti szél neki füttyül,
Víg nótáját fújja.
Virágillat házam körül;
Kikelet van újra.

Dalt dúdol a tarka mező
Akác virágzáskor,
Vele vigad a zöld erdő,
A kis méh is táncol.

Házunk előtt vén akácfa,
Csábít kisfalumba,
Emléket hint szép virága
Falusi múltamra.

Akácvirág! Ezer emlék!
Fürtös virágával.
Ha lehetne, hazaszállnék
Illata árjával.

Ám hervad az akácvirág,
Ma még virít, csábít,
Holnapra jön egy új világ,
Temetni virágít.

Elhervadnak virágaim,
Akármilyen szépek.
Porladoznak emlékeim,
Elviszik az évek.

2009. június 4.
London, Ontario

MÉLY TITOK VOLT

Elhallgatott mély titok volt
az én nagy szerelmem,
ézelmmmet nem ismerted,
tőled messze mentem.

És teneked akkor nem fájt,
az én távozásom,
szerelmemről nem is tudott
senki a világon.

Egyszer aztán egy képeslap
titkom megnyitotta,
üzentem a messze földről,
drága kislelumba.

Megírtam, hogy merre élek,
s nem mehetek haza,
de téged, szép leánykát
nem feledlek soha.

Csókod ízét nem ismertem,
kezedet se fogtam,
de a forró szerelmemről,
soraimban szóltam.

Így kezdődött és végződött,
az én nagy szerelmem,
csak levélben lett az enyém,
akit megszerettem.

Azóta már sok évtized
maradt énmögöttem,
de azt a lányt, szerelmemet,
sohase feledtem.

2009. június 4.
London, Ontario

ÉLETEM FONALA

Egy nagy fűzfa a Tiszának
holtágába beledült,
fagyos tél volt, kellett a fa,
ember, állat nekidült.

Kifaragták minden ágát
fűrészsel és baltával,
és behordták a falunkba
szekérrel és szánkóval.

Másnap arra korcsolyáztam,
friss fagyás volt a jégen,
szerencsére gyorsan mentem,
a lék szélét elértem.

Derékig a vízbe estem,
nagy nehezen kimásztam,
korcsolyámat lecsatolva,
gyorsan hazaszaladtam.

Jaj, de sokszor eszembe jut,
az a hideg téli nap,
ott lelhettem volna sírom,
a tiszai jég alatt.

Nem volt velem akkor senki,
kisiskolás voltam én,
majdnem véget ért az életem
a Holt-Tisza tört jegén...

Hálás vagyok éveimért,
sok év elszállt azóta,
és nem szakadt el idáig
életemnek fonala.

2009. június 9.
London, Ontario

BALLAGÁSI BESZÉDEM

Osztályunk nevében szóltam,
iskolánknak udvarán,
búcsúzáskor szomorkodtam,
egy tavaszi délután.

Kezeinkben virágcsokrok,
szórták miránk illatuk,
könnyesszemű fiúk, lányok
megsiratták búcsújuk.

Messze szállt a négy esztendő,
amit együtt töltöttünk,
életünkben nem nagy idő,
mégis testvérré lettünk.

Elindultunk százhatvanan
a mi utunk kezdetén,
és megmaradt éppen nyolcvan
iskolánknak legvégén.

Szép jövőről ábrándoztunk;
reménységet hirdettem,
reméltem, hogy találkozunk,
valaha az életben.

Szeretni és mindig bízni,
szólt nekik az üzenet,
ám nem tudtam letörölni
szemükről a könnyeket...

Egy év múlva jött a híre:
bezárták az iskolát,
s eltűnt tőlünk mindörökre:
iskola és jó barát.

2009. június 11.
London, Ontario

NINCSEN FELHŐ

Nincsen felhő fent az égen,
ragyognak a csillagok,
kint vagyok a faluszélen,
hazafelé ballagok.

Mesze távol, a magasban,
ott ragyog egy kiscsillag,
elgondolom én magamban:
édes rózsám az te vagy.

A főutcán léptem koppan,
nem jár senki az úton,
ám néhol az udvarokban,
kutyák dalát hallhatom.

A csillagok táncot járnak,
ezüstös hold fénylik ma,
esti fények sziporkáznak,
közeleg az éjszaka.

Elmerengek a múltamról:
én még mindig itt vagyok,
de a rózsám már valahol,
kiscsillagként fent ragyog.

Elköltözött nagyon régen,
itt hagyta a világom,
fáj a szívem ma is nékem,
és még most is siratom...

Egy felhőtlen éjszakában
nézem a sok csillagot,
messze tőlem, a távolban,
a csillagom fent ragyog.

2009. június 11.
London, Ontario

EGY BEIKTATÁSRA

Lelkész munka: elhívás,
Szép örömhír továbbítás;
Nem elég hit, s igyekezet,
Kell hallgató gyülekezet.

Teremtőknek üzenetét,
Bibliánknak szent igéjét,
Napról-napra olvasgatjuk,
Benne élve tovább adjuk.

Biztatjuk a csüggedteket,
Látogatunk betegeket,
Vigasztalunk gyászolókat,
Temetjük a halottakat.

Üzenetünk hívó harang,
Istenadta mennyei hang,
Szeretetre buzdít minket,
S gyógyítgatja sebeinket.

Isten szavát Jézus hozta,
Ezt a lelkész továbbítja,
Emberszívbe palántálja,
S készíti az aratásra.

Új lelkész jött sorotokba,
Szívét, lelkét nektek adja,
Vele együtt ültethettek,
Új életre készülhettek...

Lelkész munka: elhívás,
Egy örömhír továbbítás,
Nem elég hit, s igyekezet,
Kell szolgáló gyülekezet.

2009. június 12.
London, Ontario

HA PACSIRTA LENNÉK

Ha pacsirta lennék,
magasan repülnék,
víg nótát dalolnék,
s nektek énekelnék.

S ha a nap felkelne,
dalom fényt dicsérne,
hűs alkony ha jönne,
felszállnék az égbe.

Egy felhőn aludnék,
párnáján pihennék,
hazámról álmodnék,
magyar tájon járnék.

Szállnék a felhőkkel,
üzennék szellőkkel,
s boldog emberekkel
dalolnék vígkedvvel.

Sírnék gyászolókkal,
vigasztalnék dallal,
szenvednék rabokkal,
szállnék szabadokkal.

Kárpátok csúcsain,
vén hegyek ormain,
hazám szép rónáin,
zengeném dalaim.

Ha pacsirta lennék,
hazámba repülnék,
víg nótát dalolnék,
s nektek énekelnék.

2009. június 16.
London, Ontario

DIÁKVÁROS

Sárospatak! Diákváros!
Nem feledlek soha.
Kanadában is emlékszem
Diákvárosomra.

Számítógép képernyőjén
A Bodrogot látom,
Évtizedek elmúltával,
Patak még az álmom.

Panoráma fényképemen
Rákóczi vár képe,
Diákkorból örök emlék,
Szaladgáltam benne.

Előtérben van két templom,
Háttérében a hegyek,
Gondolatban én naponta
Tihozzátok megyek.

Előttem a gimnázium
Ódon épülete,
Látásodra felvidul egy
Volt tanuló szíve.

A kanyargó Bodrog vizét
Naponta megnézem,
Rákócziak büszke várát
Ma is látja szemem.

Sárospatak! Diákváros!
Nem feledlek soha.
Kanadában is emlékszem
Diákvárosomra.

2009. június 17.
London, Ontario

KINYÍLOTT RÉG

Kinyílott rég, s el is hervadt
az akácfa fehérfürtös
virága.
Szerettelek kedves rózsám,
bevallottam szerelmemet,
s hiába.

Ami álmot megálmodtam,
azt már újból megálmodni
nem lehet;
miután én felébredtem,
nyugtatgatom, csitítgatom
szívemet.

Minden virág egyszer nyílik,
és utána hervadni kezd,
elfonnyad;
de ahogy én szerettelek,
a szerelmem ma is él még,
hű marad.

Virágsors lett a szerelmed,
tavasz jöttén ezer színben,
virágzott,
de miután messze mentél,
a szivemből régen eltűnt
illatod.

Kinyílott rég, s el is hervadt
az akácfa fehérfürtös
virága.
Szerettelek kedves rózsám,
bevallottam szerelmemet,
s hiába.

2009. június 17.
London, Ontario

SZÁLLÓ ÉVEIM

Bár elszállnak éveim,
nem vagyok én öreg,
merre visznek útjaim,
nyílnak rózsaberkek.

Elmúlnak a tavaszok,
elviszik szerelmem,
de a múltó évszakok
nem zavarnek engem.

Bár az őszi napsugár
deret hint fejemre,
itt marad sok régi nyár
ezer szép emléke.

Emlékimben élek én,
soha nem hervadok,
múló nyárnak estéjén
víg ifjú maradok.

Ha itt jár a búbánat,
elkerül engemet,
sok baja a világnak,
nem gyötri lelkemet.

Akármerre nézek én
békés öbölt látok,
életemnek tengerén
nem ér semmi átok.

Biztatlak ma titeket:
ti se aggódjatok,
múltba hulló éveket
sose sirassatok.

2009. június 18.
London, Ontario

RÓZSANYÍLÁSRA

Felébredtek rég a rózsák
téli álmaikból,
illatukat már szétszórják
színes virágukból.

Ha kimegyek az udvarra,
nézem a sok rózsát,
sárga, piros, fehér rózsá,
bontogatja szirmát.

Tavasza előtt a kiskertem
kopár volt és halott,
nem volt élet sehol itten,
mígnem rózsák nyíltak.

Hiába volt kék itt az ég,
hiányzott a virág,
de amikor olvadt a jég,
szebbé lett a világ.

Kiskertünknek a rózsái
kikeletet hoztak,
tél volt még és gyökerei
erről álmodoztak.

Köszönöm a nyíló rózsát,
szivárvány szépségét,
Isten kedves ajándékát,
tavasz üzenetét.

Azért mert ti velem éltek,
s kertemben virultok,
közöttetek szép az élet,
az én szívem boldog.

2009. június 18.
London, Ontario

VIRÁGILLATOK

Enyhe szellő lengeti
kiskertem virágát,
és szobámba röpti
bódító illatát.

Bent is lehet érezni
tavaszunk örömét,
bent is lehet élvezni
udvarunk kiskertjét.

Kitárom az ablakom,
jöjjön be illata,
örömmel beszívom,
oly csodás aroma.

Virágillat szárnyain,
kisfalumba jutok,
csendes, békés utcáin
kiskerteket látok.

Nótáskedvű leányok
tovább is dolgoznak,
ők örökszép virágok,
azok is maradnak.

Szárnya nő az időnek,
mikor hazaérek,
s hamar tovarepülnek
a régi emlékek.

A sok virág emlékem
hazaröptet újra,
virágokkal emlékszem
az én kisfalumra.

2009. június 19.
London, Ontario

SZALMALÁNG

A szalmaláng ellobban,
nem marad meg tüze,
hátramaradt hamuban,
kihűl a melege.

A mély, igaz szerelem
több a szalmalángtól,
tüzet gyújt egy életen,
óv a kialvástól

A mulandó években
vihar, eső jöhet,
nem oltja el sohasem
az igazi tüzet.

Továbbra is ég bennem
egy régi szerelem,
síromba is elviszem,
sohase feledem.

Igaz szívből szeretni
csak az tud igazán,
aki nem fog túllépni
élete tavaszán.

Én tavaszban maradok
ameddig csak élek,
s ha jönnek a holnapok,
egyszer tán elégek.

Égő tűz, mi bennem ég,
nem maradék hamu,
halálomig tűz lesz még,
Isten rá a tanú.

2009. június 22.
London, Ontario

CSŐD SZÉLÉN

Hol van már a lelkesedés,
Ami minket vezetett?
Ötvenhatos forradalmunk
Üzenete elveszett.

Bemocskolták a vezetők,
Hatalmukat bitorlók,
Hazugsággal, ravaszsággal
Milliárdot lopkodók.

Aki régen gyűjtögetett,
Segítette családját,
Megkínózták, elüldözték,
Elvették a vagyonát.

Milliárdos kommunisták
Palotákat építenek,
És a dolgos, munkás népre
Súlyos adókat vetnek.

Hová lett a számonkérés?
Árulják a földünket,
És a busás bevételből
Tömik saját zsebüket.

Akinek volt privát vagyon,
Mindazoktól elvették,
És mostan a kommunisták,
Hazugsággal átvették.

Valami itt nincsen rendben!
Túl sok itt a hazugság,
Baloldali vezetőkkel
Csőd szélén áll az ország.

2009. június 22.
London, Ontario

SZERELEMFA

Volt minékünk egy szilvafa,
Sose nyíltott virág rajta,
Virág nélkül csupán dísz volt,
Udvarunkon egy élő folt.

Közelében volt másik fa,
Ezer virág is nyílt rajta;
Kosárszámra adott szilvát,
Élveztük is az áldását.

Mit ér a fa ha nem terem?
Épp olyan mint a szerelem:
Ha az csupán szívfájdalom,
S nincs a végén lakodalom.

Három évet én megvártam,
Mielőtt a fát kivágtam,
De az igaz szerelemben
Várunk soká, hátha terem.

Egymást várjuk türelemmel,
Ábrándozó szerelemmel,
Ha bimbóból egy virág lett,
Áldást hozott a kikelet.

Ha szerelmed sose terem,
Talán mégse reménytelen,
Várj te is vagy három évet,
S aztán jobb, ha elfeleded.

Van, aki vár egy életen,
És a léte csak gyötrelem.
Ha nem szeret, eredj tovább,
Ültess egy új szerelemfát.

2009. június 22.
London, Ontario

MÉRT MENEKÜLSZ?

Megmaradni a hazádban
úgy lehet,
ha szabadon élheted az
életed.

Ha bús sorsod korlátoz a
hazádban,
jobb után futsz valahol a
világban.

Elmenekülsz sorsod elől
merészen,
feláldozod szép múltadat
egészen.

Akárhová elmenekülsz,
nem számít,
ha téged a pénz szerelme
irányít.

Ha feladod magyarságod,
az bút hoz,
sok pénzed az idegenben
megátkoz.

Bárhová visz a te sorsod
tégedet,
haza nélkül gazdagságod
elvesztet.

Ha elmész a másvilágra,
ne feledd:
nem viheted el magaddal
pénzedet.

2009. június 24.
London, Ontario

KOSZORÚEREK

Ma egy éve, keddi estén,
Műtötték a szívemet.
Egy robottal elvagdalták
A koszorúereket.

Kivágták az eldugultat,
Jobbat varrtak helyére,
És egy néhány óra után
Ébren voltam éjfélre.

Másnap korán felültettek,
Hoztak ételt énnekem,
Jóízűen fogyasztottam,
Nem fájt sehol a szívem.

Három nap és véget is ért,
A kórházi bent létem,
Péntek délre hazamentem,
S vasárnapra készültem.

Szombaton én rádióztam
Egy távoli városban,
Vasárnapi műsoromat
Elkészítve otthagytam.

Vasárnap már prédikáltam,
Száz mérföldre elmentem,
S délután a görög templom
Búcsúján is részt vettem.

Visszanézek a múlt évre,
Elrepült, s én itt vagyok;
Azóta is megyek mindig,
Magamra nem vigyázok.

2009. június 24.
London, Ontario

AZ ERŐS TÖLGY

Bárhová hív a nagyvilág,
a te múltad benned él,
zenghet idegen szót a szád,
magyar léted elkísér.

Lehet új föld lábad alatt,
lehet sokkal szebb az ég,
visszasírod szép hazádat,
ha szíved nem hideg jég.

Bejárhatsz te országokat,
láthatsz csodás helyeket,
sose feledd szép hazádat,
hol ringatták bölcsődet.

Az erős tölgy gyökerétől
soha, soha nem váll meg,
nem szakad el a földjétől,
évről évre keményebb.

Az erős tölgy gyökerével
talajában mélyre ér,
ha nem marad a földjével,
elpusztul a tölgygyökér.

A mi gyenge gyökereink
a föld színén maradnak,
ahogy telnek esztendeink,
máshol is kihajtanak.

Ha egy vihar elsodorna
messze földre tégedet,
kishazádtól elszakadva,
ne ültessd át szívedet.

2009. június 24.
London, Ontario

ITT MARADT ÁLOM

Életünkben vannak álmok,
Amik velünk maradnak,
Repülhetnek évek, korok,
Megtartjuk az álmunkat.

Két bogárszem sugárzása,
Semmitmondó kisszavak,
Kacér ajkak mosolygása,
A szívünkben megmarad.

Hogy tudnám én elfeledni
Két csillogó szemedet?
Hogy lehetne álmot szőni
Továbbra is nélküled?

Bár elmentél, itt maradtál,
Örökké élsz szívemben,
És amíg a nagyvilág áll,
Megmaradsz a lelkemben.

Nem tudok én elbúcsúzni
Maradandó álomtól,
Csak ha végleg el kell menni
Ebből a nagyvilágból.

Van oly álom, örök álom,
Miből nincsen ébredés,
Bárhová vihet a sorsom,
Nincs sehol se feledés.

Visszamaradt álom lettél,
Ébrenlétben álomkép,
Múlt emléked örökké él,
Álmaimban, ami szép.

2009. június 25.
London, Ontario

KÉRDÉSEK HOZZÁD

Vezet téged irgalmasság,
Ha egy szenvedőt találsz?
Vagy intézed dolgaiddat?
Segíteni meg nem állsz?

Ha könnyező jön tefeléd,
Megkérdezed: Miért sír?
Talán az, kit ő szeretett,
Eltemette egy mély sír.

Van-e időd ahhoz szólni,
Kinek nincsen családja?
Egyedül él magányában,
S nem néz senki reája.

Ha elbotlik egy barátod,
Az erények ösvényén,
Mellé állsz-e segíteni?
Vagy nevensz az életén?

Ha epedőn karját nyújtja
Egy éhező ellenség,
Törsz-e neki kenyeredből?
Lesz-e neki eleség?

Ha egy barát elvesztette
Küzdelmében mély hitét,
Segíted őt harcaiban,
Hogy megjelje reményét?

Oly sok kérdés tárul eléd;
Van ezekre válaszod?
Vagy ezektől elzárkózva,
Régi élted folytatod?

2009. június 25.
London, Ontario

AZ ELVETETT MAG

Az elvetett mag mikor kikél,
felnövekszik egy fává,
de lehet, hogy kicsi marad,
és nem nő csak virággá.

Sziklás, rögös kiskertekből
a kopárság eltűnik,
és a gyászos szemfedőről
gyászsínüket levetik.

Száraz avar zölddé válik,
megváltozik a világ,
amikor már kertjeinkben
integet sok kisvirág.

Bokrok, lombok sűrűjében
fészkelnek a madarak,
víg dalukkal, csicsergéssel
felköszöntik a nyarat.

Júniusnak végén vagyunk,
kalászbán a gabona,
múlt vasárnap beköszöntött
az esztendő új nyara.

Vándorfelhők esőt hoznak,
öntözik a földeket,
eső és nap nyár jöttével,
táplálják az életet.

Köszöntelek hű napsugár,
a meleged éltet ad,
s kikél arcod mosolyára
az elvetett kicsi mag.

2009. június 26.
London, Ontario

ELMENŐ JÚNIUS

Június most elmenőben,
Kint járkál a temetőben,
Sirt keres, hol lepihenhet,
És egy évig szenderegphet.

De jó neki, felébredhet,
Egy év múlva visszajöhet,
Beülhet egy új naptárba,
Hol a világ ismét látja.

Talán nem is az jön vissza,
Csupán csak június fia,
Az elmúltat más váltja fel,
Régi helyett egy új jön el.

De bizony ha én elmegyek,
Vissza többé nem jöhetek,
Az én helyem más tölti be,
Lehet tél, vagy nyár közepe.

Ha földünkről útrakelek,
Itt maradnak az emlékek,
Hátrahagyom, amit írok
Verseimben itt maradok.

Tudom, nem jár babér érte,
Nem sok ennek az értéke,
De alkotok, amíg tudok,
S maradnak a gondolatok.

Június most elmenőben,
Megpihen a temetőben,
Amíg lehet, én maradok;
Gyertek újabb júniusok!

2009. június 29.
London, Ontario

VIHAROK IS JÖNNEK

Nyári napnak forró tüze
körülöttünk lángol,
míg az esti szélfúvástól
bokor és fa táncol.

Örömteli ez az évszak,
tele vidámsággal,
körül vagyunk véve itten
termő gyümölcsfákkal.

A megérett termékeket
leszedjük fájáról,
szüret közben nevetgélve
beszélünk a nyárról.

De örömünk végére ér,
jön egy sötét felhő,
a kertünket összezúzza
egy bösz jeges eső.

Tojás-jegyek hullnak le
a haragos égből,
az égdörgés robajában
minden elsötétül.

A jégverte gyümölcsöket
könny nélkül siratom,
életemnek egy csapását
némán elfogadom.

Viharokban élünk néha,
sötét felhők jönnek,
de egy gyarló vihar után
bajaink elmennek.

2009. június 29.
London, Ontario

EGY SZÁRAZ LEVÉL

A megszáradt leveleket
Nem gyászolja senki,
Átfúj rajta az őszi szél,
S csendben eltemeti.

Nem viszik a temetőbe,
Nincsen neki sírja,
Porból lett és porrá leszén,
Ez sok levél sorsa.

És teneked mi a sorsod?
Fogsz-e hiányozni?
Amikor te elmész innen,
Fognak-e siratni?

Eltettem egy szép levelet,
Nem hullott a porba,
Aranysárga, vörös színét
Máig megtartotta.

Százharmincharmadik Zsoltárt őrzik
Bent a Bibliámban,
Benne van életem sorsa
Egyik versszakában:

*“A mi napunk éppen olyan,
Mint a mező füve,
Reggel virágzik és sarjad,
S elhervad estére.”*

*“Végigsöpör rajta a szél,
S örökre vége van,
De Istenünk szeretete
Örökké velünk van.”*

2009. június 30.
London, Ontario

EMLÉKEIMBŐL

Nem tudom én elfeledni
mosolyt hintő orcád,
tündéri szép szemeidnek
kacér ragyogását.

Sötétbarna szemeidben
benne ült az alkony,
tavaszt váró esti fényben
lent a Tisza parton.

Cseresznyeszín ajkaidon
csillogott a napfény,
amikor mi találkoztunk
kint a faluszélén.

Hajad selymét simogatta
a tavaszi szellő,
és egy kicsit felborzolta,
mert nem fedte kendő.

Megcsókolta vállaidat,
a szellő helyettem,
s felemelte ruhácskádat,
amin jót nevettem.

Elpirultál, mint a napfény,
ami még kandikált,
amikor egy pillantásra
a föld szélén megállt...

Emlékezve visszajárok
tehozzád én mindig,
mert az első hű szerelem
elkísér a sírig.

2009. július 1.
London, Ontario

KISTÜCSÖK NÓTÁJA

Gondolatban látogatok
jó szüleim sírjánál,
a zöldelő virány között
árva tücsök muzsikál.

Hallgatom a bús nótáját
a kis árva tücsöknek,
úgy érzem a síron túlról
jó szüleim üzennek:

A mi sorsunk kegyetlenül
szétszakított bennünket,
nem láthatjuk soha többé
drága szülőföldünket.

Gyászos e sír idegenben,
nyugodalmunk mostoha;
nincsen itten sehol senki,
ki sírunkat gondozza.

Elhagyottan éltünk itten,
máshol van a mi hazánk,
a sírunknál nincsen senki,
ki itt gondolna reánk. --

De szomorú annak sorsa,
ki elhagyja hazáját,
idegenben, messze földön
elfelejtik a sírját.

Gondolatban látogatok
jó szüleim sírjánál,
a zöldelő virány között
árva tücsök muzsikál.

2009. július 1.
London, Ontario

EGY ÚJ SZERENÁD

Titkon dúdolt szerenád
Volt az én szerelmem,
Nem gyújtottál világot,
Tovább kellett mennem.

A hegedűm négy húrja
Hiába szólt hozzád,
Sötét maradt ablakod,
Nem égett a lámpád.

Jól tudom, nem aludtál,
Hallottad a dalom,
Nem értem el lelkedet,
Ezt ma is fájlalom.

Most is látom arcodat,
Bár kissé halványan,
Látom arcod mosolyát,
A fényképed megvan.

Lelkem forró vágyait
Titokban megsúgtam,
És szívemnek álmait,
Egy este elmondtam.

Eljön tán még az idő,
Hallgatnád a dalom,
Fogadd tőlem emlékebe,
Tiszta szívvel adom.

Repül dalom tehozzád
Egy vers formájában,
Szeretetem küldöm én
Egy új szerenádban.

2009. július 1.
London, Ontario

FALEVELEK

Falevelek Bibliámban,
törékenyek és sárgák,
országokat, városokat
velem együtt bejárják.

Akárhova elköltözünk,
elkísérnek bennünket,
őrizgetem, ápolgatom,
a sok kedves emléket.

Van két régi rózsalevél,
kisfalunkban találtam,
amikor én járkálgatva
egy új sírnál megálltam.

A rózsákat nézegettem,
csodáltam tűz színüket,
simogattam szirmaikat,
s letéptem két levelet.

Elhoztam az új hazába,
s a többihez betettem;
egy falevél, rózsalevél,
ma is kedves emlékem.

Bár elvesztik színeiket,
kifakulnak egyenként,
de emlékük tovább virít,
velem marad emlékként.

Én is lassan őszbe érek,
nyár múltával hervadok,
de a kedves barátoknak
emlékeket nem hagyok.

2009. július 8.
London, Ontario

MUSKÁTLIS KOSÁR

Virágkosarakat tettünk
Nytott tornácunkra,
S áhítattal nézegettünk
Tarka viráginkra.

Négy kosárban petúnia,
Háromszínű muskátli,
Reggel-este szerettem én
Locsolóval öntözni.

Nemsokára meglepődtem,
Vendég jött a tornácra,
Két vadgerle beköltözött
Egy virágos kosárba.

Törtem fejem: mit tehetek,
Hogy öntözzem virágim?
Nem akartam elszáradjon
Az én színes muskátlim.

Óvatosan széket tettem,
A vadgerle fészekhez,
S kezemben a locsolóval
Közeledtem széléhez.

A vadgerle bámult reám,
Ott maradt a fészkében,
És én gondos szeretettel
Körülötte öntöztem...

Két kisgerle megszületett,
Láttam őket naponta,
Évről-évre fészket raktak
A muskátlis kosárba.

2009. július 9.
London, Ontario

PESTI HAZUG BANDA

Magyar vagyok idegenben,
elsírom a kínomat,
mert egy banda Budapesten
eladja a hazámat.

Bánatának magyar népem
összegyűlve hangot ad,
s fájó könnyel a szemében
felvonul, bár nem szabad.

Jön a magyar, megkötözik,
mert magyar a ruhája,
de csúrhéknek megengedik,
hogymenjen az utcára.

Kellene egy rendszerváltás,
nem köpenyegforgatás,
legyen végre egy számadás,
szűnjön meg a sok csalás.

Csalnak, lopnak a vezetők,
hazug szóval ítélnék,
de eljönnek majd az idők,
lesz hatalma a népnek.

Ma még úr a hazug banda,
fegyver van a kezében,
de a népünk már megunta,
s lázad a nyár hevében.

Magyar vérrel a szívében
kimegy együtt tüntetni,
s vár haragos készenlétben
hazugokat büntetni.

2009. július 9.
London, Ontario

CSILINGELŐ HARANG

Mint a tihanyi visszhang,
Úgy elnémult kedvesem;
Befödte a lárma, zaj,
Mindhiába keresem.

Hangfoszlányokat hallok
Elmúlt szerelmünk után,
Selymes szava csilingel
Egy-egy csendes éjszakán.

Korán foszló álom volt,
Mit ébredés követett,
Véget ért egy szerelem,
S megmaradt a szeretet.

Úgy is tudok szeretni,
Ha nincs itt a kedvesem,
Nem tudom őt feledni,
Még ma is itt van velem.

Szentjánosbogár szeme,
Mely éjjelemben lobban,
Visszahozza gyakran őt,
S velem van az álmokban.

Hangja, képe megmaradt,
Hűségesen őrzöm én,
Otthont talál álmomban
Bús éjszakák idején.

Elmúlhat egy szerelem,
Mint a tihanyi visszhang?
Nem! Szüntelen csilingel,
Mint a templomi harang.

2009. július 16.
London, Ontario

HÁLAADÓ IMA

Hű Teremtőm, jó Istenem!
Termő földet adtál nekem,
Bevettem jó búzával,
Mégis tele van konkollyal.

Éltet adó, szent Istenem!
Reád bízom az életem;
Készíts a nagy aratásra,
Tiszta búza behordásra.

Drága Atyám, jó Istenem!
Barátokat adtál nekem,
De némelyik ellenem jön,
Az a célja, hogy megöljön.

Drága Atyám, jó Istenem!
Ne adj ellenséget nekem!
Adj nekem sok jó barátot,
Kikkel igaz úton járok.

Láthatatlan, jó Istenem!
Rózsákban dús az életem,
De a rózsán tövis is van,
És megszúrja az én ujjam.

Mennyek Ura, jó Istenem!
Megköszönöm az életem,
Lehet benne tövis, konkoly,
Mégis terem benne mosoly.

Hű Teremtőm! Hálát adok,
Mert örökké Tiéd vagyok,
Itt a földön, vagy odafenn,
Csak Te vagy az én Istenem.

2009. július 17.
London, Ontario

EREKLYE

Jó nagymamám Bibliája,
Mint az oldott búzakéve
Széthullott;
Egyszerű lett megfogása,
Amikor ő reggel, este
Olvasott.

Ha egy oldalt kezébe vett,
Ujjai közt megforgatta,
Úgy nézte,
Bibliája így könnyebb lett,
Mert lapokként olvasgatta,
S élvezte.

Szent volt az ő Bibliája,
Bár széthullott darabokra,
Lapokra,
De a csendes magányába'
Az volt reménye forrása,
Naponta.

Vett volna rég új Bibliát
Egy szeretett unokája,
Nem kérte.
Ismerte ő minden lapját,
Bibliája szét volt hullva,
Szerette.

Messze éltem, jött a híre:
A nagymama elment tőlünk
Örökre,
De szent könyve újra kötve
Maradandó emlék nekünk:
Ereklye.

2009. július 17.
London, Ontario

VÁNDORFECSKE

Tornácunkon fecskefészek
díszeleg,
belsejében négy kis madár
csicsereg.

Fecskemama eledelt hord
egész nap,
alkonyatra már megpihen,
elfárad.

Sárból rakta vándorfecske
a házat.
Hol tanulta meg a madár
szakmáját?

Nem járt soha iskolába
tanulni,
mégis tudja hogy kell fészket
alkotni.

Nem faragott ő ablakot
fészkére,
hisz nem marad a tornácon
télére.

Vándorfecske elköltözik
messzire,
de tavasszal visszatér a
fészkére.

Jaj Istenem! Ha én fecske
lehetnék,
kisfalumba minden évben
elmennék.

2009. július 21.
London, Ontario

ÉVKÖZEPE

Ha eljön az évközepe,
vidámabb lesz életem,
mert e hónap üzenete
átformálja bús kedvem.

Amikor lágy eső esik,
s múlté már a havazás,
újabb tavasz közeledik,
nyarat hoz a villámlás.

A sötét éj megrövidül,
ragyognak a nappalok,
kertitücsök is hegedül,
szerenádok hallgatok.

Énekelnek a madarak,
turbékol a vadgalamb,
belerezdülnek az ágak,
ha zendül e nyári hang.

Virágszirmok illatárját
enyhe szellő hordozza,
kinyitom a ház ablakát,
kis szobámba behozza.

Színes rózsák üzenete,
lágy szellőnek zúgása,
forróvágynak ébredése,
áthoz engem a nyárba.

Újra eljött a forró nyár,
hihetetlen meleg van,
de ha dalol a kismadár,
életkedvem fellobban.

2009. július 23.
London, Ontario

HALANDÓSÁG

Nem vagyunk Lázárok,
mi halandók vagyunk,
befednek a sírok,
ha egyszer meghalunk.

A rügy egyszer fakad,
levéllé, lombbá nő,
majd végleg elporlad,
helyette másik jó.

Egy tavasz jut nekünk,
egy rövid virágzás,
hamar jön a telünk,
nincs örök maradás.

Én már őszben járok,
elmúlt az én nyaram,
sárgulnak a lombok,
őszbevegült hajam.

Megöregszik testem,
nehéz már a járás,
de ifjú még lelkem,
nem bánt az elválás.

Ha fújnak bőszt szelek,
s elsodornak engem,
én innen úgy megyek,
mint ahogy én jöttem.

Nem vagyunk Lázárok,
mi halandók vagyunk,
befednek a sírok,
ha egyszer meghalunk.

2009. július 23.
London, Ontario

OTTHON JÁROK

Hazamenni én nem tudok,
De lélekben otthon járok,
Messziről.
Megnézem a fényképeket,
Közben törlöm könnyeimet
Szememből.

Újra látom kisfalumat,
Körbejárom az utcákat,
Csendesen.
Benézek az udvarokra,
Nem ismerem a lakókra
Sehol sem.

Barátaim rég elmentek,
Temetőben kint pihennek,
Túl sokan.
Elszálltak a gyermekévek,
Osztálytársaim még élnek,
Egy páran.

Negyven év egy emberöltő,
Öt évtized, nagyobb idő,
Elröppent.
Vizsgálom most életemet,
Gyorsan szálló éveimet,
Mind elment.

Ahogy fogy a nappali fény,
Mi marad az élet végén?
Rejtelem...
Összegyűjtöm emlékimet,
Megnézem a fényképeket,
S könnyezem.

2009. július 27.
London, Ontario

TETTEINK

Azzal telt el rongy élete,
Hogy naponta nézegette,
Amit mások alkottak.
Éveivel dicsekedett,
Azok száma növekedett,
Bár csendesen elfogytak.

Nem pipázott, nem is ivott,
Lányokkal nem foglalkozott,
Kártya volt az élete.
Elkártyázta egész létét,
Ásznak vélte sok, sok tettét,
Bár azt minden ütötte.

Amikor vagy száz éves volt,
S halál koma már udvarolt,
Átgondolta a múltját.
Nem volt soha felesége,
De volt mindig elesége,
Jónak látta a sorsát.

Nem várta még a halálát,
De az egyszer mégis megállt,
És elvitte örökre.
Mielőtt elindult volna,
Azt kérdezte: Halál koma!
Beviszel a mennyekbe?

Nem bagóztam, nem is ittam,
Lányokat nem zavargattam,
Ugye jó volt életem?
Nem tettél te jót, se rosszat,
Tétlen voltál sok naphosszat,
S nem alkottál semmit sem.

2009. július 27.
London, Ontario

MIÉRT VAGYOK?

Verseimet ha olvasod,
Kitalálod miért vagyok.
Megismered harcaimat,
Csaták közt az arcaimat.

Néha, néha én egyedül,
Emberi segítség nélkül,
Felállok a kishazámért,
Örök magyar igazságért.

Az utolsó évszázadban,
Tolvajsereg él hazámban,
Eladták a magyar földet,
Elraboltak hegyet, völgyet.

Mivé lettél édes hazám?
Ki áll fent ma a Hargitán?
Ki védi ma Erdély népét,
Régi hazánk fontos részét?

A pozsonyi országgyűlés,
Színhelye ma magyarverés,
Hazug népek bitorolják,
Kik a nyelvünket is tiltják.

Felvidéken és Erdélyben,
Kárpátalján, Délvidéken,
Egyre halkul a magyar szó,
Letörött a magyar zászló.

Úzött vadként, idegenben,
Volt hazámért életemben,
Örökké harcolni fogok,
Ameddig én meg nem halok.

2009. július 29.
London, Ontario

JÁR A BABA, JÁR

Ami ma történt, kis dolog:
Amióta a föld forog,
Egészséges gyermeksereg
Járva kezdi az életet.

Negyven éve egy földilény
Kopár Holdunknak felszínén,
Egy lépéssel nagyot lépett
S megindult egy újabb élet.

Most, az egyéves unokánk,
Nagyot mosolyogva reánk,
Öt lépéssel nagyot lépett,
Egyedül ment, el se esett.

Csak kis dolog, említettem,
Mégis könny van szemeinkben;
Így kezdődik az életünk:
Önállóan lépegetünk.

Vannak babák, sose járnak,
Gyengék, betegek a lábak,
Életükben sose lépnek,
Nehéz lehet szegényeknek.

Vannak meggyengült öregek,
Akik többé nem léphetnek,
Ágyaikban csak fekszenek,
Fogy reménye életüknek...

Ami ma történt, kis dolog,
Mégis igen boldog vagyok,
Örömkönnem is kicsordult,
Mert unokám útnak indult.

2009. augusztus 3.
London, Ontario

FORRÓ NYARUNK

Városunkban forró a nyár,
s a száraz fű már régen vár
esőre.

Fényes nap a felhők felett,
a mennyekből tüzet ereszt
földünkre.

Panaszkodnak az emberek,
hogy nem bírják a meleget,
megsülnek.

Megizzadnak a hőségtől,
de egy pohár hideg sörtől
nevetnek.

Szomorú most a hangulat,
ellankad a kedv, s akarat,
a hőben
Jobb lenne ma a tó partján,
és nem itt egy forró utcán,
melegben.

Ha meleg van, az túl forró,
ha hideg van, az sose jó,
kesergünk.
Én nem bánom akármikor jön,
csak ne legyen egy vízőzón
köröttünk.

De azért ha választhatnék,
én mindig hideget kérnék
magamnak.
Hideg ellen ruhát veszek,
hőség ellen panaszt teszek
a napnak.

2009. augusztus 4.
London, Ontario

ELINDULTAM

Elindultam messze földre,
sose hittem, hogy örökre
elmegyek.

Mögöttem a magyar róna,
szülőföldem sok folyója,
és hegyek.

Megsiratom azt a régit,
szülőföldem szép emlékit,
hazámat.

Siratom a hegyvidéket,
a tokaji szőlőhegyet,
s falumat.

Siratom a szőke Tiszát,
végigjártam mindkét partját
régebben.

Ma már ezek édes álmok,
és csak gondolatban járok
e helyen.

Itt is vannak folyók, hegyek,
de a régi szülőföldnek
párja nincs.

Hiába van vagyon, s béke,
szülőhazám öröksége
legszebb kincs.

Szép ez a föld, ahol lakom,
ide űzött magyar sorsom,
szép e táj.

Eljutottam messze földre,
ide leszek eltemetve,
bárhogy fáj.

2009. augusztus 4.
London, Ontario

BESZÉL AZ ŐSZ

Az ősz bontogatja szárnyát,
Nemsokára hozzánk repül;
Ma még naptárféskében ül,
De várja szeptember havát.

Forró nap szórja sugarát,
Tarka virágokat köszönt,
Nem akar látni vízözönt,
S felissza az ősz harmatát.

Ritmust üt a zápor hangja,
És lágy szellő fuvallattal,
Táncol a víz víg kacajjal,
Viharos lesz az éjszaka.

Egy pár levél már lehullott,
Ölelkeznek a zöld fűben,
Sírjuk várja lent a földben,
Nekik a nyár már elmúlt.

Korán van még hervadásra,
Piros rózsza tovább virul,
Ha süt a nap, vagy ha borul,
Nem gondol még elmúlásra.

Akármit üzen szeptember,
Mégse adjuk fel a nyarat,
Hisz a farmer ma is arat,
S vetni akar még az ember.

Bár ősztől szól az én dalom,
Én továbbra nyárban élek,
Nyárban van a boldog élet,
De az ősz szavát is hallom.

2009. augusztus 6.
London, Ontario

MIRE VÁGYOM?

Nem vágyom én dicsőségre,
De vágyom a békességre;
Emberek közt szeretetre,
S nem örökös gyűlöletre.

Mit ér az, ha van hírnevem,
Vagy mulandó dicsőségem?
Szappanbuborék az csupán,
S ébredni kell álmom után.

Nincsen soha ott békesség,
Ahol harcból van a hírnév.
Hol a vesztes gyűlölködik,
Ott bosszúvágy uralkodik.

Többet ér egy éves béke,
Mint száz évnek dicsősége.
Nagy áldás az oly szeretet,
Mi véd, becsül embereket.

Hiába van pénz, hatalom,
Ha szívedben él a Mammon,
Istentelen szegény leszel,
Ha gonosszal szövetkezel.

Az életünk elszáll hamar,
És ha már egy sír eltakar,
Ha a földben fogsz pihenni,
Akkor késő lesz szeretni.

Nem kérek én dicsőséget,
Csak emberi szeretet,
Kívánok szent békességet,
Egy istenes boldog éltet.

2009. augusztus 6.
London, Ontario

KISKABÁTOM

Sose volt kalapom,
fedetlen a fejem,
de bevallom néha
fázik az én fülem.

Nyaksálam van kettő,
a kocsiban tartom,
ott őrzí nagy hüen
egy esőkabátom.

Kiskabátban járok,
igen nagyon régen,
de itt északon már
kesztyűket is vettem.

Ha a kocsim kint áll,
bizony néha hideg,
de eddig még soha
nem náthásodtam meg.

Tüdőgyulladás volt
egyszer, amit kaptam,
de nem lassított le,
munkában maradtam.

Hiszem: aki boldog,
nem fázik meg soha,
nem is lesz ő beteg,
nem kell meleg ruha.

Hirdetem én bátran:
igen boldog vagyok,
nagy hidegekben is
kiskabátban járok.

2009. augusztus 6.
London, Ontario

ÉVTIZEDEK UTÁN

Megbocsátja a Teremtő,
ha még rólad álmodom,
de az első szerelmemet
feledni én nem tudom.

Évtizedek teltek már el,
sokszor kinyílt a rózsa,
de arcodat, s szemeidet
nem feledtem azóta.

Hogyha látok egy valakit,
kinek arca, mint tiéd,
előttem vagy te kisleány,
a te arcod ma is szép.

Ha csilingel az estharang,
benne érzem hangodat,
lágym hívása belém markol,
s újra hallom szavadat.

Előttem egy virágoskert,
benne te vagy a rózsám,
virágok közt tündökölve
téged dicsér a nótám.

Búzavirág színű égben
fehér felhők repülnek,
köszönöm a jó Istennek,
hogy tégedet teremtett.

Évtizedek múltak már el,
és te vagy az eszemben,
nem is foglak elfeledni,
megmaradtál szívemben.

2009. augusztus 7.
London, Ontario

A HULLÁMOK ÚTJA

Erie tónak partján ülök,
Gondolatimba merülök;
Túloldalán egy falu van,
Kilenc évig laktam abban.

Hullámok mossák a partot,
Bennük úsznak ifjú álmok,
Egymás után jönnek felém,
Eljönnek, de egy se enyém.

Egy csobbanással elmúlnak,
Partok szélén elsimulnak,
Semmit nem írnak a tóba,
Csak rajzolnak a homokba.

Mikor még odaát laktam,
Játszottam a hullámokban,
Nem gondoltam soha arra,
Mi lehet egy hullám útja.

Ott délre tart, itt északra,
Hol lehetnek elválasztva?
Két oldalán a nagy víznek
A hullámok felénk jönnek.

Sietnek ők egymás után,
Alkonyatkor, reggel korán,
Ezt folytatják szüntelenül,
Ezt nyújtja a tó örökül.

A hullámok egyre jönnek,
Partra érnek és eltűnnek;
Az álmaim is ilyenek,
Eltűnnek, ha felébredek.

2009. augusztus 13.
London, Ontario

AZ ÉLET IDEGENBEN

Nekünk jó az idegenben,
Megvan itten mindenünk,
Itt a házunk és templomunk,
Velünk van az Istenünk.

Beszélhetünk itt magyarul,
Magyar zászló loboghat,
Nem tiltja meg soha senki
Érzelminket, szavunkat.

Idegen föld bár otthonunk,
Messze távol van hazánk,
Anyagilag javult sorsunk,
Szerencse várt itt reánk.

Itt élnek már gyermekeink,
Unokáink szeretnek,
Együtt van itt a családunk:
Áldása az életnek.

Hogyha ennyi áldás van itt,
Mért hiányzik a hazánk?
Ha elmennénk oda lakni,
Milyen élet várna ránk?

Mi a haza? Földek? Házak?
Duna, Tisza és hegyek?
Vagy talán hol családunk él?
Hol nem bátnak emberek?

Idegenben van otthonom,
De a gyökér nincs velem,
Otthon maradt a hazámban,
Ezért most is szeretem.

2009. augusztus 13.
London, Ontario

EGÉSZSÉGRE VÁGYOM

Nem kerestem a címeiket,
Mégis adott az élet.
Címeimmel sok munka jár,
Ezért sose henyélek.

Ha hívnak egy feladatra,
Ha szükség van énreám,
Nem habozok, elvállalom,
És elvégzem a munkám.

Kitartóan dolgozgattam,
Nem szerencse vezetett,
Nem léptem az emberekre,
Legfőbb volt a becsület.

Nem akarok címet, rangot,
Nem kérek én koronát,
Életemnek legfőbb vágya:
Segíteni a hazát.

Ha az élet keresztet ad,
Vállra veszem, elhordom,
Elfogadok minden terhet,
Ha azt nyújtja a sorsom.

Nem keresek földi kincset,
Hisz az élet túl rövid,
Pénz, gazdagság, földi vagyon,
Engem soha nem hevít

Egészségre vágyom csupán,
És alkotó erőre,
Mielőtt egy sírnak csendje
Elhallgattat örökre.

2009. augusztus 14.
London, Ontario

DÉLINYÍLÓ VIRÁG

Nyitogatja szemeit
kék hajnalka virágom,
nem mutatja színeit,
ha én korán locsolom.

Ahogy tűnik a sötét,
ébreszti a napsugár,
a virágom alszik még,
déli napsütésre vár.

Kerítésen ahogy fut,
kapaszkodik indája,
befonja a kiskaput,
s felmászik a kőfalra.

Mikor eljön tíz óra,
kinyitja kék szemeit,
nézeget a világra,
csillogtatja szirmait.

Napfénynek az áldását
kitárt szívvel fogadja,
s a természet csodáját
naponta megmutatja.

Fényre nyílik a szirom,
nem nyithatom erővel,
bármennyire akarom,
sötétben nem ébred fel.

Délután már lepihen,
összehúzza szirmait,
s én naponta figyelem
délinyílóm csodáit.

2009. augusztus 14.
London, Ontario

MAGYAR KASZÁS

Párás a lég, forró a nap,
Szellő alig lebben,
De kaszásunk egyre arat,
Fáradt, mégse pihen.

Egy pacsirta fent a légben
Dalolva bámulja,
Hull-e búza sűrű rendben,
Friss tarló aljára?

Felhőt csókol a napsugár,
Eső nélkül rohan,
Ne is essen, mert fut a nyár,
És még sok kalász van.

Sok aratás vár még reánk,
Kevés az arató,
Kaszásokra vár kishazánk,
A helyzetünk nem jó.

Ezer évig itt dolgoztunk,
Műveltük e földet,
Mindhiába fáradoztunk,
Országunk másé lett.

Ó, te árva magyar kaszás!
Egyenesítsd kaszád!
Amit aratsz elhordja más,
Elárulták hazád.

Fejed felett forró nap süt,
Izzadsz és nem pihensz,
De ha órád majd delet üt,
Tán kaszával üzensz...

2009. augusztus 14.
London, Ontario

KARÁDI EMLÉKEM

Eső esett, sűrű eső
Naponta.
Esővíztől megáradt a
Nagy-Tisza.

Elöntötte közelünkben
Babócsát,
Elzavarta Pócsi István
Szamarát.

Iskolámhoz költözött át
A számár,
Az ábécét, szorzótáblát
Tudta már.

Néhány gyerek az irkáját
Letette,
Igazgatónk nagy számara
Megette.

Palatáblám volt énnekem
Akkor még,
Pala-vessző volt ceruzám
Olyan rég.

Nem nyalta le a leckémet
Az állat,
Így lett nekem egy kitűnő
Osztályzat.

Azóta már sokat írok
Papírra,
Jól lakhatna Pista bácsi
Szamara.

2009. augusztus 17.
London, Ontario

CIGÁNY SORS

Augusztusi forró meleg,
Nem izzad a cigánygyerek,
Mert csupaszon szaladgál.
Bezzeg izzad az ő apja,
A vályogot csinálgatja,
A rossz-Tisza partjánál.

Kormos párja a putriban,
Rajkóival egy szobában,
Tengi szegény életét.
Vályogvető rég a férje,
Ha hazajön hétvégére,
Előveszi hangszerét.

Évek óta így sinylődnek,
Ilyen sorsot örököltek,
Cigány primás apjuktól.
Vályogvetés a szakmája,
Éveken át ezt csinálta,
Korán reggel, hajnaltól.

De a világ megváltozott,
Házainkba téglát rakott,
Nem kell többé a vályog.
Használja hát hegedűjét,
Azzal keresi kenyerét,
S bejárja a világot.

Rossz a sorsa most őneki,
Szaporodnak gyermekei,
Mi lesz, hogyha felnőnek?
Szegénységet örökölnek,
Nincs reménye életüknek,
Ők is tovább tengődnek.

2009. augusztus 17.
London, Ontario

AMI ELMÚLT

Ami elmúlt, nem jön vissza,
Mindhiába siratom.
A múlt héten eltemették
Az én kedves galambom.

Megsíratta két nagy harang,
Végső búcsút kongatott,
Koporsóján száz csokor volt,
A nép sírva búcsúzott

Temetőbe, ahogy mentek,
Nem maradt szem szárazon,
Búcsúztatta két nagy harang,
Ahogy vitték galambom.

A harangnak bús kongását
Gyászos felhők felkapták,
Vitték a hírt messze földre,
S az emberek hallgatták.

Meghallottam a távolban
Sötét felhők hírszavát,
Megsírattam igaz szívből,
Azt a kedves leánykát.

Jaj! De sokan megsíratjuk,
Nagyon fáj még a szívünk;
Sorsunk néha oly kegyetlen,
Elviszi kit szeretünk...

Ami elmúlt, nem jön vissza,
Mindhiába siratom.
A múlt héten eltemették
Az én kedves galambom.

2009. augusztus 18.
London, Ontario

SASSZÁRNYAKON

Sasszárnyakon repül a nyár,
Sok virágom elhervadt már,
Megsárgul a falevél.
Egy-két hónap s eljön az ősz,
Bár nyarunk még tovább időz,
Elfut mire jön a tél.

Sötét hajam őszebe gyűlt,
És fejemre tél dere gyűlt,
Megritkult már a hajam.
Hosszabbodnak az éjjelek,
Bár továbbra nyárban élek,
Érzelmem már őszben van.

Nem lehetek gyermek soha,
Gyermekkorom éjszakája,
Nem virrad fel többé már.
Nyaram oszlik, mint a pára,
Alkony száll a délibábra,
S emlék lesz e múltó nyár.

Nem siratom én a nyarat,
Bármily hamar tova szalad,
Emlékimben itt él még.
Látom boldog ifjúságom,
Megőrizte minden álmom,
Nem sötétült be az ég.

Nagy ajándék az életem.
Az Istennek köszönhetem
Ezt a boldog életet.
Sasszárnyakon repül a nyár,
De énrám egy új tavasz vár:
Egy örökös kikelet.

2009. augusztus 18.
London, Ontario

MERENGÉS A MÚLTRÓL

Ha nem hagyom el a hazám,
Börtöncella várt volna rám,
Vagy talán egy bitófa.
Soha senkit nem bántottam,
Szabad országot akartam,
Ez volt életem nagy célja.

Bűn volt e vágy ötvenhatban,
Nem élhettem hazugságban,
Veszélyben volt életem.
Munkás ember volt az apám,
Hasonlóképp az én anyám,
Nem volt semmim énnekem.

Mindhiába voltam jeles,
Nem voltam én jó káderes,
Elbuktatott a rendszer.
Bizonytalan sorsban éltünk,
Elapadt a reménységünk,
Hogy változás lesz egyszer.

Ötvenhatunk reményt adott,
Szívünk új életre vágyott,
Reméltük a gyógyulást.
Ahelyett új sebet kaptunk,
Menekültünk amíg tudtunk,
S otthagytuk a pusztulást.

Nem voltam jó a hazámnak,
Jó lettem egy más országnak,
Ahol magyar maradtam.
Idegenbe üzött sorsom,
Hol a kultúráim megtartom,
Úgy mint régi hazámban.

2009. augusztus 18.
London, Ontario

GENGSZTEREK

A gengszterek is szeretnek,
Családjuknak házat vesznek,
De pénzükhöz bűn tapad.
Van villájuk, szép bútoruk,
Nem dolgozik az asszonyuk,
S pénztárcájuk feldagad.

Itten is van gengszter banda,
Az a neve: kommunista,
Ők uralják népünket.
Mikor volt köpenyegváltás,
Övék maradt minden áldás,
Megtartották pénzünket.

Elrabolták magyar hazánk,
Amit gyűjtött öregapánk,
Lefoglalta a rendszer.
Övék lett az egész ország,
Nekik jutott pénz, gazdagság,
Ma is él még sok gengszter.

Ki hazudni és csalni tud,
Miniszteri tárcához jut,
Megválasztják elnöknek.
Drága népem! Nem látjátok,
Kik uralják országotok?
Párttitkárok, gengszterek.

A gengszterek gazemberek,
Önmaguknak villát vesznek,
Itt élnek ők köztetek.
Hazudoznak éjjel, nappal,
És a lopott milliókkal,
Választástól rettegnek.

2009. augusztus 19.
London, Ontario

PACSIRTADALOK

Kimentem a határba,
Hol egy árva pacsirta,
Énekelt egy kislányról,
Szerelmes babámról.

Azt dalolta a madár,
Az a leány engem vár,
Én leszek a mátkája,
Megjósolta kártyája.

Bevallottam: szeretem,
Feleségül elveszem,
Lakodalmat is csapunk,
Három napig mulatunk.

Még dalolt a pacsirta,
De az ágyuk robaja
Elnyomta víg énekét,
S abbahagyta zenéjét.

Háború van, elmegyek,
Elmennek az emberek.
Isten veled galambom;
Meghalhatok a fronton.

Messze földre elvittek,
Köröttem az emberek,
Idegenben meghaltak,
Végleg ott is maradtak.

Ott is szólt egy pacsirta,
Gyásznótámat dalolta,
Ám azt alig hallottam,
Hideg földben aludtam.

2009. augusztus 20.
London, Ontario

NAGY NYÁRI VIHAR

István király napján kaptuk,
megnyíltak az égi kapuk,
dörgött az ég, s villámlott.
Sárgás-vörös felhők úsztak,
lombos fákba kapaszkodtak,
sok villanydrót szikrázott.

Nyári vihar söpört végig,
hordta a port fel az égig,
fákat döntött halomra.
Orkán tombolt, erős orkán,
eljött felénk nyár derekán,
s jeget szórt a városra.

Halott is volt Torontóban,
és a mi kis udvarunkban,
tördelte az ágakat.
Két tornádó is lecsapott,
háztetőket légbekapott,
szétszedte a házakat.

Tizenöt perc és vége volt,
világoskék lett az égbolt,
csendes lett a városunk.
Olyan ez, mint az életünk,
vihar után csendet lelünk,
s egy időre megnyugszunk.

Ez nem vénasszonyok nyara,
tovább tart a kánikula,
gólya, fecske itt van még.
Virág nyílik a kertünkben,
ám nincs madár fészkeikben,
kirepültek onnan rég.

2009. augusztus 21.
London, Ontario

EMLÉKEZTÜNK

Szent Istvánnak életére,
Az idei újkenyérre,
Emlékeztünk ma reggel;
A kenyér és bor jegyében
Együtt volt a drága népem,
Az ünneplő sereggel.

Hívó harang érc szavára,
Orgonaszó dallamára,
Templomunkba eljöttünk.
Angyalokkal az oltárra,
S onnan fel a Golgotára
Lélekben felrepültünk.

Imáinkban emlékeztünk,
S áhítattal könyörögtünk,
Szétszóródott népünkért:
Felvidéken, Kárpátalján,
Délvidéken, Erdély táján,
Kis-Hazánkban élőkért.

Kik idegen földön élnek,
Soha haza már nem térnek,
Érettük is szólt imánk.
Szent Istvánnak lelkülete,
Forraszt minket újból egybe,
Bárhol is van a hazánk.

Emlékeztünk királyunkra,
A szorgalmas aratókra,
Népünkre, s újkenyérre.
Áldd meg Isten országunkat,
Ne engedd, hogy a hazánkat
Tőlünk bárki elvegye.

2009. augusztus 23.
Niagara Falls, Kanada

LEHETŐSÉG, ALKALOM

Lehetőség, s új alkalom,
Kopog néha ajtóidon
Csendesen.
De ha zajos az otthonod,
Zörgetését nem hallhatod
Sohasem.

Vannak néha oly alkalmak,
Hogy amikor felénk járnak,
Hallgatnak.
És ha éppen alszol, pihensz,
Álmaidról elmerengesz,
Nem szólnak.

Jó alkalmak nagyon ritkák,
S annak házáat látogatják,
Ki várja.
Megnyitottad már ablakod,
Ha zörgetett, kopogtatott
Valaha?

Ha valami nem sikerült,
És egy terved dugába dült,
Ne sírjál.
Kapsz te újabb alkalmakat,
Ne add fel még álmaidat,
Csak várjál.

Lehetőség, s új alkalom,
Megjelenhet porondodon,
Ne feledd.
Ragadj meg egy jó alkalmat,
Lehet, szíved csak egyet kap,
S nem többet.

2009. augusztus 24.
London, Ontario

HA VÉGET ÉR

Ha véget ér a forró nyár,
megsárgul a falevél,
őszi nótát füttyölget már
a kóborló hideg szél.

Forró nyár van életemben,
nyílnak még a virágok,
de a rózsás kiskertemben
hervadást is találok.

Deresedik már a hajam,
felcsillan a fehér dér,
mégis nótát dalol ajkam,
hálát adok mindenér'.

Megköszönöm virágimat,
esőt és a napsütést,
köszönöm az áldásimat,
munkám és a pihenést.

Ha valaha vihart láttam,
szivárvány is követte,
megújultam a viharban,
békét kaptam helyette.

Mikor füttyöl az őszi szél,
s elmúlnak a melegek,
tudom lassan eljön a tél,
megjönnek a hidegek.

Én továbbra nyárban élek,
ha hervad is a virág,
a jövőmtől én nem félek,
áldással vár a világ.

2009. augusztus 25.
London, Ontario

JÓ ÉJSZAKÁT!

Ahogy a nap lehanyatlik,
tó vizében megmártózik,
beszínezi hullámsídját,
s vízbe ejti koszorúját.

Bíborvörös lesz a kis tó,
csobogása andalító,
a sirályok míg vijjognak,
vacsorára halat fognak.

Gyönyörű a bíbor alkony,
megcsodálom a tóparton,
és ahogy szól ezer tücsök,
egy nagy kőre lecsücsülök.

Álmos békák kuruttyolnak,
szerelemről ábrándoznak,
koncertjuktól hangos a lég,
gyászba borult, sötét az ég.

Szentjánosbogárka röppen,
fénnel köszön a sötétben,
s míg az este tovább lohol,
fülem körül szúnyog dalol.

Én tovább már nem időzök,
emlékimből csokrot kötök,
visszamegyek hajlékomba,
s megpihenek éjszakára.

Az est mikor a tóra szállt,
futófelhők fölött sétált,
megnézte nagy birodalmát,
és így köszönt: Jó éjszakát!

2009. augusztus 26.
London, Ontario

A SZEMEM VILÁGA

Túl törekeny az életem,
elromlott az egészségem,
a kijáratnál voltam még,
rám támadt egy betegség.

Ahogy ajtómat bezártam,
valamiért duplát láttam;
nem vezethettem a kocsit,
aggódtam is én egy kicsit.

Elsiettünk egy kórházba,
öt szemorvos találgatta,
mért nem látok rendesen,
sok vizsgálaton átestem.

Egy CT.. Scan készüléken
nézegették fejem, szemem,
nem volt a fej rendellenes,
mégsem vagyok egészséges.

Bár éreztem nagy bajomat,
megtartottam humoromat,
két feleség ült mellettem,
tudtam: bigamista lettem.

Megpróbáltam elfogadni,
sajnos négy lába nőtt neki;
eltakartam egy szememet,
úgy láttam egy feleséget.

Minden dupla lett azóta,
egyedül a pénztárcámba'
nem lett dupla a dollárom,
ezt az egyet de sajnálom.

2009. augusztus 26.
London, Ontario

KANADAI ZÁSZLÓNK

A mi zászlónk ahogy lobog,
fehér rúdján szépen ragyog:
juharlevél fehérsávban,
táncra perdül a légárban.

Két oldalán piros sáv van,
ez a zászlónk Kanadában;
jelképe a természetnek,
őszbe-borult falevélnék.

Sok szeretne velünk élni,
mindent lehet itt remélni,
nem álom itt a békesség,
békében él sok nemzetség.

És mikor az utcán járunk,
sok-sok idegen szót hallunk;
loboghat itt minden zászló,
s nincs tiltva az idegen szó.

A nagy világ négy tájáról,
s vén Európa országiból,
idegyűlt sok nemzet népe,
kiknek álma: munka s béke.

Mi is áldjuk e nagy hazát,
annak minden tartományát,
mert teljesültek vágyaink,
megvalósultak álmaink.

Óceánok mossák partját,
az itt lakók magasztalják,
és mikor a zászlónk lobog,
a mi szívünk érte dobog.

2009. augusztus 27.
London, Ontario

SZÖKŐKÚTNÁL

Folydogál a nyárnak vére,
Eljön e hónapnak vége,
Bicegve jár már a meleg,
Néha fekszik és hempereg.

Fübe, fába kapaszkodik,
Szél zúgással panaszkodik;
Ködös esőt sír sok felhő,
Nyarunk vége hamar eljő.

Bujkál a nap, alig látszik,
Sárga levelekkel játszik,
Rápirongat némelyikre,
S elbújnak egy kút szélére.

Szökőkút van a közelben,
Hulló levél abba röppen,
És aztán, hogy vízbe esett,
Vízzel kötött szövetséget.

Kis hajóként körbe úszkál,
Néha, néha itt, ott megáll,
Az új utas néhány vízcsepp,
De útközből mind leperreg.

Szökőkútnál párok állnak,
Forgó vízbe pénzt dobálnak,
Minden érme egy kívánság,
Kút vizében kis menyország.

Sok, sok álom itt születik;
Vajon mennyi teljesedik?
És ha egy sem teljesedik,
Aki pénzt dob reménykedik.

2009. augusztus 28.
London, Ontario

IDEGENEKNEK!

Magyarul beszélő
Idegenek vagytok,
Nadályok módjára
Minket szipolyoztok.

Gazdag palotákban
Ti vagytok az urak,
Nagy jutalmat adtok
Hazugnak, csalónak.

Bár kevesen vagytok,
Rajtunk uralkodtok,
Nagy többség szavára
Sohasem hallgattok.

Figyeljétek szavunk!
Hangosan kiáltunk:
Hamis népek helyett
Magyarokra vágyunk.

Olyan kell, ki magyar,
S nem csalfa a hangja,
Olyan, kinek múltja
Nincsen bepiszkítva.

Pusztuljon ki zsvány,
Ki gyorsan gazdag lett,
Ki magyar hazánkban
Becsapta népünket.

Nem kell itt idegen!
Vannak itt magyarok,
Kiknek magyar szíve
Kis hazánkért dobog.

2009. augusztus 29.
London, Ontario

HŰSÉGES ÁRNYÉKOM

Amikor én gyermek voltam,
Árnyékkal játszadoztam,
Bár felnöttem nagyon régen,
Hű árnyékom követ engem.

Nem volt soha jobb barátom
Mint a saját, hű árnyékom.
Ha bús voltam, ha örültem
Jött az árnyék én mögöttem.

Néha napján megelőzött,
Mással soha nem törődött,
Mindig megvárt türelmesen,
Ha megálltam, vagy siettem.

Bármily gyorsan elfutottam,
Árnyékomat el nem hagytam
Alkalmakkor jól becsaptam,
Egy fa mögött bújócskáztam.

Sűrű erdőn bújva mentem,
Nem is talált ott meg engem,
Ám mikor egy rétre értem,
Rám talált a napsütésben.

Szép, aranyló napsugárban
Árnyék nélkül sose jártam
Mikor híztam, az is hízott,
És ha fogytam, ő is fogyott,

Oly hűséges az árnyékom,
Mikor eljön majd halálom,
Tudom sírba jön énvelem,
Mert velem volt egy életem.

2009. augusztus 29.
London, Ontario

A KARÁDI TÖLTÉS

Amikor a Tisza áradt,
Gyakran vizsgáltuk a gátat:
Átjött-e a víz fölötte?
Kis falunkat töltés védte.

Elképzelem, mikor régen
Nem volt gát a faluszélen,
Árvíz mosta udvart, mezőt,
S elöntötte a legelőt.

Mi már biztosabban éltünk,
A töltésen bicikliztünk,
Télen pedig ott szánkóztunk,
Tisza jegén korcsolyáztunk.

Át is úsztunk Tuskolányba,
Onnan mentünk be Ibrányba,
Mikor messze elsodródtunk,
Céljainkhoz gyalogoltunk.

Ha megáradt a nagy Tisza,
Átjött a víz egy holtágba,
Az volt nyáron fürdőhelyünk,
Játékunkban csataterünk.

A töltésen sóska termett,
Tisza partján ettünk szedret,
Sulyom is volt a holtágban,
Csaláncsípés a bokrokban.

Emlékemben ma is él még,
Nyári meleg, s a téli jég,
Ott van még a töltés, falunk,
De már régen nem ott lakunk.

2009. augusztus 31.
London, Ontario

KÉT UNOKÁNK

Két unokánk csevegése:
kismadarak csicsergése,
az életet hirdeti.
Fészkeikből ha kibújnak,
a madarak megtanulnak
önállóan repülni.

Unokáink járnak, kelnek,
madár módra csiripelnek,
de mi rajtunk függenek.
Tanulgatják a szavakat,
kimondják a mondatokat.
szavainkon csüggenek.

Mesevilág még csak létük,
szüleiktől függ reményük,
az életük játék még.
Ő korukban nem tudhatják,
milyenek is a problémák,
nekik mindig kék az ég.

A kismadár felnő, s elszáll,
de a gyermek előbb csak jár,
éveken át tanulgat.
Tanulgatja, hogy kell enni,
felnőttemódra viselkedni,
s leírni a szavakat.

Unokáink most tanulnak,
szépen nőnek, jól haladnak,
áldás mindkét unoka.
Jó érzés ha kezünk fogják,
átölelnek, s súgva mondják:
nagymama és nagyapa.

2009. szeptember 1.
London, Ontario

NINCSEN PÉNZEM

Számtalan sok lehetőség
kinyílt énelöttem,
amikor a volt hazámból
ötvenhatban eljöttem.

Kapuk nyíltak új hazámban,
ezer felé mehettem,
de gazdagság nem volt célom,
vágyam lett az egyetem.

Magyarföldön nem lehettem
tanárember, tanító,
mert megnézték honnan jöttem,
s nekik apám nem volt jó.

Szegénységből feljebb került,
becsülettel dolgozott,
de ki otthon többet gyűjtött,
elismerést nem kapott.

Elkerültünk messze földre,
válaszút volt előttem:
mint szüleim gyűjtögessek,
és sok pénzem lehessen?

Több mint hét év főiskola,
megette a pénzemet,
mert a tandíj sokba került,
így kezdtem az életet.

Beismerem nincsen pénzem,
nem pénzgyűjtés a célom,
ám tudásom nem veszik el,
akárki van hatalmon.

2009. szeptember 2.
London, Ontario

EGYETEMI ÉVEIMBŐL

Egyetemen úgy kerestem
estéimen nyolc dollárt,
egy templomi kuglizóban
állítottam a babát.

Kevés volt, mit ottan kaptam:
egy estére nyolc dollárt,
de egy szegény vén diáknak
ennyi pénz is jól dukált.

Megkezdtem az iskolámat,
rendeztem a tandíjamat,
felhasználtam minden dollárt,
s nem volt ahol aludjam.

Októberig meleg volt még,
aludtam a kocsimban,
jó szüleim messze laktak,
soha nekik nem szóltam.

Jól tudtam, hogy rövidesen
lesz egy rendes lakásom,
néhány hétig kocsimban is
majd valahogy kibírom.

Találtam is albérletben
egy kellemes kis szobát,
tíz dollár volt csak hetente,
összeraktam az árát...

Amerika több mint arany,
nehézséget nyújt néha,
nehézségben született meg
nekem három diploma.

2009. szeptember 2.
London, Ontario

ÉGŐ CSIPKEBOKOR

Udvarunkon lángba borult
egy mózesi csipkebokor,
most, ahogy a nyár elvonult,
minden levél szinte lángol.

Tavaszi jöttén zöld levéllel,
nem is látszott udvarunkon,
de most az ősz megjöttével
előbújt, hogy megújuljon.

Bíbor-vörös köpenyt öltött,
napfény adta öltözetét,
és a sok, sok bokor között
csodálgatjuk égő színét.

Színes virág minden levél,
vörös színű, szinte lángol,
történelmi mesét mesél
Mózesről, s a Bibliáról.

Égő csipkebokor mellett,
a Sinai-hegy tövében,
hol sok bárány legelészett,
a Teremtő szólt ekképpen:

Új hazát kap majd a néped,
vezessenek ott törvények,
ha majd hazátokban éltek,
kötök egy új szövetséget.

A mi bokrunk ősszel lángol,
piros, mintha tényleg égne,
s negyvenéves vándorlásról
üzenetet hoz szívünkbe.

2009. szeptember 4.
London, Ontario

LÁTTAM

Láttam: derűt, néha borút,
láttam békét és háborút;
éber várost, alvó falut,
bezárt ajtót, nyitott kaput.

Világomat amíg jártam,
mit akartam, azt megláttam,
mit kerestem, nem találtam,
pedig türelmesen vártam.

Nem kerestem a szerelmet,
mégis nyertem leány szívét,
kaptam családi életet,
boldog, békés, víg éveket.

Kijutott nekem mindenből:
létem adta kérdésekből,
fájdalomból, szenvedésből,
de legtöbbször örömeiből.

Kereszt is volt néha, néha,
de nem voltam rest és léha,
alkotás és örök munka,
most is az életem célja.

Bejártam a nagyvilágot,
a két szemem sokat látott,
a két fülem sokat hallott,
és a nyelvem hitről vallott:

Tudom, lelkem halhatatlan,
s ha e földet már elhagytam,
élek majd egy új világban,
de a helyet még nem láttam.

2009. szeptember 7.
London, Ontario

ST. PÖLTENI TEMPLOM

Karácsonyra szólt a harang,
Hívogatott templomba;
Ismeretlen volt ez a hang,
Mit szél hozott szobánkba.

Másképp szólt a kislelumnak
Szépen csengő harangja,
S szavára a két harangnak,
Ment a népünk templomba.

Téli fagyban, nyári sárban,
Hívó harang köszöntött,
S jó időben, vagy viharban,
Ott ültünk a nép között.

Ma nem megyünk mi sehova,
Bent élünk egy lágerben,
S bús magyarok karácsonya
Lakozik a szívünkben.

Osztrákok közt ért az ünnep,
Nem mehetünk sehova,
A harangok míg csendültek,
Kimentünk az udvarra.

A nagy Isten templomában,
Találtunk egy fenyőfát,
És díszgyertyák hiányában
Gyújtottunk egy zseblámpát.

Szólt a harang St. Pöltenben,
Nem mehettünk be oda.
Mégis volt templomunk itten:
A lágerünk udvara.

2009. szeptember 7.
London, Ontario

VÖRÖS LÉGGÖMB

Lángoló nap nyugvófélben,
Vörös léggömb túl a réten,
Tüzes arcát amint rejti,
Egy kis erdő függöny neki.

Átvillan zöld lombok között,
Elbújik a kék hegy mögött.
Alkonyodik nemsokára,
Homály száll az égboltjára.

Bomladoznak már a színek,
Rövidesen szürkék lesznek,
Szürke lesz a ház ablaka,
Beolvadt az alkonyatba.

De néhol már lámpa villan,
Fénylő szemek alkonyatban,
Pislogják, hogy van itt élet,
Ez a nap még nem ért véget.

Messze délen a hold várja,
Mikor lesz szükségünk rája,
S ha majd sötét az éjszaka,
Ezüst fényt szór a világra.

Ragyogtatja fénylő arcát,
S enyhíti az est homályát;
Harmónia van ma itten,
Így rendelte a nagy Isten...

A vörös léggömb lepihent,
Az est csillaga ragyog fent,
Nyugovóra tért városunk,
S befejeztük egy új napunk.

2009. szeptember 8.
London, Ontario

IGEGENBŐL SZEBB

Idegenből szebb a haza,
Mint amikor ott laktunk.
Felbukkan a nosztalgia,
És a múltban kószálunk.

Jó szüleim, s rokonaim,
Látogatnak meg engem,
Emlékeik, miket kapok,
Felvidítják most szívem.

Régen kötött barátságok,
Távolban csak emlékek,
Mégis csodás valóságok.
Jaj Istenem! Oly szépek!

Az elcsókolt csókok íze
Édesebb, mint régebben,
Volt szerelmek üzenete
Ma is él még lelkemben.

Szebb a Tisza és a Duna,
Szebbek most a városok,
Bodrogköznek kislelője,
Többé már nem sárosok.

Sok évtized szép emléke
Gyakran jut az eszembe;
Talán nagyobb az értéke
Mert már elmúlt örökre -

Gyönyörű a kicsi hazám,
Fényesebb más országtól,
Dicsérettel üdvözli szám
Messze, messze távolból.

2009. szeptember 9.
London, Ontario

EZERMESTER VOLT

Ezermester volt nagyapám,
Motort, s órát javított,
De eldugott falujában
Alkatrészhez nem jutott.

Asztalosmunkát is vállalt,
Koporsókat készített,
És amikor szükséges volt,
Művelte a földeket.

Megjárta nagy Amerikát
Háromszor is párjával,
De biz' onnan gazdagságot
Sose hozott magával.

Kuporgatott kis pénzéből,
Házat, földet, fejőst vett,
De nem volt ő gondos gazda,
Elfogyott, mi megtermett.

Egy embernek nagy óráját
Éveken át tartotta,
S nem tudta megjavítani,
Nem volt hozzá rúgója.

Elég gyakran jött gazdája:
Az órája miként van?
Vigaszdíjként a nagyapám
Fizetett a kocsmában.

Ezermester volt nagyapám,
Mégsem jutott előbbre,
Mert mindenét másnak adta,
Ez volt élte öröme.

2009. szeptember 9.
London, Ontario

ELSZÓRT MAG

Idegenben elvetett mag
sorsát adta Teremtőm,
egy távoli termőföldbe
szórt engem a Magvetőm.

Idegen szavaktól hangos
ez a humusz köröttem,
de remények ekéje szánt
barázdákat fölöttem.

Ha elvetett maggá lettem,
kinőnek a gyökerek,
szárba szökkenésem után
termő kalász lehetek.

Jó mag terem hatvanannyit,
néha talán százannyit,
öntözést is ad Teremtőm,
árva népem könnyeit.

Magyar hazám sóhajtása,
megrepszti földünket,
és ugarunk sziklás földjén
elszórt magom kikelhet.

Sóhajtások, mint a felhők,
felrepülnek az égbe,
s ha meghallja a Teremtő,
áldást ad a földünkre.

Kicsíráznak, majd felnőnek
az elvetett magjaim,
s lesz még egyszer bő aratás
magyar hazám tájain.

2009. szeptember 10.
London, Ontario

BÍRÓ MARCSA

Falunkban a bíró lánya
Elaludt a batyusbálba',
Nem kérte fel senki táncba,
Mert fából van mindkét lába.

Polkát táncol csárdás helyett,
Becsapja a legényeket,
Megzavarja szegényeket,
Nem tudja a lépéseket.

Ugrál, mint egy apró kecske,
Rálép mások cipőjére,
Nem is lesz ő tán menyecske -
De szerencsés: van sok pénze.

Az alvégen van egy legény,
Csendes fiú, igen szerény;
Dolgos Dani, mégis szegény,
Házasodna még az idén.

Meg is kérte Bíró Marcsát,
De ő félrehúzta száját,
Mert várta egy gazdag fiát,
Ki tartana egy-két szolgát.

Évek múltak, évek mentek,
Gazdag fiúk biz' nem jöttek,
Kézét adta hát szegénynek,
Az alvégi kérőjének.

Szerény Dani módosabb már,
S Bíró Marcsa gyereket vár,
Batyusbálba most már nem jár,
Konyhában főz és ott ugrál.

2009. szeptember 11.
London, Ontario

JEGYKENDŐD

Tinálatok mikor voltam,
És teveled találkoztam,
Nem voltunk már szabadok.
Évtizedek elrepültek,
Érzelmek megengyhültek,
S megszűntek a sóhajok.

De azért még a lelkemben,
Szerelmedet nem feledtem,
Rád gondoltam gyakorta.
Elkerültünk mi egymástól,
Mint egy levél a fájától,
Hogyha vihar sodorta.

Sárga levél nem tér vissza,
Mert ha lehull az avarba,
Nem repülhet fájához.
Én is hulló levél lettem,
Messze földre elkerültem,
Nem jöhettem lánykámhoz.

Gondolatban láttalak én,
Bárhoz éltem a földtekén,
S fogtam néha kezdet...
Évek múltán másé lettél,
De szívemben tovább éltél,
Ha suttoztam nevedet.

Jegykendőt is küldtél nekem,
Éveken át megőriztem,
Most is tiszta, mint volt rég.
Megőrzöm én halálomig,
Koporsómnak bezártáig,
Ma is kedves, megvan még.

2009. szeptember 11.
London, Ontario

EGY KIS REALIZMUS

Sasszárnyakon elrepültek
Az esztendők fölöttem,
Enyészet és kopárság járt
Évről évre mögöttem.

Szerettem voln' lefékezni
Az időnek múlását,
De életem száguld, rohan,
És elrejti hatalmát.

Tele vagyok emlékekkel,
Ezek kézzel foghatók:
Megmaradnak a verseim,
S ezerszámra a fotók.

De amikor már elmegyek,
Kit érdekel írásom?
Ki fogja majd olvasgatni
Örömöm és panaszom?

Kit érdekel volt szerelmem,
Mi álmoként elporladt?
Mért törődne bárki azzal,
Hogy utána mi maradt?

Tudatában vagyok annak,
Hogy életem elrepült,
S szálló évem lefékezni
Énnekem se sikerült.

Realizmus hangján szólok,
Az én hitem erős még,
De ahogy a napfényt nézem,
Sötétedik már az ég.

2009. szeptember 14.
London, Ontario

KISKOROM EMLÉKE

Szabó Károly kovácmester
Velünk szembe lakott,
Műhelyében nem is egyszer
Töltöttem a napot.

Lovat patkolt, ráfot húzott,
Nytott eresz alatt,
S míg üllőjén kocogtatott,
A napom elszaladt.

Színegyenes vasból készült
A hajlított patkó,
S ha kovácsunk nekifeszült,
Cipőt kapott a ló.

Köves úton nem kopott el
A lónak patája,
Jöttek hozzá korán reggel;
Áldás volt szakmája.

A kiskertjét is szerettem,
Ott voltak a méhek,
A méhkasnál ha feküdtem,
Nem csíptek a legyek.

Míg lapoztam könyveimben
A méhek dolgoztak,
Elől pedig, a műhelyben,
Patkók formálódtak.

Kovácsüllő csengetését
Én nem hallom többé,
De a méhek zümmögését
Hallhatom örökké.

2009. szeptember 15.
London, Ontario

ÓRÁIM SZÁRNYAI

Mikor ritkán szórakoztam,
Szárnya nőtt az óráknak,
De amikor már dolgoztam,
A mutatók aludtak.

Prototípus formázását
Víg örömmel csináltam,
Ám százaknak legyártását
Egy-kettőre meguntam.

Elfáradtam én már délre,
Az óráim cammogtak,
Vártam nagyon az estékre,
Hogy én otthon tanuljak.

Vidám órák madárszárnyán
Repülgettem sebesen,
De a munka ólomszárnyán
Sehova se mehettem.

Bár keveset szórakoztam,
Éltem gyorsan tovaszállt,
Én sohasem unatkoztam,
Megszerettem a magányt.

Magányomban írogattam,
Elrepültek az évek,
És amikor ábrándoztam,
Csodaszép lett az élet.

Ma az élet sasszárnyával
Emlékimen átröpít,
S napjaimnak elszálltával
Vidámsággal boldogít.

2009. szeptember 16.
London, Ontario

MADÁR DALOLT

Madár dalolt a magasban,
Egész este azt hallgattam.
Kerestem az ágak között,
De elbújt a lombok mögött.

Enyhe szellő hozta dalát,
S ahogy fújta bús nótáját,
Szép trillája megérintett,
Dalolt, dalolt bár este lett.

Mikor átszállt körtefánkra,
Ránéztem a csalogányra,
Egy verébre hasonlított,
De az sose dalolgatott.

Rég elmúlt a naplemente,
S ő még dalolt egész este,
A sötétben bár nem láttam,
De a dalát jól hallottam.

Ahogy dallal hívta párját,
Megcsodáltam bús trilláját,
Dalolt teljes akkordokat,
Szívhezszóló bús dalokat.

Magyar nóták körülöttem,
Igen sokat megszerettem,
De dalát egy csalogánynak,
Elküldeném a világnak...

Madár dalolt a magasban,
Egész este azt hallgattam.
Nehéz versben elmondani,
Milyen szépen tud dalolni.

2009. szeptember 16.
London, Ontario

FÉNY MINT ERÉNY

Lustálkodik fényes napunk
múló nyarunk legvégén,
későbbben kel, tovább alszik
szeptembernek közepén.

Éjszakáink egyre nyúlnak,
lehűlnék a hajnalok,
néhány hét és megjelennek
talajmentén a fagyok.

Nagyvilágunk egy csodája:
az örökös változás,
az évszakok bár elmennek,
ismét lesz megújulás.

Nyáron nyílik a sok virág,
télen jó a kopárság,
tavasszal a lombok zölddek,
s télre üres minden ág.

Decemberben természetünk
pihenni tér, elalszik,
de tavasszal jön a napfény,
s minden újból virágzik.

Talán a fény, mint az erény,
táplálja az életet,
s a sötétség, mint örök bűn,
pusztulásunkhoz vezet.

Hosszú árnyak fogyta után
megújul a természet,
és egy gyarló bűn múltával
kezdődik egy új élet.

2009. szeptember 17.
London, Ontario

REMÉNYKEDVE ÉLEK

Bárho! éltem, bárho! jártam,
Én a reményt megtaláltam.
Ha elestem, fölém hajolt,
Veszélyekben is átkarolt.

Mikor sötét úton jártam,
Vezetőfényt mindig láttam,
Nem tévedtem én el soha,
Mindig eljutottam haza.

És ha jártam bércek között,
Vagy háborgó vizek fölött,
Nem féltem én a magasban,
Se tajtékos bösz habokban.

Ha virágot kívánt szívem,
Rózsáimból alig szedtem,
Sok-sok virág volt a réten,
Vadvirág is jó volt nékem.

Ha elfogyott kevés pénzem,
Én akkor is reménykedtem;
Hamar találtam én munkát,
S feltöltöttem a pénztárcát.

Nevettem és mosolyogtam,
Ha kevesem megoszthattam,
Nem kívántam gazdagságot,
Elég volt, mit éltem adott.

Reménykedve járok-kelek,
Mebánthatnak az emberek;
S ha támadna ellenségem,
Akkor Isten lesz reményem.

2009. szeptember 17.
London, Ontario

ZSARNOKOKNAK!

Magyarosított nevűek!
Tudjuk honnan jöttetek.
Évek óta elnyomjátok
árva magyar népünket.

Börtönökbe hurcoltátok,
s internáló táborba,
ki a régi hazug rendszert
kritizálta, s utálta.

Elloptátok kis vagyonát
azoknak, kik dolgoztak,
s megtartottátok az árát,
az elkobzott gyáraknak.

Milliomosok vagytok ma,
s kezetekben fegyverrel,
harcot vívtok a kifosztott
és elnyomott többséggel.

Népünk vére kezeteken,
számonkérést követel,
akasztófán van helyetek,
nyakatokon kötéllel.

Napról napra hazudoztok,
és Kánaánt ígértek,
loptok, csaltok ügyetekért,
hogy választást nyerjete.

Tudjuk, nem tarthat örökké
uralmatok népünkön,
s ha majd innen ti eltűntök,
hazánkra egy jobb kor jön.

2009. szeptember 18.
London, Ontario

ISMERŐS LEÁNYARC

Szentegyházi ifjúkórus
szerepelt a színpadon,
némelyiknek az arcában
ifjúságom láthatom.

Barna leány hegedűvel,
elröpít a múltamba,
forróság fut át testemen,
oly ismerős az arca.

Szemöldöke, piros ajka,
visszahoz egy emléket,
és ahogy a haját hordja,
bevallom megérintett.

Az arcának lágy mosolya
oly ismerős énnekem,
magam előtt látom ismét
azt, akit rég szerettem.

Sok év elmúlt már azóta,
mikor tőle elváltam,
és most itt ült énelőttem,
egy pataki műsorban. -

Uram Isten! Miért hozol
lányarcokban emléket?
Már azt hittem elfeledtem
rég az első szerelmet.

Vagy, talán az örökké él,
elfeledni nem lehet,
és amikor szép lányt látok,
megigézi szívemet.

2009. szeptember 18.
London, Ontario

BOROSTYÁNLEVÉL

Az én párom pohárba tett
egy borostyánlevelet,
s rendszeresen cserélgette
poharában a vizet.

Gyökeret vert az a levél,
a pohárban tovább élt,
napról napra növesztette
fehérszínű gyökerét.

Kis cserépbe lett ültetve,
ahogy teltek a hetek,
és hónapok elmúltával
nőttek rajta levelek.

Eljegyzési koszorúból
lett a levél kivéve,
hazahozta az én párom,
és eltette emlékebe.

Minden évben átültette,
a cserépből kinőtt már,
hisz az eljegyzésnap óta
tovarepült hat szép nyár.

Ahogy nő és fut a növény
a nappali szobánkban,
oly gyorsan nő két unoka,
és futkos a házunkban.

Egy borostyán levelében
folytatódott az élet,
ugyanúgy az eljegyzésből
esküvő és család lett.

2009. szeptember 19.
London, Ontario

ÁLDÁS VAGY ÁTOK?

Nem tudom, hogy áldás-e,
Vagy átok a szerelem?
Azt se tudom megmondani,
Hogy én őt mért szerettem.

Érzelmeim gyorsan jöttek,
S uralkodtak felettem,
És mikor már felébredtem,
Rájöttem, hogy szeretem.

Talán két szemének lángja
Volt, ami elcsábított,
Vagy talán a selymes hangja
Ami őhöz vázott.

A leánykám piros ajkán
Csillogott a szeretet,
Bár nem kaptam csókot tőle,
Mégis tudtam, hogy szeret.

Mikor először rám nézett
Nevetett és mosolygott,
S aztán lesütötte szemét,
Ahogy teltek a napok.

Bizonytalan lett a hangja,
Mikor nevem kimondta...
Mért jöhetett ily változás?
A szerelmem jól tudta.

Én már tudtam, ő gondolta,
Megérezte: szeretem,
S mégse mertük bevallani,
Átok lett a szerelem.

2009. szeptember 21.
Niagara Falls, Ontario

FEHÉR RÓZSA

Életemnek szép rózsáját
letépte egy zivatar,
s fehér rózsám szirmaival
elvitte egy szélvihar.

Aranyos volt és tündöklött
a szívemnek közepén,
fényképet is készítettem,
amit mai is őrzök én.

Láttam én már erős vihart,
de elkerült engemet,
nem zavarta egy sem, soha,
az én nyugodt lelkemet.

De egy napon zord fellegek
gyülekeztek odafenn,
vihar tépett szét sok álmot
körülettünk ideleenn.

Felkapta a fehér rózsám,
s elsodorta örökre,
és a kedves szép virágom
miközülünk elvitte.

Mindhiába kutattam én,
nem találtam sehol sem,
bejártam a nagyvilágot,
és mindenütt kerestem.

Nincs a földön már e rózsza,
talán fent van az égben,
és ha nincs a csillagok közt,
alant nyugszik a mélyben.

2009. szeptember 21.
Niagara Falls, Ontario

KANADÁBAN ÉLEK

Elhagytam én mindenemet,
ám lelkemet és szívemet
elhoztam én magammal.
Bár életem megváltozott,
Kanadában régi vagyok,
nem szakítok múltammal.

Idegenben megmaradtam
annak, ami otthon voltam:
szorgalmatos munkásnak.
Sose vágytam gazdagságra,
csak örökös szabadságra,
amit mások megkapnak.

Kezdtem kint egy új életet,
megtartottam a nyelvemet,
magyar munkát kerestem.
Ahol lakom gyönyörű föld,
fenyő és fű itt is szép zöld,
termőföldünk van bőven.

Búza és rozs itt is terem,
dús kalász leng a préríken,
mindennap van kenyérünk.
Fedél is van fejünk felett,
nincs háború, csak szeretet,
nagy áldás az életünk

Ebben a nagy Kanadában
életemhez minden megvan,
csupán egy a hiányom:
megőriztem magyarságom,
de hiányzik volt országom,
a szépséges magyar hon.

2009. szeptember 22.
London, Ontario

AZ OLTÁRNÁL

Csuda jó volt tihozzátok
elmenni,
a pitvarban szép jó estét
köszönni.

Megöleltem a te kedves
anyádat,
és azután megcsókoltam
a szádat.

Leültünk a tulipántos
ládára,
készültünk az esküvőnek
napjára.

Átbeszéltük a nagyvőfély
ki legyen,
s lányok közül ki üljön a
főhelyen.

Az is fontos hol lakunk mi
jövőre,
hol hajtjuk le a fejünket
estére.

Beszéltünk a részletekről
teveled,
s beírták az anyakönyvbe
a neved.

Az oltárnál én egy nagyot
botlottam,
s rájöttem, hogy az egészet
álmodtam.

2009. szeptember 22.
London, Ontario

ÖT ÓRA 18 PERC

Ma öt óra tizenhét perc
az ősznek a kezdete,
ugyanakkor van a nyárnak
hivatalosan vége.

Épp kinéztem az ablakon,
de változást nem láttam,
mégis tudom, eljött az ősz
ez évben is pontosan.

Sütött a nap korábban is,
alig voltak fellegek,
élvezték a meleg napot
asszonyok és emberek.

Nyáron indultak dolgozni,
őszre értek csak haza,
nem is vették talán észre,
hogy itt az ősz hajnala.

Naptárunkba be van írva:
végére ért a nyarunk,
s most öt óra tizenhét perc
a nyártól elbúcsúzunk.

Pázsitos még az udvarunk,
nem látszik az ősz jötte,
de egy hete kezdett hullni
a fák rozsdás levele.

Elmúlás az ősznek vétke,
kezd a sok fa pihenni,
fűnek, fának nincsen vége,
nekik is kell aludni.

2009. szeptember 22.
London, Ontario

KEVESET ALSZOM

Korán van még, alusznak a
madarak,
de dolgoznak már a költők,
s szamarak.

Én bizony az utóbbihoz
tartozom,
korán reggel a verseket
faragom.

Három óra alig múlt el,
fent vagyok,
holtom után éveken át
alhatok.

Nem olvassa senki az én
versemet,
mégis mindig faragom a
rímeket.

Dolgoztatom az agyamat
naponta,
nem akarom megtámadja
a rozsdá.

Az orvosok hangoztatják:
aludjak,
és nyolc órát az ágyamban
maradjak.

Rég óta már vagy hat órát
alszom csak,
ezért korán megkezdődik
minden nap.

2009. szeptember 23.
London, Ontario

VOLT BARÁTOMNAK

De jó lenne tovább látni
Napbarnított arcodat,
Két szemedbe belenézni,
S feledni a fájdalmat.

Visszatérni ma már késő,
Jól látom a vétkemet.
Megváltoztatta a végső
Találkozás életemet.

Mikor történt elválásunk
Volt vele egy kézfogás,
S külön úton elindultunk,
Ez történt és semmi más.

Az volt az én igaz vétkem
Bevallottam: szeretlek,
De már akkor másé lettem,
És szeretni nem lehet.

Hármat is tudnék szeretni,
Valamiért kedvelni,
De nem szabad bevallani,
Hanem el kell titkolni.

Ha egy leány zenét tanul,
És kiváló hangja van
Szívem érte lángba borul,
A lelkem is fellobban.

Szeretem ki szép és tanult,
Szeretem az atlétát,
Szerelmemben, ami elmúlt,
Ezért lettél jó barát.

2009. szeptember 23.
London, Ontario

ŐSZ JÖTTÉVEL

Ősz jöttével megsárgultak
Utcánkban a levelek,
Majd azután lehullottak,
Elmúltak a melegek.

Ahol lakom Kanadában,
Élénk sárga a levél,
De október napjaiban
Vérvörösre átcserél.

Az utcánkon egyenesen
Törökakácok állnak,
Míg levelük nézegettem
A napjaim elszálltak.

Két hét alatt megsárgultak,
Lehulltak a levelek,
Szerteszéjjel szálldogáltak,
Mint a hulló hópelyhek.

Szállingóztak összevissza,
Futkároztak az utcán,
Csupán csak az Isten tudja
Hova jutnak ezután.

Sárga szőnyeg az utcánkon,
Imbolyog ha szél fújja,
Nincs szebb ettől a világon,
Ez az ősünk babérja.

Ősz jöttével szivárvány nő
Körülöttem a fákon,
Vérvörös színt hint az idő,
S átfesti a világom.

2009. szeptember 23.
London, Ontario

BALOLDALI VARJAK

Magyar honban kárognak a
Varjak,
Azt akarják, hogy én zászlót
Varjak.
Varjak nekik lobogót,
S közepébe egy hollót.

De népünknek a hollók csak
Varjuk.
Kártevők ők, akárhogyan
Hívjuk.
Hímezzem hát galambnak!
Miben népünk megbízhat.

Káros varjak galambokká
Lesznek,
Mert így talán új választást
Nyernek.
Ám a varjú nem gerle,
Kis népünk jól ismerte.

Ruhát váltanak jövőre a
Varjak,
Azt ígérik bő termés lesz
Holnap,
Ám a búzát ők eszik,
Míg a népünk éhezik.

Ó te drága magyar népem!
Ébredj!
Varjút látva soha meg ne
Tévedj.
Kártevők e madarak,
Akármit is kárognak.

2009. szeptember 24.
London, Ontario

EZ A TEMPLOM

Ez a templom az otthonom,
Imáimat itten mondom,
Zsoltárokat itt éneklek,
S hálát adok az Istennek.

A templomba ha belépek,
Isten iránt hálát érzek:
Megtartotta családomat,
Sok hűséges barátomat.

Találkozom problémákkal,
Tele vagyok fájdalommal,
De ha én Istennel vagyok,
Örök reményt Tőle kapok.

Balzsam nekem jelenléte,
Reményemnek hű vezére.
S amikor Őt dicsérhetem,
Összeteszem a két kezem.

Vasárnapról vasárnapra
Eljárok én a templomba,
És az Igét meghallgatva,
Elviszem az otthonomba.

Megtaláltam Teremtőmet,
Hatalmas nagy Istenemet.
Azért járok a templomba,
Mert ez nekem Isten háza.

Megköszönöm jó Istenem,
Hogy én ismét eljöhettem.
Lelked itt él e templomban
A második otthonomban.

2009. szeptember 24.
London, Ontario

PROMÓCIÓS LISTA

Promóciós listán vagyok,
Nem törölöm ki nevemet,
A hónapok végén kapok
Promóciós levelet.

Megérkezett októberre:
Ingyen szállás egy éjre,
Niagara vízesésnél,
Egy ottani hotelbe’.

Nevezetes hotel ám ez,
Ez a gazdag Hilton lánc,
Ha fizetni kellene hát
Drága lenne ott a tánc.

Nem szeretek én táncolni,
De a kicsi házunkban,
Ugráltunk mi örömkömben,
Mikor a hírt megkaptam.

Elfogadtuk mi a szobát,
Nem kell érte fizetni,
És a Hilton luxusszállót
Ingyen fogjuk élvezni.

Nem járok én szabadságra,
A munkámat elvégzem,
És a Hilton luxusszálló
A szabadság énnékem.

Szeretek én mindig adni,
Ez az élet lényege,
Ám jól esik néha kapni,
S kimenni egy éjjelre.

2009. szeptember 24.
London, Ontario

KALITKÁBA ZÁRVA

Bodrogból a Tiszába,
Majd onnan a Dunába
Folyik a víz szüntelen.
Bölcsőmből a világba,
Majd a végső sírjába,
Terjed ki csak életem.

Rabmadársors életem,
És bárhová igyekszem,
Kalitkámban maradok
Kötve élek földünkön,
S némán beletörődöm,
De azért én jól vagyok.

Elmúlt életem legvégén
Azt kérdezem tőled én:
Miért van e küzdelem?
Mért lázadok naponta?
Mért nem jó e kalitka,
Miben folyhat életem?

Ha én folyó lehetnék,
Egy tengerbe eljutnék,
Esőcseppé válhatnék.
Visszajönnék a földre,
Egy, egy újabb életre,
S ismét folyó lehetnék.

Ám emberi létemben
Porrá lesz az én testem,
Porrá, miből vétettem.
Nem jöhetek vissza én.
Por leszek e földtekén,
Amikor már elmentem.

2009. szeptember 25.
London, Ontario

RÉGI DICSŐSÉGÜNK

Szertefoszlott dicsőségünk,
Isten tudja mivé lett.
Vérrel védett örökségünk,
Félig ki is szenvedett.

Gyászos háborúk jöttével
A lobogónk megkopott,
És hazánkban szerteséjjel,
Csatáinkban széthullott.

Nemcsak külső ellenséggel
Vívunk mostan csatákat,
Hanem gyűlölt vezetőkkal,
A kik minket becsapnak.

A mi régmúlt dicsőségünk
Nem tér vissza sohasem,
Ameddig a magyar népünk
Hazugságban megpihen.

Hazugságnak tengerében
Elűszott a dicsőség,
És a magyar temetőkben
Felébredt az ellenség.

Nem tudtuk mi eltemetni
Hazug eszmék gyártóit.
Nekünk kellesz felébredni,
S óvni hazánk tájait.

Visszajön még dicsőségünk,
Ha mi együtt harcolunk,
És ha ránk tör ellenségünk,
Tőlük meg nem hátrálunk.

2009. szeptember 25.
London, Ontario

MEZÍTLÁBAS VILÁG

Fényképezőgépek nélkül
Éltünk a kis falumban,
Ezért kevés az emlékünk,
Hogy léteztünk valóban.

Aztán jött egy szikár bácsi
Magnézium lámpákkal,
Nagy fazékkal és bödönnel,
És olajos kannákkal.

Nem ért sokat már a pengő,
Zsír vagy olaj volt a kép,
Kisfalunkban az volt bőven,
A fényképet megvették.

A Szögvéghben megláttuk őt,
Az iskolánk udvarán,
Csoportképre összegyűltünk
Bocsor Géza oldalán.

Sorban ült a gyermeksereg
A porlepte udvaron.
Cipők, csizmák nélkül jártunk
Akkor rég az utcákon.

Megnéztem most az iskolát,
Szépek ott a tantermek,
Nem ül gyerek ott mezítláb,
Ma már ők is modernek.

Modern lett és megváltozott
Tiszakarád azóta,
Amióta mi mezítláb
Jártunk az iskolába.

2009. szeptember 26.
London, Ontario

LEHULLT LEVELEK

Egész este gyülekeztek
falunkban a fellegek;
éjfél tájra összegyűlt már
az egekben rengeteg.

Sűrű, sötét volt az égbolt,
mint szokása éjszaka,
ám az éjjel megmutatta
milyen lehet haragja.

Villám lángok ugráltak le
a felhőkből földünkre,
dörgő hangjuk a házunkat
megrázta és bezengte.

Óriás fák, házunk mellett,
alázattal hajlongtak,
és ha volt még rajtuk levél
a záporban lehulltak.

A gyorsvonat se zajosabb,
mint a zápor zöreje,
ablakunkon úgy kopogott
majdnem betört üvege.

Reggel hétre világos lett,
ritkultak a fellegek,
ám a kinti forgó szélben
száguldtak a levelek.

Nyolc órára sütött a nap,
eső, vihar elvonult,
de a sok-sok lehullt levél
arany úttá alakult.

2009. szeptember 28.
London, Ontario

A SZERELMEM

Nincs már levél az ágon,
az ágon,
fent voltak még a nyáron,
a nyáron.

Ám a nyár már elmúlt,
elmúlt,
sok, sok levél lehullott,
lehullott.

Lesz még tavasz jövőre,
jövőre,
számíthatunk levélre,
levélre.

Szép virágok virulnak,
virulnak,
a szerelmek kigyúlnak,
kigyúlnak.

Elmúlhat a szerelem,
szerelem,
ha nincs aki szeressen,
szeressen.

A szerelem, mint levél,
mint levél,
ha sárba hull már nem él,
már nem él.

A szerelmem nem levél,
nem levél,
nem hervad el, mindig él,
mindig él.

2009. szeptember 28.
London, Ontario

HÁROMEZER VERS

Háromezer versem van,
nem kén többet írni,
elmaradok munkámban,
azt fogom folytatni.

Dalaimnak műzsáját
börtönébe zárom,
s verseimnek forrását
másoknak ajánlom.

Szerelmeknek sóhaján
jött felém a múzsa,
és hallgattam naponta
mit suttogott hangja.

Szavára a múzsámnak
reagált bús lelkem,
és meggyőző szavára
született sok versem.

Leteszem a lantomat,
az őszömhöz értem,
választok egy új utat,
elmaradhat versem.

Decembernek végére
elkészül tíz könyvem,
s ha élek még jövőre,
több is lehet nekem.

Nem írónak születtem,
és nem is költőnek,
de azért a versekben
népemnek üzenek.

2009. szeptember 28.
London, Ontario

VETÍTETT ÁRNYAK

Felénk nem jár kísértet,
újabb házban lakunk,
mégis árnyal van tele
éjjel az ablakunk.

Odakinn ha szél futkos
s himbálja az ágat,
egy utcai lámpafény
kreál nekünk árnyat.

A behúzott redőnyön
táncolnak a fények,
és egy fának lombjáról
árnyat vetítenek.

Utcánknak egy lámpája
éppen ránk világít,
és előttünk egy nagy fa
mozgatja ágait.

Az árnyékok táncolnak
ablakunk redőnyén,
s az éjszaka közepén
csodálva nézem én.

Árnyóriás jött hozzám
éjjel köszönteni,
s ha babonás lennék én,
most kén megijedni.

Mosolyogva nézem én
az éjféli árnyat,
mert vetítövászon lett
ma éjjel az ablak.

2009. szeptember 30.
London, Ontario

TERELGETŐ PULINK

Pulikutyánk volt nekünk,
tereléshez értett,
egy csoportba terelte
a gyermeksereget.

Átjöttek a szomszédból
leányok és fiúk,
a fiammal játszottak,
kicsi volt udvaruk.

Nagy telek volt minálunk:
a templom udvara,
szaladgálni lehetett,
azért jártak oda.

Körül voltunk kerítve
erős kerítéssel,
Mackó kutyánk szaladgált
a gyermek sereggel.

Nem volt soha semmi baj,
játszadoztak együtt,
de kimenni nem tudtak,
Mackó állt eléjük.

Szabad volt a bejárat,
jöhetett a gyermek,
de a "nyájtól" elmenni
tűnt lehetetlennek.

Biztattam a kutyámat:
engedje ki őket,
de azóta szegény már
a mennyben terelget.

2009. szeptember 30.
London, Ontario

VAK BOTTYÁN

Vak Bottyán a rokonom,
Nem is tudtam róla;
A jobb szemem elfordult,
Bajlódom azóta.

Egy hónapja történt már,
A képernyőt néztem,
S beragadt az egyik szem,
Nagyon meglepődtem.

Mindkettővel látok én,
De csak külön-külön,
Két szemnek a munkája
Öröm helyett üröm.

Mást látok a balszemen,
Megint mást a jobbon,
Így váltságot kreálnak
Megzavart agyamon.

Egyedüli védelmem:
Befedni egy szemem,
És folytatni munkámat,
Folytatni életem.

Keserűség nincs bennem,
Elfogadom sorsom,
De azért már szeretném
Látni az orvosom.

Ha műtétre lesz szükség,
Nagy örömmel várom,
Tán megszűnik végre már
A dupla látásom.

2009. szeptember 30.
London, Ontario

AMIKOR MÁR

Amikor már én elmentem,
Ne sirasson senki engem.
Majd siratnak a harangok,
Amikor már halott vagyok.

Ha majd eljön az enyészet,
Sirasson meg a természet,
Öntsön felhő eső könnyet,
Áztassa meg jól földünket.

Amikor már nedves a föld,
Megnöveszti azt, ami zöld,
Növesszettek reménységet,
Szeretetet, s békességet.

Hintsetek szét termő magot:
Boldogságot, szabadságot,
Az ha kikel, és majd virul,
A mi hazánk megszabadul.

De addig még hosszú az út,
Bajainkból nincs még kiút,
Céltalanul jövünk, megyünk,
Nem találjuk méltó helyünk.

Hiányzik most a boldogság,
Csonkaszárný ma az ország,
Nem szállhatunk a magasba,
A mi szárnyunk le van vágva.

Szeretnék még itt maradni,
Egy boldogabb hazát látni,
Ám nem fogom azt megérni,
Mert hamarabb el kell menni.

2009. október 1.
London, Ontario

GORDI URAM!

Gordi uram! Gordi uram!
Mi bajod van édes fiam?
Van libamáj ma estére?
Van! Szavazz az Emeszpére.

Disznósajtot nem adhatok,
Azt megeszik a parasztok,
De ti szegény kubikosok,
Kenyérhaj lesz a jussotok.

Figyeljed jól az Emeszpést,
Nem eszi meg ő a sertést,
Neki milliomos koszt kell,
És a húshoz nem kell tejfel.

Velünk csoda jó dolgozni,
Trilliókat tudsz spórolni,
Adj be nekünk pályázatot,
Szervezz fantom vállalatot.

Elég ha csak papíron lesz,
Meg ne tudja ám a Fidesz,
Mert ők velünk vacakolnak,
Hű népünkkel ki is tolnak.

Tán irigylik gazdagságunk?
Ezt nyújtotta az országunk.
Gyárat, földet visszavettünk,
És arany most az életünk.

Mi voltunk a föld rabjai,
Szerencsénkre Gordonai
Bandájával urak lettünk,
Libamáj lett a fegyverünk.

2009. október 1.
London, Ontario

HÁNY ÉV AZ ÉLET?

Bármily nagyot alkothatok,
Valamikor csak meghalok.
Az alkotás nem nyújt éltet,
De teremthet szép emléket.

Ha én száz évig élhetnék,
Emlékeket teremthetnék,
De akkorra nem lesz erőm,
Közben elfogy az én időm.

Akárhány év lesz a létem,
A nagy részét már leéltem.
Hetvenen túl mennyi lehet?
Kapok-e még néhány évet?

Két gondom van, ami zavar:
Mi lesz a szép lakásunkkal -
Házkölcsönnel, adóssággal?
S mi történik a templommal?

Házkölcsönös tartozásom
Nyolc év után lezárhatom;
De ki lenne a templomban,
Ha én onnan kimaradtam?

Nem akarok még meghalni,
Sok munkámat félbehagyni.
Ám a kaszás nem barátom,
Így nem tudom mikor látom.

Amíg lehet munkálkodom,
Halál felől nem aggódok,
Halálottól most nem félek,
Talán több év még az élet.

2009. október 2.
London, Ontario

VÖRÖS LEVELEK

Őszi napok jönnek felénk,
Veszélyben van, ami zöld.
Egy új évszak állt mielőnk,
Változóban van a föld.

Áldás a mi reménységünk,
Amit a zöld képvisel,
Ám már új időkben élünk,
Zöldet vörös váltja fel.

Természetben fán a levél
Nyár múltával vörös lesz,
De elpusztul, nem soká él,
Nem igazi színe ez.

Vörös levél a földre hull,
Betapossák a sárba,
És mikor az ősz elvonul,
Kikelet a fa álma.

Hullanak már a levelek,
Ami vörös elpusztul,
De földünkben a gyökerek
Üzennek egy új korról.

Várunk egy szép kikeletet,
Ahol zöld lesz a világ,
Várjuk már a szebb életet,
Hol rügyet hajt az új ág.

Hullóban sok vörös levél,
Nem marad csak emléke,
Sajgó lelkünk ismét remél:
Tavaszt szül ez ősz vége.

2009. október 2.
London, Ontario

KÍVÜL-BELÜL FARKAS

Magyar testvér! Mivé lettél?
Nem vagy, kinek teremtetted.
Szittyakürtöd rég eltörött,
Gonosz áll a hátad mögött.

Nem vigyázol, hátba szúrhat,
Egy szép hazát elrabolhat.
Pánszláv fickók bujtoznak,
Hazug szóval gyalázkodnak.

Magyar nyelvünket utálják,
Történelmünk hamisítják.
Azt akarják legyünk némák,
Bús koldusok, akik bénák.

Veszélyben van ez az ország,
Új gazdagok kihasználják,
Nem törődnek a hazánkkal,
Csak a tömött pénztárcával.

Úri vagyon megszűnt régen,
Államosítva lett minden,
De hazánknak bő vagyonát,
Az új urak megtartották.

Ők ma már az új gazdagok,
Milliárdos bőszen parasztok,
Tönkreteszik országunkat,
Beszennyezik a múltunkat.

Farkas támad kívül, belül,
Te segíthetsz csak egyedül.
Vess véget a hazugságnak,
Légy ura az országodnak.

2009. október 3.
London, Ontario

AZ ÖREG FÜZFA

Szomorú a fűzfaága,
belehajlik a Tiszába,
tükörképét bámulja.
A korhadó öreg fűzfa
bús karjait mosogatja
a folyóban naponta.

Verébfészek a tetején,
és a fának legközepén,
egy odúban bagoly él;
Késő este egerészhet,
fentről nézi a vidéket,
míg a folyó mendegél.

Sűrű füzes zugolyában
valamikor álmodoztam
egy békésebb világról.
A nagyvilág háborúja
átterjedt a mi hazánkra
rettegtünk az ágyuktól.

A szomorú öreg fűzfát
a lövések nem zavarták
elpusztult az magától.
Elkorhadva vízbe esett,
lubickolva egy keveset,
búcsút vett a világtól.

A háború elmúlt régen,
békesség van a vidéken,
de nem áll az öreg fűz.
Az időnknek elmúlása,
mint háború pusztítása
éltet rombol és száműz.

2009. október 5.
London, Ontario

SZŐKE TISZA TÁJAI

Amikor én itten laktam,
Igen sokat játszadoztam
A folyónknak tájékán.
Szőke Tisza szép emléke,
Mindig vonzott e vidéke,
Ez volt nekem a hazám.

Nyáron nyíltak a virágok,
Télen a víz jéggé fagyott,
Csodás volt az élet rég;
Éjszakánként világos volt,
Mikor sütött a fényes hold,
Villany nélkül éltünk még.

Gyermekkori jó barátok!
Elmennék én tihozzátok,
De lent vagytok a sírban.
Mindörökre elmentetek,
Ám itt maradt emléketek,
Tisza menti falunkban.

Én is mentem idegenbe,
Mégse olyan túl messzire,
Mert én hazamehetek.
Álmaimban otthon járok,
S a víz partján sétálgatok,
Otthon vagyok veletek.

Szőke Tisza szép emléke,
Velem jött az idegenbe,
S velem marad örökre.
Ki ott élt a mi falunkban,
És megfürdött a Tiszában,
Visszavágyik a lelke.

2009. október 5.
London, Ontario

JÓ APÁM TEHENE

Jó apámnak nem volt lova,
szekere,
mígnem aztán lett egy fejős
tehene.

A falunkban sok famunkát
készített,
munkájáért nem mindenki
fizetett.

Egyszer egyik volt barátja
azt mondta:
nyolc ablak, két ajtó kéne
házára.

Nincs rá pénze de adna egy
tehenet,
amit aztán kedves anyám
megfejhet.

Udvarunkról hiányzott az
istálló,
a veranda volt csupán csak
helytálló.

Három napig abban lakott
a tehén,
de nem termett verandára
a szegény.

Kovács gazda visszavette
tehenét,
és az apám nem kapta meg
a bérét.

2009. október 5.
London, Ontario

BENT A FÜZESBEN

Szederindák ölelték át
Nyárfáinknak derekát,
És tövissel koronázták
Füzesünkben a sok fát.

Sűrű volt a bozót ottan,
Fájdalmas volt járkálni,
Cipők nélkül lábainkat
Nem tudtuk megvédeni.

Karcolások és szúrások,
Volt a sorsunk naponta,
És mi mégis odajártunk,
Vágyódtunk a szabadba.

Kismadarak csicsergése
Zengett nekünk indulót,
És fakopács kopogásból
Kaptunk mi ott kóstolót.

Sárgarigó fütytyentgetett,
Amit jól megfigyeltünk,
És ha hangját utánoztuk,
Visszafütyült minnekünk.

Utánoztunk kakukkokat,
Bármilyen hangot hallottunk;
Ma is áldom, amit régen
Hűs füzesben tanultunk.

Erdővé nőtt rég a füzes,
Ahol egykor játszottam,
De itt maradt az emléke,
Amiről most álmodtam.

2009. október 6.
London, Ontario

VÉN DIÓFÁNK

Vén diófánk búslakodik,
eljött az őszi hidege,
hideg széllel viaskodik,
és lehullik levele.

A megsárgult leveleket,
az őszi szél sodorja,
ő se tudja vajon hol lesz
sok levélnek a sírja.

Sárga levél mikor lehull,
nincsen neki fájdalma,
csak elrepül hangtalanul
egy hervadó világba.

És a fagyos őszi szellő,
búcsúnótát dalolgat,
dalolja, hogy ismét kinő,
és azután lehullhat.

A diófánk rég megvénült,
vihar törte ágait,
ám sok madár arról repült,
s bontogatta szárnyait.

Mi is lassan megvénülünk,
viharokat élünk át,
szétszóródva sok levelünk:
gyerekek és unokák.

Már a szívünk sem fiatal,
évek tépik ágait,
és lelkünkben felsír a dal,
ha szél tépi álmait.

2009. október 7.
London, Ontario

NE LÉGY ÜSTÖKÖS!

Üstökös te ne légy hazám!
Sohasem.
Az csak száguld a távoli
Egeken.

Nincs hazája, hol pihenne,
Megállna,
Amikor jön, mindenki csak
Csodálja.

Nem csodálat kell minekünk:
Haza kell,
Amit tőlünk semmi gonosz
Nem vesz el.

Jó lenne ha megmaradnánk
Hazánkban,
Nem pedig egy nem létező
Világban.

Vezetőktől nem kell nekünk
Ígéret.
Munkát kérünk és kenyeret,
Eleget.

Évtizedek elteltével ígéretet
Kaptunk csak,
De kik mindig ígéretnek
Pénzt kapnak.

Ne üstökös légy kis hazám
Az égben,
Mert az villan, és nem látjuk
Sohasem.

2009. október 7.
London, Ontario

ÁLMODÓ RÓZSABOKOR

Kinyílt sok, sok rózsabimbó
A nyáron,
Tündököltek házunk előtt
Az ágon.

Tegnap este, mikor néztem,
Aludtak,
És ha jönnek havas napok,
Elbújnak.

A mi kertünk nem sírhalom,
Csupán ágy,
Nagy hó alatt használhatják
Dunnáját.

Mély álomra szenderülnek
Tavaszig,
De akkor majd ébresztő lesz
Őnekik.

Talán álmuk megszűnik majd
Odalenn,
S nem álmodhat ember, állat,
Virág sem.

Nagy hideget nem élnek túl
A bokrok,
S megkezdődnek számukra a
Mély álmok.

Mi vigyázunk a télen majd
Reájuk,
Hogy tavasszal folytatódjék
Az álmuk.

2009. október 7.
London, Ontario

VOLT KEDVESEM

Sárga levél volt szerelmem,
és elhervadt, lehullott,
mert akiért úgy epedtem,
mindörökre itt hagyott.

Elképzelem, mi lett volna,
ha nem jó egy fordulat,
és ötvenhat nem lett volna,
s a szerelmem megmarad.

Ám a harcok végeztével
menni kellett énnekem,
szembenéztem életemmel,
otthagytam a kedvesem.

Választani kellett nekem,
szabadság és börtön közt,
s fontosabb volt az életem,
nem találtam más eszközt.

Az iskolám véget ért már,
előttem volt az élet,
de bizony a kedvesemnek
hiányzottak még évek.

Dolgozgattam és tanultam,
lekötött az egyetem,
leveléből mégis tudtam,
visszavár a kedvesem.

Tizenöt év eltelt közben,
se ő, se én nem vártunk,
és egymástól elszakadva,
mindörökre elváltunk.

2009. október 7.
London, Ontario

KISGAZDA VOLT

Kisgazda volt Oláh József
Karádon.
Egyszer igen kifogott a
Tanácson.

Megfordult a Tanácsházán
Naponta,
A falut ment képviselni,
Azt mondta.

Unta már a tanácselnök,
Hogy ott volt,
A titkárral úgy gondolták:
Ő csak folt

Posztójukra nem illett rá
Az öreg,
Mikor jött hát kirakták a
Székeket.

Hajtogatták: Üljön már le,
Ne álljon,
De az öreg átlátott a
Tréfákon.

Hamarjában az elnöknek
Azt mondta:
Az istálló olyan mint az
Iroda.

Itt is, ott is, alszik benne
Két marha,
De itt, se ott egyetlen szék
Nincs abba.

2009. október 8.
London, Ontario

KOMPUTERES UTAZÁS

Háromkor még sötét az ég,
A napkelte messze van még,
De már járom világot.
Komputerem képernyőjén,
Rákóczi vár egy tünemény,
Egész nap megláthatom.

Patak körül ha bolyongok,
Én valóban otthon vagyok,
Ott vagyok már falumban.
A zempléni hegysort látom,
Mint amikor udvarunkon,
A napnyugtát bámultam.

Ha elhagyom a Bodroglakot,
Válogatok országok közt,
Megyek földön, tengeren.
Barangolok sok országban,
Majdnem soha Afrikában,
Nem úticél az nekem.

A műholdról várost nézek,
Készek már az új térképek,
A házunk is látható.
Webkamerák város téren,
Kibővítik ismeretem,
Utazni így nagyon jó.

Nincsen pénzem utazgatni,
Egy országot bentől nézni,
Ezért másképp utazom.
Bekapcsolom komputerem,
Hazamegyek rendszeresen,
S a költségét kibírom.

2009. október 8.
London, Ontario

SZLOVÁK NYELVTÖRVÉNY

A nyelvtörvény értelmében,
Nem beszélhetsz anyanyelven.
Felejtsd magyar múltadat!
Ebben a nagy Kanadában,
Nemzeteknek országában,
Szabad a nyelv használat.

A brüsszeli parlamentben
Felszólalhatsz a nyelveden,
De Pozsonyban terror van.
Szlovák törvény azt akarja,
Pusztuljon a hon magyarja,
A volt Magyarországbán.

Trianonnak átka nyomán,
Magyar határ túloldalán,
Milliók kint maradtak.
Nem elég, hogy elrabolták
Felvidéknek sok, sok falvát,
Pusztítják most jogunkat.

Minden nemzet jogot adjon,
Hogy szülei nyelvén szóljon,
Kit külföldre hozt csatoltak!
Beszélj szlovák te szlovákul,
És te magyar szólj magyarul,
A nyelvedhez jogod van,

Voltak, s lesznek diktátorok,
Kik szemében mi, magyarok,
Ellenségnek számítunk.
A szlovák föld rabolt ország,
És most nyelvünk betiltanák,
Mert örökké hallgatunk.

2009. október 8.
London, Ontario

EGY ELTÉVEDT CICA

Eső verte nagy ablakom
üvegét,
s átvette a fáradt szívem
ütemét.

Ritmusára az őszi szél
zakatolt,
udvaromra sok falevél
beszorult.

Siratja az elmúlt nyarat
az eső,
gyász indulót dúdolgat a
lágyszellő.

Kinéztam az ablakomon
az útra,
ott didergett egy fa alatt
egy cica.

A törékeny szegény állat
reszketett,
nyávgóással egy jótévőt
keresett.

Nem akartam én a cicát
behozni,
de sajnáltam a didergőt
kint hagyni.

Ételt, italt, otthont adtam
éjjelre,
másnap korán hazaindult
őkelme.

2009. október 9.
London, Ontario

VISSZANÉZÜNK

Amikor mi találkoztunk,
gimnazista voltál,
és sorsunkat eggyé tette
a templomi oltár.

Eszteendőknél elteltével
szebb lett az életünk,
megszületett örömünkre
az első gyermekünk.

Egyetemnek végeztével
felnőttkorba lépett,
s ahogy veled öregedtem
unokák születtek.

Nehézségek voltak néha,
mint minden életben,
de folytattuk házasságunk
boldog megértésben.

Ezüstsínű már a hajunk,
az erőnk kevesebb,
de lelkünkben növekedett
az igaz szeretet.

Mögöttünk az évtizedek
boldogságot hoztak,
gyermekünk, s unokáink
örömet okoztak.

Visszanézünk életünkre
kialakult sorsunk,
megtaláltuk hű párunkat,
boldogok maradtunk.

2009. október 10.
London, Ontario

EGY RÓZSABIMBÓ

Volt egyszer egy rózsabimbó,
s kitépte a szolgabíró
szívemből.
Bevitte egy palotába,
aranydíszes selyemágyba
kertemből.

Messze vitte szép kedvesem,
siratom én keservesen
naponta.
Gyönyörű szép volt a lányka,
a szívemnek nincsen nyugta azóta.

Vagyon, hírnév és gazdagság
csábította el a lánykát
mellőlem.
Jól tudom, én szegény vagyok,
de szeretni mégis tudok
hűebben.

Talán egyszer palotából,
és a szerzett gazdagságból,
visszatérsz.
Vagyon nem ad boldogságot,
s ha nincs neked egy hű párod,
mit sem érsz.

Mikor rózsá lesz a bimbó,
talán megy a szolgabíró
másfelé.
Bárhová jutsz az életben,
bent leszel te a szívemben
örökké.

2009. október 13.
London, Ontario

LÁNGOLÓ PIPACS

Búzatábláról álmodtam,
pipacs volt a közepén,
a határban barangoltam,
s megláttalak téged én.

Szarkalábbot szedtélt ottan,
azúrkék volt mint az ég,
és a csinos kis csokrodban
pipacs is volt, igen szép.

Vadvirágok közt futottál,
versenyeztél a széllel,
s ahogy velem találkoztál,
vadvirággal leptél el.

Szórtad rám a vadvirágot,
mint az eső hullottak,
és adtál egy szép pipacsot,
miben tüzek látszottak.

Lángok égtek a pipacsban,
szerelmednek lángjai,
könnyeket is láttam abban,
s nem tudtam letörölni.

Megöntözted a csokrodat,
aranyszínű könnyekkel,
nem találtad meg álmodat,
azért mentél tőlünk el.

Más színű lett a pipacsom,
a szarkaláb már nem kék,
és elfoszlott rég az álmom,
de pipacsom tovább ég.

2009. október 11.
London, Ontario

SZÜLETÉS ÉS ELMÚLÁS

Fodros lett egy kis tó vize,
belehullott sok levél,
bíborvörös mindnek színe,
felém fújja most a szél.

Kihalásztam egy levélkét,
víz csillogott közepén,
nézegettem fénylő színét,
s eltunodtem a színén.

Vajon mikor mi lehullunk,
ragyogóbbak leszünk-e?
Vagy sötétté válik sorsunk,
úgy távozzunk a mélybe?

Furcsább a mi távozásunk,
sötétebb, mint az élet,
feketében búcsúzkodunk,
mikor eljön a végzet,

Távozáskor megsápadunk,
nem úgy mint a falevél,
de levéltől többek vagyunk,
az emlékünknél tovább él.

Szeretteink tovább őrzik
földi éltünk emlékét,
évek múltán sem felejtik,
ittlétünknek idejét.

Embervoltunk fő alapja:
születés és elmúlás;
a világnak sem más sorsa:
életből lesz pusztulás.

2009. október 12.
London, Ontario

MAGYAR SZOLGÁLAT

Sokan azt hiszik, Kanada
a dúsgazdagoknak hona,
és akik itt köztünk laknak,
földi jókban dúskálódnak.

Itt is élnek még szegények,
vannak, akik megéheznek,
mert akinek nincs munkája,
szűkölködik a családja.

A sültgalamb itt sem repül,
dolgozni kell szüntelenül.
Sültkolbászból nincs kerítés,
és drága a megélhetés.

Én sem lettem gazdag soha,
azért mert a magyar munka:
önkéntesség, s kis járulék,
jutalmam a magyar érték..

Évtizedek jönnek, mennek,
s nagy részén az életemnek
idegen országban laktam,
és kis népemet szolgáltam.

Másfél millió magyarnak,
tengeren túl munkát adtak;
semmi nélkül jöttünk ide,
s munkával lett éltünk tele.

Nem önzően gyűjtöttem,
ahol tudtam segítettem,
nem gazdagság az én célom,
magyar az én szolgálatom.

2009. október 12.
London, Ontario

VELED LESZEK

Felettem egy sötét felhő,
abból hullt bőszejegeső
falunkban.

Bőrig áztam én az úton,
se esernőm, se kalapom
nem hoztam.

Gyalogoltam tihozzátok,
de az eső mint egy átok
elkísért.

Futottam és igyekeztem,
hogy az esőt elkerüljem,
s utolért.

Jöhet énrám vihar és jég,
tihozzátok én elmennék
mindennap.

Engem hű szeretet vezet,
felőlem száz vihar jöhet,
meglátlak.

Felkereslek télen, nyáron,
hisz te lettél boldogságom,
galambom.

Lakodalmunk lesz jövőre,
készülj fel az esküvőnkre,
angyalom.

Együtt élünk a házunkban,
nem kell jönni viharokban
tehozzád.

Veled leszek éjjel, nappal,
átbeszéljük majd a pappal,
s összeád.

2009. október 13.

London, Ontario

KÉKLŐ ŐSZI EGEK

Oly szépek az őszi egek,
felénk futnak a fellegek,
s nyírfáinkról a levelek
csoportosan lerepülnek.

Álom szép az őszi tájék,
azúrkékké vált ma az ég,
fehér dértől csillog a lég,
de a telünk álmodik még.

Szivárvány dús színeivel,
az elmúlt nyár emlékével
köszön az ősz levelekkel,
álomszerű kék egekkel.

Megcsodálom világunkat,
csillagokat, napot, holdat,
napfelkeltét, alkonyokat,
gyümölcsöket, virágokat.

Szomorú, hogy ez az élet
mulandó mint a természet,
amint hullnak a levelek,
az éveink úgy peregnek.

Azt suttogja már október,
mikor eljön a november,
elkészülhet már az ember,
havat hoz az új december.

Igen szépen ragyog az ég,
felhők fölött csodásan kék,
de nyírfáinkról kis levélkék
ahogy hullnak, pereg a vég.

2009. október 15.
London, Ontario

VIZIT SZÜLEIMNÉL

Este tízkor elindultunk,
reggel hatra otthon voltunk
párossal.
Egész éjjel sofőrködtem,
gyermekeim lefektettem,
kutyámmal.

A kocsinak hátsó részén,
és kocsimnak két ülésén
aludtak.
Jó szüleim ébren vártak,
reggel korán ők fentvoltak,
s aggódtak.

Tudom, mire megérkeztem
álmos volt a kinézetem,
és fáradt.
Amikor én hazamentem,
fáradtsággal megfizettem
az árat.

Télen, nyáron néha kétszer,
hosszú nyolcszáz kilométer
volt utam.
Szüleimtől távol laktam,
messze, messze Ohióban
dolgoztam.

Jó szüleim rég meghaltak,
egy családot hátrahagytak,
elementek.
Gondolatban hazamegyek,
de nem jönnek a gyerekek,
felnőttek.

2009. október 16.
London, Ontario

PERGAMENTEKERCES

Úgy rendelte a Teremtő:
Pergamentekercs az idő,
Ahogy nyílik, a vége jő.
Réges-régen volt kezdete,
Vajon hol van a közepe?
Hol lehet a tekercs vége?

Szentírásból tudom, hírlík:
Ez a tekercs majd kinyílik,
S meglátjuk a világ végét.
Odáig még lesznek jelek,
Ezt kutatják az emberek,
És közben szívük remeg.

Ne legyél te aggodalmas,
Mert a világ oly hatalmas,
Elmúlásra nem alkalmas.
Tudom, rövid az életünk,
Évek után mi elmegyünk,
De a világ nem jön velünk.

Bimbónyílás tavaszt jelez,
Új világról nekünk jel ez,
Évről évre megjön mindez.
Kozmosz jele ismeretlen,
Mert odafent az egekben
Nem láthatja csak az Isten.

Pergamentekercs az időnk,
Nem ismerjük mi a jövőnk,
Így rendelte a Teremtőnk.
Nagyon rég volt a kezdete,
S ha már itt van a közepe,
Vajon hol a tekercs vége?

2009. október 16.
London, Ontario

VÁRATLAN HÓESÉS

Októbernek felén vagyunk,
De éjjel már havat kaptunk.
A háztetők mind fehérek,
Friss hírnöke jött a télnek.

Máskor is volt hó ilyenkor,
Hőség is volt alkalmakkor;
Jönnek furcsa áramlatok,
És izzadok, vagy megfagyok

Ma hideg van, dalol a szél,
És az elmúlt nyárról zenél,
Hoz még nyári illatokat,
Visszahozza álmainkat.

Ahol voltunk, az emberek
A friss óról beszélgettek.
Ha hőség van, az a téma,
Más esemény is van néha.

A lottó még nagy esemény,
Magas díjak, örök remény,
Az is gyakran beszéd téma,
Főnyeremény soknak álma.

Öreg ember múltjáról szól,
Nem beszélhet a holnapról,
Mert jövője bizonytalan,
De a múltja mögötte van.

Ma beszédünk egy témája:
Októberünk hóhullása,
Mert ilyenkor ritka a hó,
Ritkább mint a fehér holló.

2009. október 16.
London, Ontario

JÉZUS BÖLCSŐJE

Jézus mikor megszületett,
József újból ácsmester lett,
Egy kis bölcsőt faragott,
Mit Mária ringatott.

Egy ajándék gerendával,
És egy ácsnak baltájával,
Készített egy kisbölcsőt,
Szerette a Csecsemőt.

Ágyacskába paplant kaptak,
A juhászok gyapjat hoztak:
Ne fázzon a Kisgyermek,
Ha jönnek a hidegek.

A hideggel nem volt bajuk,
Ám Heródes, rút királyuk,
Uralmában rettegett,
Gyermekeket öletett.

Napkeleti bölcsek hárman,
Látták Jézust a jászolban,
Heródesnek nem szóltak,
Arról, amit ott láttak.

A jászolhoz ahogy mentek,
Tudták egy király született.
Királlyá lett a Gyermeke,
Kit azóta tisztelnek.

Jézus kinőtt bölcsőjéből,
De sohasem a szívünkéből.
Jézus ma is Királyunk,
Kit örökké imádunk.

2009. október 17.
London, Ontario

MEGOSZTOTT NÉP

Vitatkozó népek vagyunk,
mi szívesen hajba kapunk
egy szóért.
Míg középén járkálgatunk,
balról jobbról pofont kapunk
hitünkért.

Megátkozott minket Isten,
nincs középút többé itten
a párttal.
Ahogy sok párt megalakul,
a mi népünk szembefordul
egymással.

Pártoskodva megosztódunk,
egymást bántva vitatkozunk,
megtörve.
Az ellenség egy nagy célja:
legyen népünk megosztódva
s legyőzve.

Ez történik most hazánkban:
életünkben nagy káosz van,
mindenütt.
Népünk java megosztódva,
álmában megy pusztulásba,
lefeküdt.

Akarsz te legyőzött lenni?
Temetőben megnyugodni?
Vagy élni?
Ha te tovább akarsz élni,
Tanulj velünk megbékülni,
S remélni.

2009. október 19.
London, Ontario

NINCSEN LEVÉL

Nincsen levél a juharfán,
mind lehullott a földre,
elhagyott az édes rózsám,
elment tőlem örökre.

Tavaszi jöttén új levél nő
vén juharfa ágain,
de kedvesem sohasem jó,
elrabolta álmaim.

Nincsen rózsza udvaromon,
a zord idő elvitte,
szép rózsámat megsiratom,
elment tőlem örökre.

Sajnálom a szépek szépét,
az volt kedvenc virágom,
megsirrattam legszebbikét,
üresebb lett világom.

Új tavasz jött kiskertembe,
elvonult a fagyos tél,
körülnéztem reménykedve,
a rózsafa már nem él.

Itt a földön minden virág
egyszer nyílik, csak egyszer,
azután már nincsen tovább,
és siratjuk ezerszer.

Őrizzük meg a szép álmot,
mit az élet egyszer ad,
s becsüljük meg a virágot,
és tündöklő világát!

2009. október 19.
London, Ontario

FUTÓRÓZSÁINK

Futórózsák takarták be
házunk déli oldalát,
s a gyönyörű virágoktól
nem láttuk a házfalát.

Édesanyám ültette még
a sok aprórózsafát,
megnőttek a csatornáig,
sose vágtuk az ágát.

Édesapám szegeket vert
ház falán a deszkába,
és drótokat húzott közbe,
azon függött a rózsza.

Amikor mind kivirágzott
csodáltuk az illatát,
egész nyáron be se zártuk
a házunknak ablakát.

Gyönyörű volt a sok rózsza,
fényképem is van róla,
és tudómben ma is él még
a sok rózsza illata.

Más országban van a lakás
ahol nyílt a sok rózsza,
jó szüleim sem ott laknak,
a házukat más lakja.

Jó szüleim rég nem élnek,
de emlékük megmaradt,
és lehet, hogy évek múltán
sok rózsafa kiszáradt.

2009. október 19.
London, Ontario

KORAI VILLANÁSOK

Mikor látom fényképedet,
Oly sok kérdés jön felém:
Mért hagytad itt az életet?
Mért nem lettél az enyém?

Tizennyolc éves elmúltam,
Mikor figyeltem rád,
Szerelemre nem gondoltam,
Nem jártad ki iskolád.

Tizennégy éves korodban
Tanulás volt eszedben
És nyolcadik osztályodban,
Nem kellett a szerelem.

Márványgolyó ajándékkal
Kedveskedtem teneked,
Egy gyerekes gondolattal
Kerestem a kegyedet.

Én soha sem udvaroltam
A világon senkinek,
S mikor veled találkoztam,
Azt se tudtam mit tegyek.

Ártatlanul néztük egymást,
Lángok égtek szemünkben,
Mikor láttunk sok villanást,
Megéreztek szívünkben.

Szomorú sors jutott nekünk,
Elhagytam a hazámat,
Elválásra kényszerültünk,
Most is gyötör a bánat.

2009. október 19.
London, Ontario

KIHŰLT BARÁTSÁGRA

Hű baráttra volt szükségem,
És őt benned láttam én,
A hatalmas mindenségben
Közeledtél énfelém.

Mosolyodból úgy éreztem,
Mebízhatok tebenned,
Te lettél az én napfényem,
Megnyitottam szívemet.

Mit megértő szeretetnek,
Barátságnak véltem én,
Szánalma volt a szívednek
Sajnálkozás énfelém.

Idők múltán úgy éreztem:
Teher vagyok teneked,
És ha veled beszélgettem,
Volt varázsod elveszett.

Meg akartam szabadulni,
Igen ám, de mit tegyek?
Tudom, hogy barátot lelni
Utcasarkon nem lehet.

Nem ámítottam magamat,
Elbúcsúztam tetőled,
S nem kerestem alkalmakat
Találkozni teveled.

Forog a föld úgy mint régen,
Nem hullnak a csillagok,
És te barát vagy még nékem,
És én barát maradok.

2009. október 19.
London, Ontario

VÁLTOZÓ RABSÁG

Italozón nincsen bilincs,
mégis le van láncolva,
mert akinek ereje nincs,
leköti a pálinka.

Valakinek rossz boráért
izzad, gürcöl egész nap,
s egy féldeci pálinkáért,
egész napi munkát ad.

Volt, aki leszegényedett,
elitta a vagyonát,
amije volt mind elveszett,
tönkretette családját.

Nikotinnak rabságában
igen sokan szenvednek,
s milliók a nagyvilágban
a bagóért reszketnek.

Új törvények néhol tiltják
a dohányzást odabenn,
az emberek kint folytatják
rabságukat szüntelen.

A létünkhöz kell az étel,
de nem kell a kövérség,
és étkezni szenvedéllyel,
örök rabság és vétség.

Ha mindig a tévét nézed,
az is rabsággá válhat,
mert te csupán azt figyeled,
amit mások csinálnak.

2009. október 21.
London, Ontario

A BÁDOGOS RÁSKI

Hazament egy ismerősöm,
megállt szülőfalumban,
nem járt soha vidékünkön,
fényképezte hol laktam.

Volt házunkat lebontották,
kultúrház áll a helyén,
hol felnöttem nem láthatták,
csak emléke az enyém.

A templom az ma is ott van,
a töltésen tiszteleg,
és odébb a szomszédságban,
a Holt-Tisza díszeleg.

Nincsen harang a toronyban,
nem annak lett építve,
templomunk nagy udvarában
harangláb áll helyette.

Haranglábon egy torony van,
két harangnak helyet ad,
régén, mikor gyermek voltam,
láttam, ahogy avatták.

Egy nyolcágú bádogcsillag
díszítette a tornyát,
megcsodáltuk egy bádogos,
öreg Ráski munkáját.

Jó munkáját bár csodáltam,
de nem fért az agyamba,
pedig ott voltam, és láttam:
hogyan mászott a toronyra.

2009. október 23.
London, Ontario

BORÚS-ESŐS NAP

Gyere vissza nyári napfény,
úzd az őszi felleget,
rám férne egy szép esemény,
vidítana engemet.

Bár én sose szomorkodom,
nem tetszik e borús nap,
megváltozott hangulatom,
mert a felhő esőt ad.

Szürke felhők fent az égen,
megsiratják a nyarat,
könnyel üzennek énnekem,
elbújnak a madarak.

Esőcseppek ahogy hullnak,
kopognak az ablakon,
s a madarak nem dalolnak,
néma lett az udvarom.

De szívemnek dobbanása
hangosabb az esőtől,
mert a vágyam kártyavára
ázik-fázik, s összedől.

Akitől én tavaszt vártam,
elvitte a nyaramat,
és míg róla ábrándoztam,
nem láttam napsugarat.

Borús-esős napom van ma,
hull az eső szüntelen,
nem is megyek ma sehova,
borongós lett a kedvem.

2009. október 23.
London, Ontario

ÜZENŐ ŐSZI SZELLŐ

Szellő szökell a dombokra,
Rátelepszik a lombokra,
S azok csendben elpirulnak,
Pironkodva fűbe bújnak.

A lány szellő arról dalolt:
Az aratás régen elmúlt.
Kamrákban a föld termése,
Vetőmag is lesz belőle.

A gyümölcsök üvegekben,
Felettük a szél se lebben,
Csukott börtön az otthonuk,
Tavaszi jöttén kinyithatjuk.

Alacsonyan jár már a nap,
Óráinkból nagyot harap,
Későn kel és korán fekszik,
Este ötre már lenyugszik.

Őszi napunk rövidebb lett,
Megrövidül, mint az élet,
Minden napnak múló fénye,
Árnyat vet egy temetőre.

Friss sírokon szökell a szél,
Vele száguld ezer levél,
Azt mondja az őszi szellő:
Végállomás a temető.

Megjegyzem a szélnek dalát,
S ahogy hallom bús sóhaját,
Csendben üzen nekem a szél:
Vigyáz testvér! Eljön a tél.

2009. október 27.
London, Ontario

SZÍNES VÉGZET

Elmúltak a meleg napok,
elhervadtak a virágok,
ha van a fán még zöldlevél
igyekezve ruhát cserél.

Aranysárga most a divat,
királyiszín és jól mutat,
szépen ragyog az utcákon,
a megsárgult juharfákon.

Vén ősz karja fest új ruhát,
felcicomáz sok jávorfát,
sárgaszínben virul kertünk,
arany minden falevelünk.

Színes ruha van most a fán,
pizsamának beillik tán,
mert álmodni fog e vidék,
ha leveti arany díszét.

Ha nincs levél már az ágon,
és mély álom jár a tájon,
megszürkül a színes festék,
rozsdássá lesz itt a vidék.

Virág nélkül rozsdás kertek,
tűnőfélben a szép színek,
egy pár hét és kopárság lesz,
ez tartozik az élethez.

Őszünk színes, mint a tavasz,
de lényege nem ugyanaz;
míg tavaszunk mindig kezdet,
az ősünk egy színes végzet.

2009. október 28.
London, Ontario

MÉG MOST IS LÁTOM

Most is látom szép mosolyát,
cseresznyeszín piros ajkát
szememmel.

Most is látom rózsás arcát,
fehér fogát, szép homlokát,
szívemmel.

Haja színe mint gesztenye,
ahogy Isten teremtette
tavasszal.

Kis korában copfban hordta,
de már később gondoztatta
fodrásszal.

Tündöklött két szeme fénye,
gyémánt csillog úgy a fénybe',
és ragyog.
Éjszakában csillag csillog,
és ahogy az felénk villog,
csillogott.

Testalkata táncra termett,
körüljárta a tánctermet
nevetve.
Víg tánczene dallamára,
örömmel ment ő a táncba,
szerette.

Fülemben él csengő hangja,
s mint egy falu kisharangja,
csilingel.
Most is hallom szép énekét,
dalainak lágy zengését
fülemmel.

2009. október 28.
London, Ontario

AZ ŐSZ ITT BÉKÉSEBB

De szép most az őszi vidék,
Millió lomb lángokban ég,
Aranysárga, vörös színű,
Tündérország, de gyönyörű!

Elég erős még a napfény,
Kukucskál a háztetején,
Rózsaszínű minden felhő,
Félhold sárga, ahogy feljő.

Zsákutcában van lakásunk,
Mi forgalmat ritkán látunk,
Sok, sok hulló levél csupán,
Ami futkos kint az utcán.

Délután kis gyermeksereg,
Hulló levél közt hempereg,
Iskoláknak mikor vége,
Bemennek a füves részbe.

Szeretem a gyerek hangot,
Gondolatban köztük vagyok,
Eszembe jut gyermekkorom:
Játszottunk a Tisza parton.

Mikor ősz volt, s eső esett,
Nem a házban leltünk helyet,
Szalmakazal barlangjában,
Volt a tanyánk ősz tájában...

Ma mifelénk az ősz lángol,
Vörös levél hull a fákról;
Nekem az ősz itt békésebb,
Értékelem, tán azért szebb.

2009. október 28.
London, Ontario

MIÉRT SZÁMŰZÜNK?

Magyarország hű nagyjait
megszülte,
és azután messze földre
száműzte.

Rákóczi és Kossuth Lajos
máshol élt,
bár mindketten harcoltak a
hazánkért.

Idegen föld nyújtott nekik
temetőt,
más országban tettek rájuk
szemfedőt.

A bíborost: Mindszentyt is
száműzték,
és mikor már többé nem élt,
tisztelték.

Sok tudósnak bölcsőt adott
az ország,
ám tudásuk más nemzetek
használják.

Magyar tudósaink máshol
szolgálnak,
idegen nagy hatalmakhoz
átálltak.

Nagyjainkat most távolban
tiszteljük;
s ha nem tetszik véleményük,
elűzzük.

2009. október 29.
London, Ontario

EGY NAP CSUPÁN

Napfelkelte és napnyugta
a mi szálló életünk,
és egy napról a másikra
új világra ébredünk.

Az ébredő hajnal fénye
sugarait szétontja,
és egy új nap ébredése
előrenéz: sorsunkra.

Lehanyatlik este napunk,
tájékunkon végignéz,
nézegeti merre vagyunk,
mielőtt még elenyész.

Kiskorunkban tekintetünk
előre néz szüntelen,
amikor mi megszületünk
múlt nélküli a jelen.

Amikor a nap lenyugszik,
és az alkony beköszönt,
a mi létünk úgy hanyatlik,
mint a napunk odafönt.

Alkonyatkor a nap ránéz
elmúlt néhány óránkra,
s mielőtt a létünk elvész,
ránézünk a múltunkra.

Egy nap csupán az életünk:
napkelte és napnyugta,
holnap talán nem ébredünk,
ezért nézek múltamra.

2009. október 29.
London, Ontario

HÁLÁS VAGYOK

Vecsernyére hív egy harang,
egyre mondja: giling-galang,
köszönti a napnyugtát.
Énnekem már alkonyodik,
az én napom félig nyugszik,
várom az új éjszakát.

Sok-sok napot én megértem,
a céломhoz még sem értem,
de Isten a vigaszom.
Az életem gyorsan elszállt,
mint a madár magasan járt,
ezért nincsen panaszom.

Ha majd eljön távozásom,
végső imámat ha mondom,
megköszönöm életemet.
Göröngyös volt néha utam,
míg napszálltig eljutottam,
Ő vezette léptemet.

Alkonyat száll mindenkire,
s mégis más-más az élete
minden emberfiának.
Az életem küzdelem volt,
ritkán látszott rajta a folt,
mégis üldöz a bánat.

Most, amikor visszanézek,
hálát adok Teremtőmnek
a sok napos óráért.
Szivárványt is láttam sokat,
s láttam sokszor viharokat,
hálás vagyok mindenért.

2009. október 29.
London, Ontario

SZÉP LEÁNYOKHOZ

Énnekem a szép leányok,
mint kertekben a virágok,
tündökölnék, ragyogóak,
de régóta másnak nyílnak.

Ez az élet: ha öregszünk,
virágokat hogyha nézünk,
megengedjük egyszeribe,
legszebbikét más tépje le.

Szerelemnek forró lángja,
már szunyókál hamujába',
a kis tüzek nem lángolnak,
szunnyadnak a hamu alatt.

Amikor én legény voltam,
és egy lánnyal találkoztam,
felgyorsulva vert a szívem,
és őt rögtön megszerettem.

Szerelmesen ábrándoztam,
szerelmemről verset írtam,
de őneki sosem mondtam,
eltitkoltam, s elhallgattam.

Ma már igen bátor vagyok,
ha egy lánnyal összefutok,
megcsodálom a szépségét,
és "megkérem" a kis kezét.

Jót nevetünk mind a ketten,
mert aki már elmúlt hetven,
úgy tekint egy szép leányra,
mint másnak szép virágára.

2009. október 30.
London, Ontario

EMLÉKEK HAZÁMRÓL

Bár hazámtól elkerültem,
a múltamat nem feledtem
sohasem.
E hazában bölcsőm ringott,
édesanyám mesét mondott
énnekem.

Nagykorúvá nőttem ott fel,
s nem törődtem a mesékkal
többé már.
Kiskoromból rég kinőttem,
de sok tél van énmögöttem,
és sok nyár.

Gyakran nézek emlékimre,
és látom, hogy mindörökre
itt élnek.
Élhetek én más országban,
vagy e gazdag Kanadában,
kísérnek.

Emlékeim mosolyt hoznak,
napról-napra hazaszállnak
falumba.
Bármily kedves a volt haza,
nem telepszem soha vissza
hazámba.

Száműzöttként jöttem én el,
nem gazdagság csábított el
engemet.
Emlék csupán már a hazám,
kedves emlék nap, nap után,
s szeretet.

2009. november 3.
London, Ontario

BORBÉLYINAS

Borbélyinas ez az új ősz,
kopaszra nyír minden fát,
segédkezik a hideg szél,
s kopasztja a fa ágát.

Ha ez az ősz fodrász lenne,
szebbé tenné a fákat,
de helyette mindent lenyír,
besárgítja a tájat.

Megnyírta a konyhakertet,
kopárságot hagyott csak,
és ahol a zöltség termett,
szárazság és gyász maradt.

Nemsokára havat hint szét,
beborítja földünket,
meg ne lássuk pusztítását,
és fáinkkal, hogy mit tett.

Talán majd e borbélyinas
kiképzésen megy még át,
és mikor már tavaszodik,
megtanul egy új szakmát.

Nevet is fog változtatni,
kikelet lesz a neve,
rendbe hozza a lombokat,
lesz neki oklevele.

Ma az ősz egy borbélyinas,
festi, nyírja a sok fát,
de idővel fodrász lesz majd,
és kreál lombfrizurát.

2009. november 3.
London, Ontario

ELMÚLÁSUNK ÜZEN

Nem röpdös a vándormadár
fent a magas égen,
elhalványult emléke már,
elköltözött régen.

Ahogy hervad a sok virág
kertjeink zugában,
megszürkül a növényvilág,
az egész országban.

Alig hangzanak már dalok
gyümölcsérés után,
csenddel üzennek a napok
szüretelők ajkán.

Amikor már fagyok jönnek
hideg reggeleken,
s vidékünkön havak esnek,
elmúlásunk üzen.

Ahogy elszáll egy-egy levél
mellettünk sírjába,
meg-megremeg mind, aki él,
ha ránéz sorsára.

Úgy, ahogy a gyümölcs érik,
rajtunk is lesz szüret,
egyszer siet, máskor késik,
így rohan az élet.

Az időnknek gyors múlását
hiába siratjuk,
mert egy ősznek hervadását
egyformán megkapjuk.

2009. november 4.
London, Ontario

ÉJJELIŐR IS VOLTAM

Őszi esténk ezüst holdja
Sötét egünk beragyogja.
Felhők fölött bújócskázik,
Csillagokkal fogócskázik.

Ha kandikál városunkra,
És rátekint kis házunkra,
Fénylő arca reám ragyog,
Látásakor boldog vagyok.

Én nem tudom mi az oka,
Ha felnézek a vénholdra,
Visszajön volt ifjúságom,
Mikor ő voltam egy nyáron.

Alkonyattól reggel nyolcig,
Vagy korábban: virradatig,
Fentvoltam és éjszakáztam,
Gyümölcsösre én vigyáztam.

Végigkísért az én kutyám,
Járgáltunk sok éjszakán;
Szerettem ha sütött a hold,
S amikor szép világos volt.

Millió kiscsillag fénylett,
A hold köré összegyűltek,
És az egek mindensége,
Lámpám lett a sötétéjbe.

Ma, ha látom a vénholdat,
S a ragyogó csillagokat,
Isten kertjét látom benne,
Hű Teremtőm a kert őre.

2009. november 4.
London, Ontario

KÖNNYEK KÖZÖTT

Igaz szívből szerettelek,
Feleségül nem vettelek,
Óceán volt közöttünk.
Tudom, te is megszerettél,
De a párom mégsem lettél,
Nehéz világban éltünk.

Sose hittem, hogy valaha
Visszajutok volt hazámba,
És láthatlak tégedet.
Forróhangú leveledben,
Tudattad, hogy a szerelem
Átformálta életed.

Nem ígértem házasságot,
Csak örökös barátságot,
Hűséget és szerelmet.
Közben repültek az évek,
És egyszer jött egy leveled:
Megnevezted férjedet.

Leveleddel mit tehettem?
Egy fiók mélyére tettem,
Ma is őrzöm ugyanott. -
Mikor haza eljuthattam,
És teveled találkoztam,
Házasságod felbomlott.

De akkor már kötve voltam,
Házasságra nem gondoltam,
Mégváltozott életem.
Könnyek között találkoztam,
S mindörökre elbúcsúztam,
Attól, akit szerettem.

2009. november 4.
London, Ontario

TÜNDÖKLŐ LOMBOK

Oly vakítón süt még a nap,
mintha nyárban lennénk,
de az udvar már havat kap,
hűvösebb az esténk.

Reggel korán dér borítja
a házunk tetejét,
hosszabbodik az éjszaka,
egyre több a sötét.

A kocsinknak szélvédőjét
fázva kapargatjuk,
el sem értük az ősz végét,
s már a havat kapjuk.

Őrségben áll sok kopár fa,
az utcánk elején,
az aprót még lomb borítja,
csodálkozom színén.

Kopárságot hoz november,
de nem minden kopasz,
itt-ott lombot lát az ember,
talán nem is igaz.

Kis aprófák tündökölnek,
a szomszéd utcában,
a lombjaik szebbek lettek,
azt hirdetik, nyár van.

Ne higgyétek facsemeték,
hogy mi nyárban élünk,
bárhogy ragyognak az esték,
útban van a telünk.

2009. november 5.
London, Ontario

ÖTVENKÉT ÉV UTÁN

Minden év egy nyári vihar,
mi átvonul rajtunk,
megtépázza dús hajunkat,
s öregbíti arcunk.

Volt nekem egy ismerősöm,
tizenhatéves lány,
velem járt ő egy osztályba
életem hajnalán.

Tornázott ő, szépen táncolt,
szépség királynő volt,
hetente én többször láttam,
mikor velem sportolt.

Természetes megszerettem,
túl gyúlékony voltam,
ám plátói szerelmemről
neki sose szóltam.

Messze földre elkerültem,
írogattam neki,
évtizedek messze szálltak,
és nem történt semmi.

Ötvenkét év elmúltával
megtudtam a címét,
felhívtam őt telefonon,
s elküldte fényképét.

Csalódás volt a fényképe
ötvenkét év után,
a szeretett lánykám helyett
egy néni nézett rám.

2009. november 6.
London, Ontario

AZ ÉLETEMRŐL ÍROK

Nem kutatok könyveimben
böles mondások után,
de megőrzöm, amit kaptam,
s mégsem élek bután.

Tudásom nem csillogtatom,
nem kell sok idézet,
elég nekem, mit tanultam,
amit nyújt az élet.

Tudom, vannak okosabbak,
többet tudnak, mint én,
mégsem fogok gyűjtögetni
másoknak mezején.

Amit kaptam Teremtőtől,
csendben elfogadom,
látom, sokan szebben írnak,
mégsem panaszkodom.

Vers rímeim magyarosak,
nincs idegen egy sem,
megérthetik magyarjaink
Londonban és Pesten.

Nem vagyok én mitológus,
az kell, ami magyar,
verseimet nem böngészik
sehol sem szótárral.

Magyar vagyok és maradok,
nem kell az idegen,
s megosztom az olvasókkal
regényes életem.

2009. november 6.
London, Ontario

NEM VAGYOK ITALOS

Nem szoktam én soha inni,
Csak kávé és vizet,
És néha, ha megéhezem,
Iszom egy kis tejet.

Nem értem a korhelyeket,
Miért kell úgy inni,
Hogy az egész életüket
Tönkre tudják tenni?

Arra kért egy jó orvosom:
Vörösbort fogyasszak,
És lehet, hogy vérsejtjeim
Mindig jók maradnak.

Inkább szedek orvosságot,
És nem sört, pálinkát;
Bár vannak, kik az itókát
Orvosságként tartják.

Ha beszédem sok pirulám,
Reggel, délben, este,
Nem cammogok ingadozva,
Nem rúgok be tőle.

Társaságban, ha kínálnak,
Valamit fogyasztok,
Barátaim rám ne mondják,
Hogy én egy prűd vagyok.

Bár sírhalom lesz a sorsa
Józannak, részegnek,
Én továbbra józan leszek,
Ameddig csak élek.

2009. november 6.
London, Ontario

GYÜMÖLCS TEREM

Gyümölcs terem házad táján,
De nem jó az zölden,
Engedd neki, hogy megérjen,
A te szép kertedben.

Tudom, vannak kísértések:
Hogy ne várj az őszre,
Már nyarunknak vége előtt
Vágyódsz gyümölcsökre.

Mikor eljön a nagy szüret,
Megkérdezem tőled,
Hogy ezt a szép Édenkertet
Mennyire szeretted?

Amikor ott gyümölcs érett,
Megosztottad mással?
Vagy talán te nem törődtél
Csak saját magaddal?

Életednek sok gyümölcsét
Isten azért adja,
Hogy annak a legszebbikét
A családotd kapja.

De ha látsz majd éhezőket,
Gondolj néha rájuk,
Szórj bőséged kosarából,
Ne éhezzen szájuk.

Mikor szüret van kertedben,
És gyümölcsöd érik,
Hívj meg minden barátodat,
Adj belőlük nékik.

2009. november 6.
London, Ontario

NYUGVÓ NAPUNK

Napfelkelte a kedvencem,
bújik az éj már mögöttem,
s előttem az ébrenlét.
Szürke, sötét éjszakából,
mint kiscsirke a tojásból,
kidugja a nap fejét.

Vajúadásban felhőket fest,
s mire megjön a késő est,
elporlad a sok szín már.
Órákon át fénylik napunk,
melegséget naptól kapunk,
akár tél van, akár nyár.

A napkelte, avagy nyugta,
mikor színét megmutatja,
szivárványhoz hasonlít.
Szeretem és megcsodálom,
hosszan nézem ablakomon,
szép, tündöklő színeit.

E hotelben sok száz szoba,
s most már kevés a turista,
ingyen adnak szobákat.
Reklámjukat kihasználjuk,
vasárnapra most is kaptuk
promóciós szobánkat.

Fent, a magasban őrködöm,
vízesésben gyönyörködöm,
az alkonyi napfényben.
Nyugvó napunk színeivel,
s vasárnapunk emlékével,
ragyog fent a felhőkben.

2009. november 8.
Niagara Falls, ON

AMI MEGMARAD

Percek, órák, napok
Egymásba borulnak,
És búcsúzás nélkül
Tőlünk eltávoznak.

Nem jár ide nálunk,
Mi kis otthonunkba,
Sok rohanó perccel
Egy-egy boldog óra.

Visszamarad mégis
Számptalan kis emlék,
Visszahozza nekünk,
Ami itt volt nemrég.

Amik mesze mentek,
Élhetnek mibennünk
Hangok, ízek, képek,
Itt maradnak nekünk.

Csendesebb napokra
Emlékeket gyűjtünk,
Amit kis szívünkben
Kissé egybeszövünk.

Kevés emlék marad,
Ha innen elmegyünk,
Miért tartsa más meg,
Ami kedves nekünk?

Ami nekünk kedves,
Másoknak semmiség;
Ami nekünk fénylik,
Másoknak sötétség.

2009. november 10.
London, Ontario

IMA A FELVIDÉKIEKÉRT

Könnyű itt magyarnak lenni,
Törvényünk engedi,
Ha használjuk a nyelvünket,
Nem fognak büntetni.

Elmehetünk magyar bálba,
Fújhatjuk nótánkat,
Ha nem tudják mit éneklünk,
Akkor hallgathatnak.

Elmehetünk templomunkba,
Magyar itt az Ige,
Magyarul szól hozzánk a pap,
Magyar a szentmise.

Református templom is van,
Felhangzik az ének,
Dicséretet szól, zeng a zsoltár
Népünk Istenének.

Csak magyarul imádkozunk,
Nyelvrendőr itt nincsen,
S magyar imánk elmondását
Hallhatja az Isten.

Fáj a szívünk mindazokért,
Kiket a sors átka,
Nagy hazánktól elszakított,
S más országnak adta.

Felvidék bús magyar népe!
Adja a Teremtő,
Hogy ott édes anyanyelvünk
Ne legyen veszendő.

2009. november 10.
London, Ontario

ELMENT TŐLÜNK

Aki elment, nem jő vissza,
jól tudjuk,
mégis, mégis napról-napra
siratjuk.

Megsiratjuk csillagszeme
sugarát,
míg itten volt, sose láttunk
éjszakát.

Kiscsillagként ragyogott ő
minekünk,
mosolyával telve volt az
életünk.

Szavaival mindnyájunkat
buzdított,
néha napján levertségben
biztatott.

Fájt valamink, vigasztalta
szívünket,
s ha véreztünk, bekötötte
sebünket.

Finom ételt adott nekünk
naponta,
szeretetét családuknak
átadta.

Eltávozott, nem jön vissza,
jól tudjuk,
éppen ezért napról-napra
siratjuk.

2009. november 11.
London, Ontario

AHOL ÉN SZÜLETTEM

A kanyargó Tisza mellett
születtem,
és bölcsődalt itt dúdoltak
felettem.

Csendes helyen laknak itt a
magyarok,
azt szeretik, hogy a Tisza
kanyarog.

Azok, akik megláthatták
tájékát,
nótáikban magasztalják
a Tiszát.

Fürödtem én a Tiszában,
s átúsztam,
nem távolról nézegettem,
itt laktam.

Gyermekkori emlékimben
a folyó,
nyíló virág, soha el nem
hervadó.

Bús végzetem másfelé vitt
falumból,
de a Tiszát szeretem még
távolból.

A kanyargó Tisza mellett
születtem,
és bölcsődalt ott dúdoltak
felettem.

2009. november 11.
London, Ontario

ZÁSZLÓTARTÓ

Életünknek csatáiban
Elhullnak a harcosok.
Átélttem én ötvenhatot,
De továbbra itt vagyok.

Ötvenhatos bajtársaim
Fogyogatnak köröttem,
Letették a fegyverüket,
Elhullottak mögöttem.

A távoli harcmezőben
Új ellenség vesz körül:
Öregkori közönyösség,
Mi senkin se könyörül.

Fáradttestű hű vitézem!
Kinek járni nehéz már,
A koporsód belsejében
A szemfedő készen vár.

Zászlóinkkal letakarva,
Várnak már a koporsók.
Magyar élet harcaiban
Mi vagyunk az utolsók.

Hallgatok ma éveimről,
Amiket már túléltem,
De szólok a terveimről,
Mik itt vannak előttem.

Valakinek tartani kell
A zászlónkat magasra,
Én ígérem: előlviszem
Miránk váró csatákba.

2009. november 11.
London, Ontario

KÉKNEFELEJCS

Udvarunknak füves részén
nefelejcs nőtt százzámra,
fájt a szívem vágni őket,
meghagytam egy sarokba'.

Én nem tudom ki ültette,
szaporodtak tavasszal,
a Teremtőnk mind éltette,
harcolhattak a gazzal.

Amikor mind elvirágzott,
levágtam a gyepünket,
a virágok mind elbújtak,
nem láttam kék fejüket.

Néha, néha egy pár virág
kandikált a fű közül,
de nem jöttek tucatszámra,
megjelentek egyedül.

Nyár múltával eljött az ősz
aludtak a virágok,
hó lepte be udvarunkat,
s tán az egész világot.

Hideg tél volt, igen hideg,
kifagytak a rózsafák,
de tavasznak eljöttével
életre kelt sok virág.

Udvarunknak füves részén,
nefelejcssek nyílottak,
minden évben szaporodtak,
soha ki nem pusztultak.

2009. november 11.
London, Ontario

KÖDÖSNAPON ŐSZIESŐ

Elmúlt már a forró nyarunk,
megjött az ősz időben,
tapasztalom, mert kint állunk,
ázunk a nagy esőben.

Szállingóznak a vízcseppek,
megmossák az ágakat,
néha várnak, megpihennek,
aztán ömlik, ránk szakad.

Köd vonja be környékünket,
szomorkodik minden fa,
mert szétszórták levelüket,
nincsen nekik más ruha.

Ne sírjatok lombok nélkül,
jön még rátok kikelet,
higgyétek el majd kizöldül,
s elfelejtjük a telet.

Minden évben megjön újra,
nem feled el bennünket,
meleg napját megmutatja,
s elzavarja telünket.

Novemberi őszben vagyunk,
nem ért ide még a tél,
de már arról gondolkodunk,
hogyszer egyszer csak ideér.

Ha megázunk egy záporban,
tudjuk az ősz ezzel jár,
mégsem fázunk kiskabátban,
bár elmúlt a forró nyár

2009. november 12.
London, Ontario

TÁVOL VAN HAZÁM

Messze van a kicsi hazám,
Nem láthatom én többé.
Ott született anyám, apám,
Otthonom lesz örökké.

Megtanultam ott beszélni,
Anyám volt a tanító,
Majd aztán az iskolákban
Belémnőtt a magyar szó.

Óvodámat megszerettem,
Abba mentem játszani,
Sok barátot megismertem,
Ottan kezdtem tanulni.

Mikor kezdtem iskolámat,
Háború dúlt köröttünk,
Örömhöz jött a bánat,
Eltűnt, akit szerettünk.

Nem játék volt az iskolám,
Tanultam én évekig,
Mire indult életpályám,
Készülgettem sokáig.

Hazámban a nehézségek
Engem arra készítettek,
Hogy én onnan meneküljek,
Más országot keressek.

Távol van ma az én hazám,
Nem láthatom én többé.
Ott született anyám, apám,
Otthonom lesz örökké.

2009. november 12.
London, Ontario

KÉSŐ ŐSZ VAN

Kis időre feljön a nap,
s máris indul pihenni,
nem is ül fel a trónjára,
fél, hogy el fog aludni.

Alig múlik el a reggel,
alkonyodik azonnal,
ez az élet: késő ősz van,
ám változik tavasszal.

Reggelente deret látok,
fehérebb lett a határ,
a kismókus is didereg,
gyűjtögetni idejár.

Zúzmarával telve a fák,
befagy a víz reggelre,
de eltűnik hamar a jég,
mert kiolvad estére.

A vadkacsák itt telelnek,
bár egy részük elrepül,
vadlibákkal barátkoznak,
nem maradnak egyedül.

Gondos népek megetetik
az itt ragadt madarat,
nem éhezik itt a madár,
ha télére itt marad.

Késő ősszel rövid a nap,
az éjszaka bővebb lett,
lesz változás márciusban,
ha eljön a kikelet.

2009. november 13.
London, Ontario

ŐSZBEN ÉLEK

Őszi napsugárnak
Lángoló melege,
Volt az életemnek
Utolsó szerelme.

Elmúlt tavaszom
Ébredezni kezdett,
És a kiszáradt gally
Titkon kirüggyezett.

Terméketlen ősszel
Bimbó a fák ágán,
Egy kicsit még virít,
És elpusztul árván.

Kinyílt egy virágom
Őszi napsugárban,
De jól tudta szívem,
Nem élek a nyárban.

Ha nyárban élhetnék,
Még tiéd lehetnék,
Virágzó lelkemmel,
Szerelmet vallanék.

De már őszben élek,
Nem titkolom soha,
Őszbevegült hajjal
A sorsom mostoha.

Az ősz néha meleg,
Kinyílnak a rügyek,
Még késő őszben is
Jöhetnek szerelmek.

2009. november 15.
London, Ontario

TÁVOLI SÍROK

Szerettem jó szüleimet,
soká velünk voltak,
elvesztettük régen őket,
rég a sírban vannak.

Más hazában van a sírjuk,
nem mehetünk oda,
fényképen is megláthatjuk:
jól van-e gondozva.

Nem jártam én régen arra,
nem volt okom menni,
ezer mérföld távolságba
sírhalmozat nézni.

Egész nap tartana utam
mire odaérnék,
és miután elfáradtam,
csak sírhalmot látnék.

Meghálhatnék éjszakára,
vannak ott motelok,
majd indulnék Kanadába,
két nap, s itthon vagyok.

Én reális ember lettem,
szüleim szerettem,
vajon nagyobb szeretetem,
ha sírjukat nézem?

Más hazába nem járhatok
sírhalmozat nézni,
szüleimhez hű maradok,
nem is kell utazni.

2009. november 16.
London, Ontario

ELMÚLT IFJÚSÁGOD

Ne sirasd volt ifjúságod,
úgy sem jön az vissza,
és ha foszlik a te álmod,
ne légy múltad rabja.

Ha teheted, nézd a jövőd,
nemcsak ami elmúlt,
és ha érzed, fogytán időd,
keresd azt, mi szép volt.

Ne panaszkodj bajaidról,
másnak is van gondja,
elmélkedj a holnapokról,
ne nézz csak a múltba.

Éveinknek volt szépsége,
voltak vidám napok,
tudom, néha nehézségre
is rábukkanhatok.

Életemben én azt nézem,
ami szép és kedves,
így hát boldog az életem,
és sohase könnyes.

Ha a terved nem sikerült,
s nem értél a célba,
és ha álmod nem teljesült,
kezd az élted újra.

Ne sirasd volt ifjúságod,
úgy sem jön az vissza,
és ha foszlik a te álmod,
ne légy múltad rabja.

2009. november 16.
London, Ontario

HŰ SZERELMEM

Szép akác virága
néha kétszer nyílik,
de végül elhervad,
és a földre hullik.

Orgona is nyílhat,
jó időben kétszer,
de hervadás sorsa,
nem támad soha fel.

Fáknak virágzása,
nem emberi élet,
kivirágzás után
megint újraéled.

Szerelmünk virága,
nem hasonlít fához,
ha elvezet minket
örök elhaláshoz.

Némelyik kinyílik,
és máris elhervad,
de ha igaz, akkor
örökké megmarad.

Az első szerelmem
nemcsak édes emlék,
bent él a szívemben,
tovább virít ott még.

Az én hű szerelmem
mikor rég kinyílt,
megmaradt örökké,
soha el nem múlt.

2009. november 16.
London, Ontario

MULANDÓSÁG

A nagy tenger vize
Örökké hömpölyög,
De a szívem megáll,
Én nem vagyok örök.

Mulandó vagyok én,
Mint kertem virága,
S virágnyílás múltán,
Lehullok síromba.

Mulandóságomban
Dicsérem az Istent,
Ki teremtett engem,
És lakozik ott fent.

Virágok színükkel
Dicsérik hatalmát,
Én pedig szavakkal
Köszönöm irgalmát.

Imákkal, s énekkel
Jövök, Uram, feléd,
Tetőd jön hozzám
Nekem küldött Igéd.

Megosztom hitemet
Az én hű népemmel,
És dicsérünk együtt
Sok, sok szeretettel.

Mulandó vagyok én,
Mulandó a népem,
Ám örök a sorsunk
Teremtőm kezében.

2009. november 16.
London, Ontario

MULANDÓ RÓZSAKERT

Öt éven át egy nagy kertben
Volt a kicsi házam.
Amerre csak nézett szemem,
Virágokat láttam.

Öreg asszony élt ott régen,
Abban látta álmát,
Hogy ültessen a kertjében,
S szépítse udvarát.

Napokon át kint dolgozott,
Virág volt szerelme,
S évről-évre nagyobbodott
Szép virágos kertje.

Évek múltán megtört álma,
Ébrednie kellett,
Munkára várt szép kis háza,
Feladta a kertet.

Letörte egy gyors betegség,
Lányához költözött,
Hogy folytassa még életét,
Rideg falak között.

Mi vettük meg a szép házát,
És a tündérkertjét;
Munkálkodva formáltam át,
Hogy az szebbé váljék.

Száz rózsabokrot ültettem,
Sokat kertészkedtem,
S öt év után én is mentem,
Messzire költöztem.

2009. november 18.
London, Ontario

NEM ÜLTETEK MÁR

Nem ültetek már virágot,
Elhervadnak azok,
A mulandó virág helyett
Rég verseket írok.

Olvashatom napról napra,
Meg is mutathatom,
És miután én elmentem,
A világra hagyom.

Amikor én kertészkedtem,
Nem írtam verseket,
Rózsát, s virágot ültettem,
Tollforgatás helyett.

Fényképeim ma is vannak
A sok szép virágról,
És én tovább elmélkedem
Édes illatukról.

De barátim nem láthatják,
Mi volt a kertemben,
Ám továbbra olvashatják,
Mit írok versemben.

Versem kissé maradandóbb
Mint a virágaim,
Olvassátok, s láthatjátok,
Mik voltak álmaim.

Nem ültetek több virágot,
Öt évig azt tettem,
Inkább írok sok-sok verset
S tielétek teszem.

2009. november 18.
London, Ontario

REGGELI KÖSZÖNET

Köszönöm, hogy egy új napra
ismét felvirradtam,
és azt, hogy én az ágyamban
nyugodtan alhattam.

Tudom, Uram, vannak akik,
a földön alusznak,
nincsen meleg takarójuk,
és párnát sem kapnak.

Köszönöm bő reggelimet,
ebéd is jut nékem,
estebédre sem éhezem,
lesz majd eleségem.

Tudok arról hú Teremtőm,
hogy sokan éheznek,
és egy szelet kenyér nélkül,
mily sokan szenvednek.

Köszönöm a ruhám, cipőm,
mely melegít engem,
köszönöm a meleg otthont,
amit adtál nekem.

Köszönöm jó szüleimet,
akik felneveltek,
és ha már nincsenek velünk,
áldd meg emléküket.

Igaz szívből megköszönöm,
Te lettél Teremtőm,
Te adtad meg a múltamat,
S benned a jövőndöm.

2009. november 18.
London, Ontario

MICI A BÁLKIRÁLYNŐ

Nem jön Mici ma a bálba,
Kibicsaklott mindkét lába.
Hétfőn lett ő menyecske,
Ugrált mint a bakkecske.

Menyasszonyi táncát járta,
A nagybögös volt a párja,
Ám a Zsiga berúgott,
A székekbe fogódzott.

A nagybögös tán száz kiló,
Úgy csúfolják: nagy víziló.
Megtörtént a baleset,
Menyecskére ráesett,

Nagy volt ott a riadalom,
Meg is állt a lakodalom.
Mici alig szuszogott,
Ülni, állni sem tudott.

Menyasszonyi ruhájába',
Bevitték őt egy kórházba:
Gipszbe tették a lábát,
S lefűjták a nászútját.

Amíg gipszben van a lába,
Nem mehet a cigánybálba;
Sajnálja a sok pulya,.
Beteg lett az anyuka.

Hát, bizony ez tragédia!
Hisz a mai cigánybálba,
Szép Mici a királynő,
És járkálni sem tud ő.

2009. november 19.
London, Ontario

ÉBREN VAGY-E?

Ébren vagy-e drága népem,
Vagy már elaludtál?
Hol hallgatod üzenetem?
Gyászos ravatalnál?

A koporsód rég elkészült,
Oly mélyen aludtál,
Ellenséged vár már reád,
Megásott sírodnál.

Megírták a gyászjelentést,
Újságokba tették,
Gyors haláloed a világnak
Már ki is hirdették.

Szétdarabolt országodat,
Szomszédidra bízták,
És ők titkon néped felét
Temetőbbe zárták.

Hát nem látod mi történik
Ezzel az országgal?
Várnak reád szomszédaid
Kaszával, kapával.

Ami magyar, elpusztítják,
Útban vagyunk nekik,
És, hogy kitől van hazájuk,
Gyáván elfelejtik.

Tatár ellen, s török ellen
Kinek folyt a vére?
Örökké a mi népünknek
Került életébe.

2009. november 19.
London, Ontario

ERZSÉBET NAP

Erzsébet nap után
Jön november vége,
Hajnali fagyok közt
Készülünk a télre.

Ma borús az égbolt,
Hófellegek járnak,
A kopár fák súgják:
Vége lett a nyárnak.

Bár kések egy napot,
Poharam emelem,
Örömmel köszöntöm
Sok-sok Erzsébetem.

A két nagyanyámnak
Erzsébet volt neve,
Szintén Erzsébet volt
Szívemnek szerelme.

Amerre csak jártam,
Erzsikéket láttam,
Betke, Zsóka, Bözsi
Nevekre találtam.

Sok becenév között,
Erzsébet a legszebb,
Sárospatak szentje
Nékem a legszentebb.

Legyetek boldogok,
Kedves Erzsébetek!
S adjon a Teremtő
Áldást, békességet.

2009. november 19.
London, Ontario

MEGÁLLT A SZÍVEM

Ha a szívünk egyszer megáll,
Nem végleges még a halál.
Mikor szívem operálták,
Szívem, tüdőm lekapcsolták.

Gép dolgozott szívem helyett,
Nem is vettem lélegzetet;
Testem kihűlt úgyannyira,
Úgy néztek rám, mint halottra.

Csodaszép volt ott az álmom,
Ébren voltam, ma is hallom,
Azt beszéltek az orvosok:
Minden jól van, megmaradok.

Jéghideg volt még a testem,
De én semmit nem éreztem,
Vastag cső volt a torkomban,
Ezért semmit nem szólhattam.

Két kezemmel mutogattam:
Hogy tollat, papírt akartam.
Hoztak nekem, nem várattak,
Megengedték, hogy én írjak.

Toll és papír volt kezemben,
Szép üzenet volt eszemben,
De nem tudtam semmit írni,
Szerettem voln akkor sírni.

Másnap mikor széken ültem,
Szabadabban beszélhettem.
Azóta még dobog szívem,
Szív műtétem csak emlékem.

2009. november 20.
London, Ontario

CSABA VEZÉRHEZ!

Odafent a csillagok közt
Van talán otthonod.
Mi történik lent a földön,
Napról napra tudod.

Nem történik itt változás,
Az van, mi volt régen:
Háborúznak az emberek
Földön és a légben.

Rabolnak és verekednek,
Egymást legyilkolják,
Gonoszságnak világa ez,
Lucifert szolgálják.

Fiatalon elpusztulnak
Az élet súlyától,
Körülöttünk hangos a táj
Háborúk zajától.

Gyere újra! Csaba vezér!
Hagyd a Hadak útját!
Látogasd meg hű népedet,
Gyere, óvjad hazád!

Csillagútról hozd vitézid,
A magyar rónákra,
Szükségünk van segítségre,
Harcos katonákra.

Meglopják az országunkat,
Rút, idegen hordák,
A meggyötört magyarjaink
Visszatérted várják.

2009. november 20.
London, Ontario

DICSÉREM ISTENEM

Én Istenem! Jó Istenem!
Kezedben van az életem.
Elkísértél gyermekkortól,
Megőriztél bántalmaktól.

Ha nehéz volt utam néha,
Gyógyírt raktál lábaimra.
Te erődben bízva bíztam,
És Teneked hálát adtam.

Örömben is Te voltál,
Egy templomi igaz oltár,
Oltárodnál is köszönöm:
Te lettél az én örömöm.

Mikor terheket cipeltem,
Segítettél mindig nekem.
Éreztem én és jól tudtam:
Velem voltál bajaimban.

Erő voltál nehézségben,
Hű orvos a betegségben.
Megáldottál bőségesen,
Ezért gazdag ma életem.

Életemet tedd örömmé,
Hálás leszek én örökké.
Ha adod rám próbáidat,
Ne adj hozzá bánatokat.

Te adtad az én lelkemet,
Magasztalom is nevedet.
Én Istenem! Jó Istenem!
Fogadd örök dicséretem.

2009. november 22.
London, Ontario

BUZDÍTÓ SZAVAK

Hogyha sötét fellegekből
záporosó hull reád,
ne aggódj a felhők miatt,
néha sorsod esőt ad.

Nemcsak búzavirág színű
felettünk a magas ég,
néha csupán gyászfellegek
árnyában él a vidék.

Ha a felhők sűrű könnye
a földünkre aláhull,
bő záportól erdő, s mező
zölddé válik, kivirul.

Rügy nő ki a kopár ágon,
kinyílnak a virágok,
nemcsak átok fent a felhő,
abból jönnek áldások.

Felhők mögül ha süt a nap,
szivárvány lesz odafenn,
biztat téged, el ne csüggedj,
szebb lesz neked idelelni.

Ha feltámad egy erős szél,
néha, néha vihar az,
ez a vihar gyakran bánat,
de utána jön vigasz.

Hogyha sötét fellegekből
záporosó hull reád,
ne aggódj a felhők miatt,
néha sorsod esőt ad.

2009. november 24.
London, Ontario

JÖN MAJD EGY KOR

Eljön egy kor, valamikor,
Véget ér a hazugság.
Ki lesz dobva az álompor,
Meváltozik a világ.

Húsz év óta port hintenek
A nemzetünk szemébe,
És nem látnak az emberek,
Voksot adnak cserébe.

Kifakult már a köpenyeg,
Mit húsz éve váltottak,
Kell a lóra egy új nyereg,
Ezt az új kor megadhat.

Ti ültök ma a nyeregben,
Új gazdagok, kulákok,
Kezetekben ostor csattog,
Míg népüktől zabráltok.

Aki köztünk igazat mond,
Azt a csiszlik lefogják,
Gaz hatalmuk védelmében
Börtönökbe bezárják.

Báránybőrbe bújt farkasok
Uralják ma hazánkat,
Útjukban van, aki magyar,
Mert ők rendet akarnak.

Ma fent ültök a nyeregben,
De már üzen az idő:
Változóban van országunk,
Fényesebb lesz a jövő.

2009. november 25.
London, Ontario

ELMÚLT DICSŐSÉGÜNK

Nem kell nézni a régmúltba,
A Kárpátok magyar volt,
Kardjainkon nem volt rozsdá,
Zászlóinkon nem volt folt.

Ezer év volt mi mögöttünk,
Dicsőségünk tündöklött,
Ám nem jóval szövetkeztünk,
És a zászlónk letörött.

Közöttünk más népek laktak,
Mégse láttuk a veszélyt,
Elrabolták nagy hazánkat,
Felvidéket és Erdélyt.

Kárpátalja nem volt ukrán,
De mitőlünk elvették,
Csalás történt Kárpátalján:
Áldozat a magyarnép.

Délvidék nagy falvaiban
Magyarul szólt a nóta,
De az egész Vajdaságban,
Változás van azóta.

Ősi kardunk rozsdá rágja,
Múzeumnak dísze csak,
S a nagy világ nem sajnálja,
Hogy a magyar kihalhat.

Elmúlt már a dicsőségünk,
Lejöttünk a magasból,
De üzen lent a szellemünk,
Harcba hív a sírokból.

2009. november 25.
London, Ontario

GONDOLATAIM

Hatalmas láng a szerelem,
Kicsi vulkán, Vezűv tán,
Igen mélyről jött érzelem,
Tűzeső egy hegycsúcsán.

Édes must, mi megérlődik,
Erősebb lesz idővel;
Hű érzelmünk borrá válik,
És megtelik erővel.

A szerelmünk néha álom,
Miből jöhet ébredés,
Van, akinek csupán járom,
Mázsásteher cipelés.

A szerelem meg tud nőni
Szeretetünk kertjében,
Nem kell soha ültetgetni,
Magától is megterem.

Lehet tavasz és deres ősz,
A szerelem megterem;
Lehetsz ifjú, lehetsz idős,
Átjárhat az érzelem.

Csalódás lesz a szerelem,
Ha hűtlen a kedvesünk,
Ha nincs, aki megöleljen,
Fájdalom a szerelmünk.

A szerelem boldog tudat,
Ha szeretnek bennünket,
És ha egyszer örök marad,
Szébbé teszi létünket.

2009. november 27.
London, Ontario

VESSZŐPARIPÁM

Amikor én gyermek voltam,
volt egy vesszőparipám,
egész nyáron lovagoltam
a szomszédunk udvarán.

Ott is volt egy magamfajta
száguldozó lovaglő,
versenyeztünk napról napra
kié volt a legjobb ló.

Ha szomjazott a paripám,
levittem a Tiszára,
de vigyáztam a víz partján
ne lépjek be a sárba.

Kedves apám műhelyében
egy lófejet faragtam,
láng égett a két szemében,
mikor jól meghajtottam.

A paripám nem kért zabot,
nem volt neki négy lába,
csak két lábon futkározott,
úgy ment be a faluba.

A faluban volt sokaknak
lova, ökre, tehene,
de párja szép paripámnak,
nem létezett sehol se.

Gyermekkorom paripája
rég nem eszi a zabot,
de tovább fut volt gazdája,
hajt egy motorfogatot.

2009. november 29.
London, Ontario

A SZERETETÜNNEPE

A karácsony gyakorlatban
Több mint vallás és Ige,
Mindenütt a nagyvilágban:
A szeretetünnepe.

Velünk vannak kedveseink,
Akiket mi szeretünk,
Harmatosak ma szemeink,
Ha vidám az ünnepünk.

Az adventben készülődünk
Karácsonyi napokra,
Családunkkal együtt lépünk
Egy ünnepi korszakba.

Rég érkezett, akit vártunk,
Nagy örömhírt hozott Ő,
Mert Ővele javult sorsunk,
Ő a jelen és jövő.

A karácsony Jézusért van,
Ezt tanultuk réges-rég:
S betlehemi pusztaságban
Hirdette a magas ég.

Szeretőbbek már a szívek,
Az adventi időben,
Mert látják a békességet,
A parányi Kisdédben.

A karácsony gyakorlatban
Több mint vallás és Ige,
Mindenütt a nagyvilágban:
A szeretetünnepe.

2009. december 1.
London, Ontario

KÉSŐI RÓZSABIMBÓ

Beszéltem egy hópehelyhez
Ma reggel:
"Ne jöjj te a kiskertemhez
Túl közel!"

Bimbójában ott egy rózsza,
Alszik még,
Bontakozna fehér szirma:
Csodaszép.

Egy elkésett rózsza nyílna,
Ha tudna,
Ám ha havas lesz virága,
Mégfagyna.

A hópehely nem hallgatta
Mit mondtam,
És a bimbót megcsókolta
Titokban.

Lefagyott a kicsiny rózsza,
Elveszett;
Tél idején gyöngye szirma,
Porrá lett.

Hű szerelmem virágzása
Már álom,
Kinyílását én már soha
Nem látom.

Aludj bimbó én nélkülem
Örökre,
Meg ne tudják ki a szívem
Szerelme.

2009. december 1.
London, Ontario

KÖZELGŐ ÜNNEPEK

Juharfának sűrű lombja
rég lehullott a földre,
árva lett sok kopár ága,
eltűnt zöldje örökre.

Selymes, fehér hótakarót
lenget a szél utcánkon,
fehérebb lett már a bozót,
volt színét nem láthatom.

Szürkefelhő nem a régi,
eső helyett havat hint,
fagyos szellő megkergeti,
tél most az úr idekint.

Odavan már a forró nyár,
de emléke itt maradt,
tegnap virult a zöld határ,
ma bujkál a hó alatt.

Gyümölcsstermés idejéből,
van befőtt az üvegben,
a Teremtő nagy kertjéből
van eledel idebenn.

Kopár a föld körülöttünk,
eljött már a hideg tél,
fenyőfa ma a kedvencünk,
karácsonyról ez mesél.

Süvölt a szél, új telet hoz,
várakozik a szívünk,
elérkezünk karácsonyhoz,
új ünnepre készülünk.

2009. december 2.
London, Ontario

KARÁCSONYI AJÁNDÉK

Mi nem adunk ajándékot
Egymásnak,
Amit adunk, nem látható:
Nem tárgyak.

Lehet, mások is láthatják,
Ha adunk,
Belülről jön ajándékunk,
És szavunk.

Ahogy szólok szeretettel
Tehozzád,
Az emberek körülöttem
Hallhatják.

Ha megfogom kezeidet
Megérzed,
Szeretetem egy ajándék
Tenéked.

Karácsonyi fenyőfákon
Lámpa ég,
Szívemben is látható az
Ajándék.

Szeretetem ragyog reád,
Simogat,
S egy éltlen át szeretettel
Csókolgat.

Napról napra felajánlom
A szívem,
Évről évre megosztom az
Életem.

2009. december 4.
London, Ontario

ÖRÖK EMLÉK VAGY

Mikor csillag van az égen,
Örök emlék vagy énnékem,
Mert ha nézem én az eget,
Megláthatom csillagképed.

Ha derülten ragyog az ég,
Néha látlak, feléd mennék,
De csillagid bújócskázna,
S igen gyakran eltakarna.

Néha, hogyha jön az éjféli,
Hiszem, talán visszajöttél:
Hulló csillag fut az éjben,
Oly ismerős fénye nékem.

Én is csillagok közt éltem,
Egyszer aztán földre értem,
Csillag hullott a jöttömkor,
Ide jöttem, mint csillagpor.

Megérkeztem egy éjszaka,
Nem hirdette azt trombita,
Némán hulltak a csillagok,
Éreztem én: köztük hullok.

Te ott vagy a csillagokkal,
Földről nézve felhő takar,
Valamikor tán felmegyek,
Akkor én is csillag leszek.

Ma még én a földön élek,
Éjszakánként feléd nézek,
Érzem, egyszer újra látlak,
Ezért most is visszavárlak.

2009. december 8.
London, Ontario

HÓVAL TELT PÁRNA

Kihűlt rég a nyári, forró
Nagykohó.
Felváltotta tegnap reggel
Egy kis hó.

Az angyalok díspárnája
Ha szakad,
Abból hullhat a fehér toll
Egész nap.

Jó lenne ha összevarnák
Huzatát,
S nem festenék fehérre az
Éjszakát.

Kaptunk mára mi a hóból
Eleget,
Tudom, régen várták ezt a
Gyerekek.

Elkészül egy kis hóember
Azonnal,
Jól járunk most a mennyei
Tollakkal.

Hógolyózni, kint játszani
Nagyon jó,
Csak ne essen egész nap a
Fehér hó.

Gyermeksereg azt kiáltja:
Gyere hó!
Bár a felnőtt nem szereti,
Nekik jó.

2009. december 9.
London, Ontario

A KARÁDI NAGYAPA

Szemem előtt látom ma is
A karádi nagyapát.
Hűségesen rendbe szedte
Udvarát és hajlékát.

Négy fiúval, három lánnyal
És a derék párjával,
Hét hold földnek terméséből
Küszködtek a világgal.

Nem volt lova, csak tehene,
Azzal járt a mezőre,
Korán reggel útnak indult,
És hazaért estére.

Vetés után már gyalogolt,
Egy bottal a kezében,
Mezítláb járt, parasztosan,
Gondokkal a szívében:

Kilenc szájnak ételt adni,
Az öregnek nehéz volt,
Nagy családját felruházni,
Ruhájukra kellett folt.

Nagyapa még bőgatyában
Élte át az életét,
Két ember volt a faluban,
Akik még azt viselték.

Az én Kántor nagyapámról
Nincs senkinek fényképe,
Gondolatban látom csupán,
Bennem él az emléke.

2009. december 9.
London, Ontario

HÁLAADÓ IMÁM

Istenhez szól imám,
Ő teremtett engem,
Megköszönöm neki,
Amit megtett értem.

Múltunk reá épült,
Ő jövőnk reménye:
Létünknek forrása,
S a mindenség őre.

Napom vele kezdem,
Mindig vele végzem,
Övé minden percem,
Nappalom, s éjjelem.

Gyásznak idejében
Vigaszom Ő nekem,
Velem van az Isten;
Sose hagy el engem.

Mikor beteg vagyok,
Orvoshoz fordulok,
De gyógyulást mégis
Teremtőtől kapok.

Istenem! Teremtőm!
Erőm és reményem!
Mikor nehéz terhem,
Te adsz erőt nekem.

Teremtőm! Istenem!
Légy örökké velem,
Áldd meg az életem,
Neked adom szívem.

2009. december 11.
London, Ontario

NE VÁRJATOK VISSZA

Elszállt már egy emberöltő,
Amióta eljöttünk,
És nagyon sok vándorfelhő
Elrepült már felettünk.

Messze szálló dús fellegek!
Veletek nem mehetünk,
Mert itt élnek a gyermekek,
Ideköt már életünk.

Itt maradunk új hazánkban,
Nem mozdulunk sehova,
Nem vándorlunk a világban,
Ez családunk otthona.

Ne várjatok minket vissza,
Megváltozott a világ,
Nem mehetünk többé haza,
Idegen föld a hazánk.

Mögöttünk már az életünk,
Nem kezdhetünk újabbat,
Haza többé nem mehetünk,
Sajgó szívünk meghasad.

Azt kívánom tiszta szívvel
Legyen örök hazátok,
S ne kísérjen sohasem el,
A minket ért rút átok.

Ötvenhatunk messze zavart,
Menekültünk távolba,
Bár túléltek a nagy vihart,
Nem mehetünk már haza.

2009. december 11.
London, Ontario

MEGJELENSZ

Mint kóborló vándorfelhő
odafenn az égen,
egy eltévedt gondolatban
megjelsz te nékem.

Néha balról, néha jobbról,
előlről, hátulról,
jelenemből és múltamból,
közelről, távolról.

Bármerre fordítom fejem,
megjelsz előttem;
nehogy azt hidd, elfeledtem
a régi szerelmem.

Évtizedek jönnek, mennek,
gyűlnek az emlékek,
amikor én megláthatlak,
azok víg ünnepek.

Valamikort jön egy ünnep,
az lesz az utolsó,
amikor majd véglegesen
elfed a koporsó.

Hidd el, lelkeszemeimet
nem hunyom le soha,
ma is látlak, úgy mint régen,
s jobban mint valaha.

Mint kóborló vándorfelhő
odafenn égen,
egy eltévedt gondolatban
megjelsz te nékem.

2009. december 13.
Niagara Falls, ON

AZ ESZTENDŐ VÉGÉN

Az esztendő végén vagyunk,
elment egy évtized,
búcsút int az új a múltnak,
rohannak az évek.

Nemrég vette még kezdetét
ez az új évszázad,
s száz esztendő egy tizede
már mögöttünk halad.

Nem tudjuk mi megmenteni
a sírba szállt évet,
eltemettünk minden napot,
amint semmivé lett.

Volt, aki sok boldogságot
látott egy éven át,
volt olyan, ki bánatosan
sírt át sok éjszakát.

Ahogy jönnek, el is múlnak
bajok, betegségek,
nemcsak rosszat, néha jót ad
a mulandó élet.

Az életben sok jót kaptam,
de volt néha rossz is,
múlófélben mind a kettő,
s vele életem is.

Múlófélben vagyok én is,
őszbeborult fejem,
nem tudom, hogy ez év után
jön-e sok új nekem.

2009. december 13.
Niagara Falls, ON

JÓ TÉL VOLT IDÁIG

Jó telünk volt mostanáig,
Nem láttunk mi hóvihart,
Szeretnénk ha januárig
A szép telünk még kitart.

Esett ugyan felénk is hó,
De az eltűnt, nem maradt,
Nincsen fehér hótakaró,
Mert ami volt, elolvadt.

Szeretjük az enyhe időt,
Nem kell nekünk a hideg,
Jó így zárni az esztendőt,
Ha december melegebb.

Ideje, hogy örvendezzek?
Karácsony még el se jött,
A hidegek mostan jönnek,
Nem élünk a tél mögött.

Két hét után jön január,
Havas utakon megyünk,
Várjuk, jöjjön el február,
És a télből kimegyünk.

Néhány éve kinevettem,
Sok veszélyes hóvihart,
De azóta nem szeretem,
Hogyha kapunk zivatart.

Egyszer talán lelassulok,
S nem sietek, mint régen,
De amíg én dolgozhatok,
Jövés, menés az életem.

2009. december 15.
London, Ontario

FEHÉR KARÁCSONY?

Reggel óta szállingóznak,
Órákon át némán hullnak,
A kis fehér hópelyhek.
Udvarunkra bár lehullnak,
Azok sehol nem látszanak,
A gyepek között eltűnnek.

Nem is tudják a hópelyhek,
Maradjanak, vagy jöjjenek
Látogatni bennünket.
Fekete a járdánk, s utcánk,
Olyan mintha ősszel látnánk,
De szürkébbek az egek.

A sok hely ahogyan gyűlik,
Házunk, s utcánk fehéredik,
Befest mindent fehérre.
És ha most a hó fog győzni,
Már nem sokat kell időzni,
Fehér lesz a Szenteste.

Fenséges lesz az ünnepünk,
Ha fehérben ünnepelünk,
S eljutunk a templomba.
Lehullhattok kis hópelyhek,
Karácsonyig ne menjetek
Környékünkéről sehova.

Karácsonyunk áldott ünnep,
Természetben is új kezdet,
Rövidül az éjszaka.
Ahogy megyünk az új évbe,
Több fény jön az életünkbe,
Ez ma szívem vigasza.

2009. december 16.
London, Ontario

KÁNTÁLTUNK

Szüleimmel kántáltunk
Karácsonyhoz közel,
Holdas este járkáltunk,
Sose felejttem el.

Ragyogtak a csillagok,
Kővé fagyott a sár,
Zúzmarától csillogott
A Tisza menti táj.

Nagymamáék házához
Vezetett az utunk,
S egy parányi ablakhoz
Oda lopózkodtunk.

Felzendült az énekünk,
A kutyák ugattak,
S ajtó nyílt előttünk,
Mire elhallgattak.

Nagymama kitopogott,
Pénzt tartott kezében,
De a fényben meglátott,
S felsírt örömében.

Ó, ti drága gyermekek!
Igen boldog vagyok.
Soha még nem jöttetek,
Örömhírt hoztatok...

Szüleim és nagymama,
Régen eltávoztak,
S helyettünk évek óta
Angyalok kántálnak

2009. december 17.
London, Ontario

KARÁCSONY ÜNNEPE

Zúg a falunk kis harangja,
Égből jön a földi hangja,
Csalogatja bús szívünket,
Imádkozni hív bennünket.

Házunk, utcánk hó borítja,
Elindulunk a templomba;
Fehér havon lépegetünk,
És ma együtt ünnepelünk.

Karácsonyhoz elérkezünk,
Megmutatjuk szeretetünk.
Kis Jézuskát örömünkben,
Magasztaljuk szeretetben.

A mostani karácsonyban
Ember s Isten ünnepe van,
Találkozunk békességben,
A szeretet szent jegyében.

A családok összegyűlnek,
Lakomákkal ünnepelnek.
Az asztalok megterülnek,
A családok együtt esznek.

Kisunokák és gyermekek,
Évek múltán emlékeznek
Egy karácsony ebédjére,
S az ünnepnek melegére.

Elhallgatott már a harang,
Égből küldött isteni hang,
Hívására együtt vagyunk,
Ez az igaz karácsonyunk.

2009. december 18.
London, Ontario

ÜNNEPI HÍVOGATÁS

Karácsony a mennyeiek
Földre küldött ünnepe,
Üzenete a nagy égnek,
Hogy jön Isten küldötte.

Leszállott a népek közé
Kisgyermeki formában;
Bánatuk lett örömökké,
Ahogy látták jászolban.

A mennyei örömhírben
Pásztornépek osztottak,
Jöttek hozzá dicsérettel,
S ajándékokat hoztak.

Az egekből jött seregek
Békességről szólottak,
Befogadták az emberek,
Kik Megváltóra vártak.

Bár a világ kissé alszik,
Ünnep szava nekik szól,
A jászol, mi ide látszik,
Üzen a Megváltónkról.

Barátaink! Keljetek fel
Éjszakánknak álmából!
Kisjászolhoz jöjjetek el,
Egy bünteljes világból!

Bátorítunk szavainkkal,
Légy te itten közöttünk!
Gyere hozzánk áhítattal,
Szeretettel köszöntünk!

2009. december 20.
Hamilton. Ontario

MIKULÁSVIRÁG

Alkonyodik az esztendő,
Közeleg az éjfél.
December hó lemenőben,
És január felkél.

Fagyoskodik az éjszaka,
Összehúzza magát,
És mikor már tavaszodik
Elfelejtí álmát.

Éjfélkörül ábrándozunk
A közelgő nyárról,
És ami még nem látható:
Színes virágokról.

Ma is nyílnak a virágok:
Mikulás virága,
Incselkedik szemeinkkel,
De nincsen illata.

Karácsonyra megjelenik
Fényes otthonokban,
Azt üzeni mindenkinek:
Tizenkét óra van.

Régen elmúlt a tizenegy,
Advent végét éljük,
S az újévnek közeledtén
A régít temetjük.

Mikulásvirág is elmegy
Örök hervadásba,
Kikeletre már nem virít,
Jön az elmúlása.

2009. december 23.
London, Ontario

DECEMBERI CSODA

Csodálatos egy fenyőfa
az esztendő végén,
szívünk igaz karácsonya
jön vele, mint élmény.

Csodát kreál a fenyőfa
karácsonyhoz közel,
lesz belőle karácsonyfa
csillogó díszekkel.

Játékokkal körülrakják,
bár az sose játszik,
ha emberek körülállják,
néha alig látszik.

Szívet cserél, aki nézi
a díszített kisleányt,
karácsonykor megigézi
kisgyerekek hadát.

Átváltozik a világunk
a szenteste jöttén,
testvérinkre rátalálunk
karácsony ünnepén.

Emberekből jóakarat
és békeség árad,
szeretetünk utat mutat
e bűnös világnak.

Karácsonynak szeretete
bejárja a földet,
nekünk is szól üzenete,
ablakunknál zörget.

2009. december 24.
London, Ontario

MAGYAR BERKEK

Hervadnak a virágok,
Kopárak a kertek.
Költöznek a madarak,
Csendesek a berkek.

Rég nem esett az eső,
Szárazak a kutak,
Megsárgult a legelő,
Porosak az utak.

Benéztem a hazámba
Aratás idején,
Sivatag lett az ország
Július közepén.

Van valahol dús mező
Ebben az országban?
Búzaföldön dudva nő,
Szerte a határban.

Konkoly hintők világa
Lett a mi országunk,
Átkozott lett a hazánk,
Szolganéppé váltunk.

Vesd tűzre a gazokat!
Tisztítsd ki a kertet!
Vesd be termő búzával
Véráztatta földed!

Lesznek újra virágok
A kopár kertekben,
És lesz újra vidámdal
A magyar berkekben.

2009. december 28.
London, Ontario

KAPTAM EGY ÉLETET

Kaptam régen egy életet,
És abban egy új kezdetet,
Mindkettőből egyet, egyet:
Egy életet, s egy kezdetet.

Életünk nem ismétlődik,
Egyszer jön és el is múlik,
Visszahozni sosem lehet,
Ami elmúlt, múltamé lett.

Történelem nem ismétél,
Egy hasonló jön talán el.
Új életet nem kezdhetek,
És egy újra nem ébredek.

Ami elmúlt: történelem,
Sajnos, ilyen az életem.
Utaimat egyszer járom,
Tovarepül mint az álom.

Kihasználom perceimet,
Órákon át gyorsan pereg,
Óráimmal repül napom,
Mindhiába marasztalom.

Nem lassul le ez az idő,
Elfut tőlem az esztendő,
A jövődő még előttem,
Tartanám, de lehetetlen.

Nem kapok már új életet,
És abban egy új kezdetet,
Kaptam régen egy életet:
Egy életet, egy kezdetet.

2009. december 30.

London, Ontario

RÖPLABDÁZTAM

Az orvosom mondta nékem:
Fontos az én egészségem,
Járkáljak és gyalogoljak,
És ha lehet tornázzassak.

Meghallgattam a tanácsát,
Átsportoltam az éjszakát,
Ma reggelre azt álmodtam:
Órákon át röplabdáztam.

Az lepett meg a legjobban:
Játékomban nem fáradtam,
Ugráltam én, mint valaha,
Mint réges-rég iskolámba'.

Valójában rozsdás voltam,
Mégis, mégis ugrálgattam,
S átnyúltam a háló felett,
Ám a bíró megbüntetett.

Addig, addig ugrálgattam,
Takarómat mind lerúgtam,
Mire párnám elszerváltam,
Kezdett fájni már a lábam.

Éppen labda érte fejem,
Fejbe ütött az én nejem,
Ejnye, ejnye a nemjóját!
Mért húzom a takaróját?

Jót tornáztam az évvégén,
Majd jövőre folytatom én.
Tornázásra szükségem van,
Hát tornázom álmaimban.

2009. december 30.
London, Ontario

SZIKRÁK ÉS LÁNGOK

Egy parányi láng az élet,
amit sok, sok szikra éltet:
lakóhelyünk és iskolánk,
életünkben örök-szikrák.

Első szikrám anyám adta,
az én lángom ő gyújtotta,
övé volt az örök tűzhely,
mit megrakott szeretettel.

Családomra ha gondolok,
Teremtőmnek hálát adok,
emlék róla de szép szikra,
mert a lángot nekem adta.

Szikra az én szülőfalum,
változandó, én jól tudom,
emlékimben mégis szikra,
mert lángomat lobogtatta.

Patakot még megemlítem,
igen kedves város nekem,
bár nem éltem ott sokáig,
s mégis szikra halálomig.

Ma még élek és lángolok,
másoknak én tüzet adok,
ám elfogynak a napjaim,
alvófélben már lángjaim.

Mikor tüzem elhalványul,
a jó Isten hozzám lenyúl,
s eloltja az éltém lángját,
de meghagyja a hamuját.

2009. december 30.

London, Ontario

SZILVESZTERI HÁLÁNK

Szilveszterkor harangozunk,
Templomunkban találkozunk,
Múlt évünkért hálát adunk,
És egy újért imádkozunk.

Áldd meg Isten a népünket!
Hűn irányítsd lépteinket!
Legyen biztos a mi utunk,
Hogy utadon megmaradjunk.

Ne engedd, hogy eltévedjünk,
Veled járva, sose féljünk,
Mindig jókat cselekedjünk,
S céljainkhoz veled érijünk.

Hogyha nem jól viselkedünk,
Büntesd meg a hűtlenségünk,
Megértésben teljen évünk,
És sohase gyűlölködjünk.

Áldd meg népünket bőséggel,
Ellenségünket kergesd el,
Abban legyen az örömünk,
Hogy örök a békességünk.

Szeretetben teljen évünk,
És amit mi nagyon kérünk:
Bort, búzát és békességet,
És hozzá jó reménységet.

Szilveszterkor harangozunk,
Templomunkban találkozunk,
Múlt évünkért hálát adunk,
És egy újért imádkozunk.

2009. december 31.
London, Ontario

SZÉP ÁLDÁSOS NAP

Egy áldott decemberi nap
Templomomba bekopogtat,
Meglátogat minden évben,
És örömhírt hoz énnékem..
Távozzhat az ünnep fénye,
Bennem marad a reménye,
Karácsonyunk ragyogása,
Nem az ünnep főbb áldása.

Szép a fénye, a pompája,
Nagy családok lakomája,
De ezen túl zeng a jelszó:
Megszületett a Megváltó.
Kiskoromban, ahol jártam,
Nem ajándékokra vártam,
Ha volt néha karácsonyfa,
Tudtam, a kis Jézus hozta.

Egy ünnepre szegényes volt,
Napraforgó kóróból volt,
Fenyőág volt betűzdelve,
Azt nem Isten teremtette.
Szaloncukor se volt rajta,
Kockacukor szép papírba,
Ízlésesen csomagolva,
Lett ünnepünk ajándéka.

Háborúban jó volt minden,
Élni hagyott minket Isten,
Ez volt nekünk az ajándék,
Ez az ünnep most is emlék.
Kifakult az ünnep fénye,
De míg marad a reménye,
Áldás az én karácsonyom,
Ezt az áldást visszavárom.

2009. december 31.
London, Ontario

KÓRHÁZI SZILVESZTER

Ahogy várom a jövőndöt,
Nem siratom az esztendőt,
Csendben állok a sírjánál,
Sirás helyett örömöm száll.

Bár az évet most temetem,
Ezt csapásnak nem tekintem,
Olyan ez mint egy fa ága,
Nem most virít utoljára.

Új szezonban rügyek nőnek,
Újabb lombok megjelennek,
Újévnek is van szezonja,
Hosszabbodik minden napja.

Nem siratom én a múltat,
Mert a múltam megtaníthat,
Tanulhatunk hibáiból,
Ha kilépünk árnyékából.

Elmúlt már az ősztendő,
Szemem előtt már a jövő;
Jaj, de sokan messze mentek,
Vissza többé nem jöhetnek.

A múlt évet nem siratom,
Bár szilvesztert átvirrasztom,
Itt ünneplem egy kórházban,
Bedagadva mindkét lábam.

Nem vagyok elkeseredve,
Bízva nézek a jövőmbe,
S ahogy végzem az évet,
Áldom érte Istenemet.

2009. december 31.
London, Ontario

A KÖLTEMÉNYEK BETŰRENDES MUTATÓJA

A bádogos Ráski	227	Borostyánlevél.....	172
Ahol én születtem	251	Borús-esős nap.....	228
A hullámok útja	129	Buzdító szavak.....	271
A karádi nagypapa	282	Cigány sors.....	135
A karádi töltés	151	Csaba vezérhez.....	269
Alkonyati imám	45	Csilingelő harang.....	113
Ami elmúlt	136	Csodás alkonyat.....	51
Ami megmarad	248	Csöd szélén.....	96
Amikor már	193	Decemberi csoda.....	293
Anyám kertje	37	Decemberi utazás.....	18
A szemem világa	146	Délinyíló virág.....	132
A szerelmem	188	Diák város.....	90
A szeretetünnepe.....	276	Dicsérem Istenem.....	270
A végeken, messze	36	Drága hotelben.....	33
Az elvetett mag	103	Egészségre vágyom.....	131
Az erős tölgy	100	Egy beiktatásra.....	88
Az esztendő végén.....	286	Egy eltévedt cica.....	209
Az élet idegenben.....	130	Egy emberöltő.....	31
Az élet iskolája.....	10	Egy esti emlékem.....	47
Az életemről írok.....	244	Egy nap csupán.....	234
Az én hálaadásom.....	56	Egy rózsabimbó.....	211
Az oltárnál.....	176	Egyetemi éveimből.....	154
Az öreg fűzfa.....	198	Egy földi csillag.....	50
Az őszt itt békésebb.....	232	Egy kis realizmus.....	164
Áldásos eső.....	80	Egynapos zápor.....	73
Áldás vagy átok?.....	173	Egy száraz levél.....	106
Álmodó rózsabokor.....	204	Egy új szerenád.....	109
Áprilisi hóvihár.....	64	Elhervadt már.....	30
Balettruhás lány.....	17	Elindultam.....	124
Ballagási beszédem.....	86	Elmenő június.....	104
Baloldali induló.....	57	Elment tőlünk.....	250
Baloldali varjak.....	181	Elmúlásunk üzen.....	239
Bent a füzesben.....	201	Elmúlt dicsőségünk.....	273
Beszél az őszt.....	125	Elmúlt ifjúságod.....	259
Beszélő rózsza.....	62	Elszórt mag.....	161
Béke és háború.....	59	Elvirágzott ünnep.....	69
Bíró Marcsa.....	162	Emese és Etele.....	74
Borbélyinas.....	238	Emlékeim.....	3

Emlékeimből.....	107	Hálás vagyok.....	235
Emlékek hazámból.....	237	Háromezer vers.....	189
Emlékeztünk.....	142	Hidegmérő.....	31
Emlékszel rám?.....	78	Három csillag	12
Erdei lakodalmom.....	23	Hol van?	72
Erzsébet nap	267	Hópelyhek	38
Ereklye.....	115	Hóval telt párna.....	281
Ez a templom.....	182	Hóvihart kaptunk	13
Ezermester.....	160	Hűséges árnyékom	150
Ébredő virágaim.....	49	Hű szerelmem	260
Ébren vagy-e?.....	266	Idegeneknek	149
Égő csipkebokor.....	155	Idegenből szebb	159
Éjjeliőr is voltam.....	240	Illúzió a tavaszról	39
Életem fonala.....	85	Ima a Felvidékért	249
Életünk évszakai.....	75	Ismerős leányarc	171
Évközepe.....	117	Itt maradt álom	101
Évtizedek után.....	128	Január vége	27
Falevelek.....	110	Jár a baba, jár	122
Falusi életemből.....	70	Jegykendőd	163
Falusi fonóesték.....	22	Jézus bölcsője	220
Fehér karácsony.....	288	Jó apám tehene	200
Fehér rózsza.....	174	Jó éjszakát!	145
Fény mint erény.....	168	Jó tél volt idáig	287
Forintos király.....	68	Jön majd egy kor	272
Forró nyarunk.....	123	Kalitkába zárva	184
Futórózsáink.....	223	Kanadai zászlónk	147
Gengszterek.....	139	Kanadában élek	175
Gondolataim.....	274	Kaptam egy életet	295
Gondolatok.....	25	Karácsonyi ajándék.....	279
Gordi uram.....	194	Karácsony ünnepe	290
Gordonai úr.....	66	Karádi emlékem	134
Gyümölcs terem.....	246	Kántáltunk	289.
Halandóság.....	118	Kedves barátaim!	54
Ha meghalok.....	32	Keveset alszom	178
Ha pacsirta lennék.....	89	Kéklő őszi egek	216
Ha nem vagy itt.....	53	Kéknefelejcs	253
Ha véget ér.....	144	Kérdések hozzád	102
Hány év az élet?.....	195	Késői rózsabimbó	277
Hálaadó ima.....	114	Késő ősz van	256
Hálaadó imám.....	283	Két unokánk	152

Kicsi nemzetünk	7	Mélyen aludni	24
Kihűlt barátságra.....	225	Mély szeretetem	21
Kinyíltott rég	91	Mély titok volt	84
Kiskabátom	127	Mici a bákirálynő	265
Kisgazda volt	206	Miért menekülsz?	98
Kiskakas	15	Miért száműzünk?.....	233
Kiskorom emléke.....	165	Miért vagyok?	121
Kistücsök nótája	108	Mikulásvirág	292
Kívül-belül farkas	197	Milliárdos vagyok	5
Komputeres utazás	207	Mire vágyom?	126
Konkoly hintők	46	Mivé lettem	55
Korai villanások	224	Most ballagóknak	76
Koszorúerek	99	Mulandó rózsakert	262
Kórházi szilveszter	300	Mulandóság	261
Ködősnapon ősziésző...	254	Mútsirató dal	79
Költeményeim	11	Munkás életem	6
Könnyek között	241	Muskátlis kosár	111
Közelgő ünnepek	278	Nagy nyári vihar	141
Kufárok jönnek	52	Ne légy üstökös!	203
Lángoló pipacs	212	Nem megyek haza	35
Láttam	156	Nem ültetek már	263
Lehetőség, alkalom	143	Nem vagyok italos	245
Lehullott	28	Ne várjatok vissza	284
Lehullt levelek	187	Nincsen felhő	87
Lesz-e változás?	60	Nincsen levél	222
Létünk értéke	34	Nincsen pénzem	153
Libavics király	67	Nyugvó napunk	247
Madár dalolt	167	Otthon járok	119
Magas hóhegyek	29	Óráim szárnyai	166
Magyar berkek	294	Óvodás szerelem.....	16
Magyar kaszás	133	Örök emlék vagy	280
Magyar szolgálat	214	Örök szerelem	77
Megállt a szívem	268	Öt óra 18 perc	177
Megosztott nép	221	Ötvenkét év után	243
Megjelenés	285	Ötvenéves csapat	82
Megkereslek	12	Ősidős internet	9
Merengés a múltból	138	Őszben élek	257
Mezítlábas világ	186	Ősz jöttével	180
Még látom arcod	71	Pacsirta dalok	140
Még most is látom	231	Pataktól kaptam	4

Pergamentekercs	218	Tündöklő lombok	242
Pesti hazug banda	112	Ünnepi hívogatás	291
Piros gumicsizma	42	Üzenő őszi szellő	229
Porladó emlékek	43	Vadászatom	63
Promóciós lista	183	Vak Bottyán	192
Reggeli köszönet	264	Változó vélemény	1
Reménykedve élek	169	Változó rabság	226
Reményemhez	48	Vándorfecske	116
Rendszerváltás	14	Váratlan hóesés	219
Régi dicsőségünk	185	Veled leszek	215
Rohanó perceim	20	Vesszőparipám	275
Rózsanyílásra	93	Vetített árnyak	190
Röplabdáztam	296	Végső kikötőm	81
Sasszárnyakon	137	Vén diófánk	202
Sok hólapátolás	19	Viharok is jönnek	105
St. Pölteni templom ...	157	Virágillatok	94
Szálló éveim	92	Virágok nélkül	40
Szalmaláng	95	Virít az akác	83
Szerelemfa	97	Visszanézek	2
Szeretetem	65	Visszanézünk	210
Szép a tél	8	Vizit szüleimnél	217
Szép áldásos nap	299	Volt barátomnak	179
Szép leányokhoz	236	Volt kedvesem	205
Szikrák és lángok	297	Vörös levelek	196
Szilveszteri hálánk	298	Vörös léggömb	158
Színes végzet	230	Zászlótartó	252
Szlovák nyelvtörvény.	208	Zsarnokoknak!	170
Szőke Tisza tájai	199		
Szökökútnál	148	-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-	
Születés és elmúlás	213		
Találkoztunk	58	Rev. Paul Kántor	
Tartalom jegyzék	301	151 Martinet Ave. # 41	
Tavaszi jelei	61	London, ON NV5 4T4	
Távoli sírok	258	Phone: (519) 951-0660	
Távol van hazám	255	Fax (519) 451-3213	
Teknősbéka sors	41	kantorp@sympatico.ca	
Terelgető pulink	191	http://www.kantorpall.com	
Tetteink	120		
Téli havak után	44		
Téli napfény	26		

ÖNÉLETRAJZ

Tiszakarádon, Zemplén megyében születtem. Apám asztalos, kiskereskedő, kocsmáros, gyógynövény beváltó volt, majd újból visszatért a gyalupadhoz.

Gimnáziumi tanulmányaimat Sárospatakon kezdtem, és Ózdon a Kohó és Gépipari Technikumban fejeztem be. Érettségim után Diósgyőrben a kohászati művek villamos műhelyében dolgozva, esti iskolában oklevelet szereztem villanyhegesztésből, és tanulmányaimat elektrotechnikával bővítettem ki. Politikai okok miatt 1956 tavaszán Miskolcra kiutasítottak. Rokoni kapcsolat útján egy állami gazdaságban kaptam állást, mint éjjeliőr. Ez alatt az idő alatt megszerveztünk szülőfalumban egy színjátszókört helyi tanárok segítségével. A csoport a *János vitéz* című szindarabbal szórakoztatta a környék falvainak lakosait a Szabadságharcig. A forradalom idején édesapám Munkástanács elnök helyettes volt, én pedig a legfiatalabb tanácsstag, aki a sárospataki járásban életmet gyűjtött Budapest lakosainak. Életünket mentve, 1956 karácsonykor menekült a családuink Ausztriába.

Szüleimmel és bátyámmal 1957-ben, menekültekként jöttünk az Egyesült Államokba. Norwalkon, Connecticut államban, telepedtem le, ahol mint esztergályos és technikus dolgoztam a Boots Aircraft vállalatnál, később a főiskolai vakációk idején is.

Egyetemi tanulmányaimat Bloomfield College and Seminaryben, New Jersey államban, 1958-ban kezdtem meg, és 1961-ben egy B.A. fokozattal fejeztem be. Az angol irodalomból szerzett képesítésem után a Montclair Teacher State College graduate tagozatán tanári minősítésért dolgoztam, és ugyanakkor a teológiai tanulmányaimat is folytattam Bloomfielden. Majd egy presbiteriánus egyházat szolgálva Yonkersen, New York Theological Seminarybe, New York Citybe kerültem. Ezt követte Colgate Rochester Divinity School, Rochester, New York, ahol B.D. és M.Div. diplomát kaptam. Ezenkívül a következő egyetemeken hallgattam le kurzusokat: Canisius College (Buffalo, New York); Lakeland Community College (Mentor, Ohio); Purdue University (Lafayette, Indiana).

Buffalóban több mint tíz évet szolgáltam a nyugati oldalon lévő református egyháznál. Az ottlétem alatt szerveztem meg a Kossuth Park kiépítését egy 25 hektáros területen, Grand Islandon, azzal a gondolattal, hogy a környék kis magyar egyházai egyesülve otthont és egy kultúrközpontot találjanak. A pavilon mellett football pálya és kisebb épületek is voltak cserkész táborozásra. Évente 3-4 alkalommal voltak magyar piknik a Kossuth Parkban 300-500 vendég részvételével. Más szervezetek is kibérelték a Kossuth Parkot nyári rendezvényeikre. Buffaloi szolgálatom alatt több mint 100 magyar filmet vetítettem, és egy jól működő ifjúsági kör és néptáncsoport is alakult, képviselve a környék magyarságát.

1974-ben Fairport Harbor, Ohio-ba kaptam meghívást egy másik református gyülekezettől. Onnan kilenc év után Ohio fővárosába, Columbusba mentem öt évre. Columbusból újra visszakérültem családommal Buffalóba egy német gyülekezetbe. Ott ért Kanadából, a Delhi és Brantford, Ontarióban lévő magyar presbiteriánus gyülekezetek meghívása 1990 nyarán. Kilenc évet dolgoztam a két gyülekezetnél. 2000 februárjától a Hamiltoni Református Egyháznál szolgálok, Ontarióban.

Amerikában két terminusban voltam a Tóparti Egyházmegye esperese; az Amerikai Magyar Református Egyesület egyik igazgatója; a Reformátusok Lapjának öt évig szerkesztője; az Amerikai Magyar Református Lelkészegyesület titkára, elnökhelyettese, majd elnöke; 1991-től a Kanadai Magyar Református Lelkészegyesület titkára és 1994-től két terminusban elnöke is voltam. Én voltam az egyedüli idáig, aki az amerikai és kanadai magyar református lelkeszegyesületek elnökeként szolgált.

Buffalóban cserkészcsapat parancsnok voltam három alkalommal. Két cserkészcsapat lett leigazolva a vezetésem alatt: az 58. sz. Toldi Miklós csapat 1966-ban és Arany János csapat 1973-ban. Tíz esztendőn át vezettem magyar iskolát Amerikában, ahol Buffalóban magyar rádió program direktor voltam két rádióadóállomáson. (WWOL, WXRL) Columbus, Ohio-ban, State University szponzorálta kábel televízió programokat is vezettem. Egy rövid ideig szintén szolgáltam a Kálvin Egyházkerület pénztárosaként.

1995-ben, a Magyarországon megalakult, közel 40 országot magába foglaló Egyetemes Református Zsinat jegyzőnek választott meg hat évre. A feleségemmel együtt alkotó tagjai voltunk a Zsinatnak. Saját költségünket fedezve négy alkalommal képviseltem és képviseltük az amerikai és kanadai egyházakat magyarországi gyűléseken. Feleségemmel három Anyanyelvi Konferencián vettünk részt az óhazában. Útleveles polgára vagyok Amerikának, Kanadának és Magyarországnak.

Alelnöke és kétszer megválasztott elnöke voltam a Torontóban gyűlésező Magyarok Világszövetsége kanadai részlegének.

Tillsonburgban a dél-ontarioi egyórás zenés magyar rádió programját vezetem 1995. október 1 óta. Ez a program 1954. áprilisa óta megszakítás nélkül folytatódott a CKOT rádió állomáson.

Két alkalommal lettem megválasztva Delhi, Ontarióban a helyi Magyar Házban jegyzőnek, és egy alkalommal ügyvezető titkárnak.

Legismertebb írásaim: a humoros *Kedves Bözsi ángyom*; *Képek a múltunkból*, amerikai-magyar egyháztörténelmi tanulmány; *Magyar fohász*, (versek), *Nincsen mindig lakodalom* (versek); *Hogy fedezték fel a magyarok Amerikát?* (sumér szatíra) és *Lemaradtunk a térképről* (gyermekkori élmények Tiszakarádrol); *Egy esztendő üzenete*, (54 igehirdetés); *Tiszavirág, 2005-2006 válogatott versei*, 291 oldal; *Perseida - Csillaghullás*, 2007 versei, *Himzett párnahuzat*; A <http://www.kantorpal.com> a

honlapom, ezen a Hamiltoni Egyház történelmi információja és a heti zenés rádió programok megtalálhatók.

Kántorné, Erdei Sári, amerikai születésű. Már az édesanyja is az volt. Édesapja, Erdei Károly 1927-ben vándorolt ki Kanadába Szatmár megyéből. Feleségem és mindhárom gyermekem egyetemet végzett. Tizenegy egyetemi diploma van a családban. Péter egy évi Japánban való tanítás után visszatért az egyetemi professzorságához, New York állam fővárosába. Sára, és férje dr. Schoonmaker Keith, két lány szülei, San Antonio közelében, Texasban laknak. Ádám, három egyetemi diplomával a Londoni egyetem, Western University of Ontario, audio-vizuális és komputer programjának munkatársa, honlap tervező. Felesége LaBlanc Anna. Két fiú gyermekük van.

Igét hirdetem 55 amerikai és kanadai magyar gyülekezetben és meglátogattam a magyar gyülekezetek és lelkészek nagy részét. Igét hirdetem a rádióban: Hungarián Gospel Hour programján szombatonként, (WWOL, Buffalo, NY), igét hirdettem még három magyarországi egyháznál és körülbelül 20-25 angol gyülekezetben Amerikában. Sokszor voltam ökumenikus istentiszteletek igehírdetője. Presbiteri konferenciáknak és ifjúsági táboroknak is voltam előadója, és cserkész tábor igehírdetője.

A következő világi szervezetekhez tartoztam: Cserkészet, Jaycees, Lions Club, Kiwanis Club, Rotary, Masonic Lodge, Eastern Star, Odd Fellows (IOOF).

Évente ünnepi szónok voltam március 15-én és október 23-án, néhol többször, Egy néhányat megemlítek: Akron, Ohio; Columbus, Ohio; Fairport Harbor, Ohio; Hamilton, Ontario; Delhi, Ontario; London, Ontario; Welland, Ontario; Buffalo, New York; Norwalk, Connecticut.

Menekülteket hozattam ausztriai táborokból. Egy évben 16 egyénért vállaltam felelősséget. Ezeknek lakást, munkát, gyermekeknek iskolát kellett keresni. Az ingatlan értékesítő engedélyt is megszereztem New York államban (real estate licence), hogy az újonnan érkezettek házvételkor ingyen szolgálatot kapjanak.

Hajtási engedélyt segítetttem megszerezni legalább 250 egyénnek New York államban, Ohióban és Ontarióban. A vizsgák előtt oktatást adtam nekik, majd magyarul tolmácsoltam a kérdéseket.

Iskolákban és egyháznaknál diaposzítív vetített képes előadást tartottam Magyarországról. Mindig igyekeztem a jót és pozitív dolgokat bemutatni.

Kedvenc hobbim a fényképezés. Van körülbelül 25 ezer negatívom. Egy alkalommal a MVSZ *Hazalátogattunk* című fotó pályázatának első díját, két hetes magyarországi nyaralást nyertem egy képsorozattal. Állandó fénykép kiállításom van Fairporton, a könyvtárban. Felvételeim megtalálhatók ohioi iskolákban és középületekben.

Három magyar utazási irodának besegítettem: Budapest Travel Agency, International Travel és Travel Expressions.

Az egy millió lakos számláló Erie County 9. körzetében képviselőként indultam a Republikánus és Konzervatív párt színeiben egy már hivatalban lévő lengyel hátterű asszony ellen, Watergate után, egy olyan városban, ahol 80 ezer lengyel élt, a Demokraták és Liberálisok 2:1 arányban többségben voltak. A résziidejű képviselői munka anyagi juttatása duplája volt annak, amit az egyháznál kaptam. Az volt a tervem, hogy ha bejutok, akkor az egyháztól kapott fizetést visszaadom a Kossuth Park felépítésére, és ha nem jutok be, akkor december 31-el lemondok. Lemondtam és elmentem egy gyárba (Hardface Welding Co.) esztergályosnak, mígnem 1974. szeptemberében meghívást kaptam Fairport Harbor, Ohio magyar gyülekezetétől. Azóta a politikától távol tartom magam.

Ózdon gépipari technikumban kézilabda csapatnak voltam tagja, de a legeredményesebb az atlétika volt. Részt vettem sok középiskolai megyei és egy országos bajnokságon.

Az egyetemi futball csapatban egy évben én kaptam meg a legértékesebb játékos trófeát. Buffalóban a magyar csapatban is többször játszottam. Ha a sakkot sportnak nevezhetjük, akkor talán jó megemlítenem, hogy a középiskolában a legjobbak közt voltam. Ott egyik kedvenc játékom volt még az asztalitenisz, amit a főiskolai tanulmányaim idején is sikeresen folytattam. Nem tartom magam kiválónak semmiben, de azt tudom, hogy erős akarattal sok akadályt le tudok győzni, sok eredményt tudok elérni.

Van egy lakodalmi olaj festményem, ami a *Nincsen mindig lakodalom*, című könyvem fedőlapját díszíti. Fent van a nappali szobánk falán és a honlapomon. Ennek a párját még 1987 körül megkezdtem, de sohasem volt időm befejezni. A festményeim közül egy néhányat eladtam, mikor pénzre volt szükségem.

Mindig csak megyünk, rohanunk, nem magunkért, hanem másokért dolgozom, immár 1962 óta. Régen a verseim egy részét az országutakon írtam, vezetés közben. Ma már jobban vigyázok.

Egy emberöltőt népem szolgálatában töltöttem el. Nem készülök nyugdíjba menni. Még sok tennivaló vár rám, és Istenben bízva szeretném felhasználni a hátralévő időmet.

KÁNTOR PÁL

BOROSTYÁNLEVÉL

2009 VERSEI

CORVINA NYOMDA

**Ezt a könyvet a szüleim
emlékére dedikálom**

**This book is dedicated in memory
of my parents.**

Ezt a könyvet szüleim emlékére dedikálom.

This publication is dedicated to honour
my parents.